

Fénysugarak

2020/2. félév

segítség a Biblia naponkénti
tanulmányozásához

A kiadásért felel: a Bethánia CE Szövetség Iratmissziója
Nyomtatta: O. A. Invest Kft.

27. hét

„De megmenekül mindenki, aki segítségül hívja az ÚR nevét...” (Jóel 3,5a)

Gyülekezetünkben a női órákon megosztjuk egymással a legfrissebben kapott igei üzenetet és beszélgetünk. Nagy örömünk van, mert mindenkinek személyes üzenete van, amely megszólítja, de egyúttal mindegyikünknek Isten élő szavává válik.

A közelmúltban kaptam a fenti Jóel könyvéből olvasható igét. Még a koronavírus járványról nem volt szó, de látva a világ sokféle problémáját, az istennélküliséget, ez a Jóel-i ige nagyon aktuális üzenetté vált számomra. Szinte gyógyír volt lelkemnek és nőtestvéreim számára is. Bármilyen sötétek a körülmények, Isten Igéje mindörökké megáll. És ami még a ráadás: **MINDENKI MEGMENEKÜL, AKI SEGÍTSÉGÜL HÍVJA AZ ÚR NEVÉT.**

Élni akarok minden körülmények között ezzel a lehetőséggel és biztatni akarom a környezetemben élőket, hogy van Megtartó, van Szabadító. Nem kell félelemben élni, hanem segítséget lehet kérni a legnagyobb Úrtól, akinek minden hatalom a kezében van.

Testvérem, aki most olvasod ezeket a sorokat, te is hívd segítségül az Úr nevét!

Gyurkó Józsefné Katika

„De ő nem fogadta meg a tanácsot, amelyet a vének adtak neki...” (8a. v.)

Szomorú és tragikus történetet olvashatunk ebben a fejezetben. Aki nem fogadja el a jó tanácsot, nem csak magát, hanem egész környezetét veszedelembe sodorja. Salamon fia, Roboám nem örökölte apja bölcsességét. Nem olvasunk Istennel való kapcsolatáról. Nem kérdezi meg a Mindenhatót, hogy mit cselekedjen, amikor királlyá választják.

Először a véneket kérdezi meg, hogy a nép kérésére könnyítsen-e sorsukon, vagy maradjon a kényszermunka és elnyomás. A vének Isten szerinti, jó tanácsot adnak neki, amelyet a könyörület és együttérzés jellemez. De tovább kérdez és a vele egykorú ifjakat is meghallgatja, akik tapasztalatlanok voltak és nem érdekelte őket Isten akarata. A nép, aki hűségesen szolgált Salamont, szörnyű választ kap. Még nagyobb terhet akar a népre tenni – azt olvassuk –, kemény szeretetlen választ ad, nem fogadta meg a vének jó tanácsát. E miatt csak Júda városainak lett a királya, az ország kettészakadt és nagyon súlyos következményei lettek rossz döntésének.

Nekem a történet tanulsága az, hogy a jó tanács megvetése rossz útra vezet. Isten tanácsát követni, a szeretet és könyörület útját, amely a legkiválóbb út, életünk minden területén.

„Eközben Jeroboám így gondolkozott...” (26a. v.)

Megdöbbenő az olvasott történet. Isten a próféta által Jeroboámnak ígéri Izráel 10 törzsét, és ez meg is történik. Király lett, de nem Isten szerint gondolkodik. Bízik benne a nép, de ő nem Isten útján jár, Isten parancsolatait semmibe veszi, sőt bálványokat készített. Minden cselekedetét a féltékenység vezérli. Félti a népet Jeruzsálemtől, félti Roboámtól. Micsoda ferde gondolkodás! Amit Isten nekem adott, nem kell féltennem, vigyázhatok rá, figyelhetek rá, de féltennem nem kell! Sajnos még tanácsadókról sem olvasunk. Jeroboám mindent maga döntött el, minden határozatot ő hozott meg, méghozzá teljesen Isten nélkül.

Veszélyes úton járunk, ha Isten nélkül hozunk döntéseket. Tudnunk kell, hogy Isten nélküli állapotunk nagy bűn, amely által, magunkat és a ránk bízottakat is ítéletbe sodorjuk.

Vigyázzunk! Az ítéletet, a büntetést nem kerülhetjük el. Csak Isten útja a legjobb út! Jézus mondja: *„Én vagyok az ÚT az IGAZSÁG és az ÉLET, senki sem mehet az Atyához, csak én általam.”* (Jn 14,6)

Az életünk naponként döntések előtt áll. Imádkozzunk vezetésért döntéseink előtt. Támogasson bennünket Isten Lelke az engedelmességgel, hogy áldássá lehessünk környezetünk számára!

„Az oltár pedig meghasadt, és szétszóródott a hamu az oltárról. Ez volt az a csoda, amelyet Isten embere tett az ÚR parancsára.” (5. v.)

Isten elküldte szolgáját az engedetlen, bálvány-áldozatot bemutató királyhoz. Micsoda kegyelem, hogy ilyen mélyre süllyedt emberhez is van Istennek szava. Mégpedig ítéletes szava: Nem lehet sokáig király Jeroboám, leomlik a hamis oltár, nem tudnak rajta áldozni az idegen, maguk választotta Istennek. Még lehetett volna bűnbánatot tartani, de a király lelki ismerete velejéig megromlott, nincs visszaút. Megdöb-bentő, hogy csak a megbénult keze gyógyítására kéri Isten emberét, és újabb döbbenet, hogy Isten megadja neki a gyógyulást. De szomorú, hogy a megbénult, kőke-mény szíven a nagy csoda sem változtat.

Hogy állunk mi ma a bálványokkal? Ma nem a szemléletes aranyborjú a bálvány, hanem három dolog: a pénz, a hatalom, az érzékiség.

Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket: egyik sincs túl közel a szívünkhöz? Nem uralkodik rajtunk valamelyik?

Ha igen, akkor itt az ideje, hogy leromboljuk szívünkben az idegen isten oltárát, és átadjuk azt annak az élő Istennek, akit csak egyedül illet meg minden dicsőség és imádat.

„De az így felelt: Nem térhetek vissza veled és nem mehetek be hozzád. Ezen a helyen nem eszem és nem iszom semmit sem. Mert ezt a parancsot kaptam az ÚR igéje által...” (16–17a. v.)

Megrendítő a mai napra kijelölt olvasmányunk. Isten embere engedelmesen elvégzi szolgálatát és hazafelé tart, de útközben megpihen. És itt jön az újabb lecke számára, egy hazug próféta elhiteti és életével fizet, mivel hisz neki. Létezik ilyen? Isten emberét be lehet csapni, nem ismeri fel a hívogató szó mögött a Sátán csapdáját? Még az ismeretlen „próféta” is becsaphat? Jézus mondja, hogy juhait ismerik az Ő hangját és idegent nem követnek. Akkor hogyan történhetett ez a tragédia? Igen, ha Isten útján járunk nincs fegyverszünet, nem lehet „pihenni”, elengedni magunkat, mert lelkünk ellensége azonnal megtalálja a gyenge pontot és életünkre tör. Nagyon kifinomult, sokszor gyakorlott hallás szükséges, hogy azonnal felismerjük a Jó Pásztor hangját és meg tudjuk különböztetni más hangoktól. Nagy jelentősége volt a visszatérésnek, mert miután asztalközösséget vállalt Isten embere a bálványáldozati helyen, engedetlensége aláásta az Úr szavának hitelét, amit a király előtt elmondott.

Vigyázzunk az Úr iránti engedelmességgel, Ő teljes engedelmességet vár tőlünk! Csak így lehetünk az ő tanítványai, eszközei a tőle elfordult világban.

28. hét

"Történt egyszer, hogy valahol imádkozott, és mikor befejezte, így szólt hozzá egyik tanítványa: „Uram, taníts minket imádkozni, ahogy János is tanította a tanítványait!”
(Lk 11,1)

Megtérésem és újonnan születésem után szüntelenül Jézus iskolájában tanulom az imádság tananyagát! Túl vagyok a 6. x-en, de még mindig azt kell mondanom a Mesteremnek: Uram, taníts imádkozni! Most a jelen helyzet – koronavírus – célirányosan a közösséget rombolja! A Krisztus követőknek az imádság – közösség Istennel és egymással – egy életprogrammá kell, hogy váljon, főleg amikor az eseményeken keresztül szól az Úr! Sok ellensége van az imádságnak külső és belső, mindegyikkel napi harcban kell lenni. Nagy kísértésünk van arra, hogy feladjuk a küzdelmet és bedobjuk a törülközőt az első alkalommal.

Biztos segítség a Szentlélek a harcokban, hogy meglássuk, megéri küzdeni az imádságért az imádságban. Fontos az imaharcban a tudatosság, mert támadnak az érzéseink a hangulataink és az aktuális lelkiállapotunk. Erőforrássá válik, ha rendszert dolgozunk ki és kitartóan gyakoroljuk magunkat az Úrral való szüntelen kapcsolattartásban.

Ha megfáradnánk ebben a nemes harcban, akkor kérjünk segítséget a testvéri közösségtől.

"Mégis rájuk tekintett nyomorúságukban, meghallgatta esedezésüket." (44. v.)

Ezt a zsoltárt a történelmi zsoltárok között tartjuk számon. Isten népének történetét az egyiptomi szabadtáztól a babiloni fogság idejéig, a „szétszóratás” koráig tárgyalja. Ez egy bűnbánati imádság. Isten népe úgy dicséri az Urat, hogy bűnbánatot tart. Isten megkönyörül rajta, összegyűjti a népek közül, és újra felcsendülhet az Urat magasztaló dicséret. A zsoltárból példát vehetünk saját és közösségünk életére is. Életünk eseményei Isten tudatos engedélyével és célirányosan történnek. Sajnos bűneinknek is van következménye, amelyekkel csak később szembesülünk, amikor látjuk szereteteink lelki bilincseit és a „szétszóratást”, a családi kötelékek széthullását.

Ez a zsoltár a ma élő Krisztus követőkről is helyzetképet ad. Mi sem vagyunk jobbak, ezt be kell látnunk ahhoz, hogy bűnbánatra jussunk. A megoldás csak egy lehet, amit a zsoltáros is tesz: Tartsunk bűnbánatot és esedezzünk a Kegyelem Istenéhez, hogy tekintsen ránk és könyörüljön rajtunk. *„Örömmel, teljes szívemből és teljes lelkemből teszek jót velük, és véglegesen elültetem őket ebbe a földbe.”* (Jer 32,41)

Éljünk ebből a kegyelemből! Ámen.

„Ekkor Jeroboám ezt mondta a feleségének: Készülj fel, öltözz álruhába, hogy ne tudják meg, hogy Jeroboám felesége vagy!” (2a. v.)

Izráel Istene tévedett, amikor a próféta Jeroboám-nak elmondta az Örökkévaló tervét? Istennek Jeroboám vétke nem okozott meglepetést. Sajnos a király nem élt a kegyelem lehetőségével, amit Istentől kapott. Egyszerű emberből 10 törzsnek a királya lett. Vétkével az egész népet fertőzte meg. A következmény, gyermekének a betegsége vészcsengő volt az életében. Tudta, őt hívja Isten, de inkább a feleségét küldi álruhában a prófétához. De Isten embere tudta, hogy ki érkezik az álruhában. Drámai állapot a lelepleződés, de még nagyobb súllyal a lelkében kell hazamennie és vinnie az ítéletes üzenetet. A király tudta, miben vétkezett!

Meg kell, hogy állítson bennünket ez az üzenet. Mit teszünk mi azzal a kegyelemmel, amit kaptunk? Bűneink bocsánatával, az istenfiúsággal, az örökélettel, üdvösségünkkel és az ígéretek gazdagságával? Kiválasztott bennünket, sáfárokká tettünk az Ő népe között. Elszámolással tartozunk. Mások mögé rejtőzhetünk, amikor utolér a hívó szó az események által, de vétkeink következményei elől nincs menekülés. Csak a bűnbánat, a töredelmes szív segít, amelyre mindig van kegyelem! „Jézus Krisztus, Isten Fia könnyörül rajtam!”

Ajánlott igeszakasz: 1Kir 12,16–20; 11,29–31;

"Az élő ÚRra, Izráel Istenére mondom, akinek a szolgálatában állok, hogy ezekben az esztendőkből nem lesz sem harmat, sem eső, hanem csak az én szavamra." (17,1b. v.)

Aháb, nem tanult Jeroboám büntetéséből, hanem még inkább azt tette, amit rossznak lát az Úr. Isten látva a gyorsuló romlást népe életében, előhívja Illést, aki által meg akarja állítani a kétfelé sántikáló népét. Illés úgy jelenik meg a király előtt, mintha a földből nőtt volna ki, vagy az égből pottyant volna elé. Ítéletet hirdet, amely az egész népet sújtja, de teljes szeretet van benne, amellyel Isten vissza akarja hódítani a nép szívét magához. *„Te fordítsd vissza a szívüket!”* – kéri a próféta (1Kir 18,37b).

Nem Illés vonja meg az esőt és nem ő fog dönteni arról, hogy mikor esik újra, de ahogyan célja van az Úrnak a szárazság ítéletével, úgy bizonyos, hogy áldásait akkor adja, ha az ítéletnek meglesz a kívánt hatása. Éppen a mi időnkben is fontos bizonyágtétel van Illés ítélethirdetésében. Lelki szárazság van, ezt jó megszívlelni és önvizsgálatot tartani, amit Aháb nem tett meg! Illés élete és sorsa is élő Ura kezében van. Néki magának is éreznie kell az ítélet súlyát. Ennek a népnek a tagja. Sőt, őt nemcsak az éhség fenyegeti, hanem a nép, a király haragja és bosszúja is. Őt okolhatják az ítéletért, a szárazságért. Az Úr azonban szereti Illést és oltalmába veszi. Uram segíts, ha ítéletes üzenettel bízod meg szolgádat! Ámen.

„Kelj föl, és menj el a Szidónhoz tartozó Sareptába, és maradj ott! Én megparancsoltam ott egy özvegyasszonynak, hogy gondoskodjék rólad.” (9. v.)

Illésnek az a dolga, hogy Isten parancsát és ígérését hirdesse. Az Úr megadja naponként a legszükségesebbet, a kijelölt helyen. Isten újra szól és küldi Illést egy előkészített útra. Jezábel szülőföldjére Sareptába egy özvegyhez, hozzá is elviszi az Úr parancsát és ígérését. A pogány asszony, aki elmerte hinni és a biztosat odaadta a bizonytalanért, Isten ígérétére és oltalmára bízta magát. Tudja, hogy egy korsóban csak annyi van, amennyi belefér. Isten hatalmával számol, aki csodát tesz. Az a célja ezzel, hogy ne csak Illés legyen részese az ő gondoskodásának, hanem vele együtt megmentse az özvegyet és fiát is. A csodáról való beszéd vallástétel: Hiszek a mindenható Istenben és rábízom magam. Jel ez a csoda Isten szeretetéről a pogányok iránt, az egész világ iránt. Illéssel együtt az özvegy és fia is csodából él, amit az Úr tesz. Sőt az Úr úgy köti hozzájuk Illés sorsát, hogy ő is általuk részesül az Ő segítségében. Az Úr megtartotta ígérését és adta naponként áldását ott, ahol semmi emberi lehetőség nem volt.

Uram, segíts bízni minden ígéretedben, mint ez az asszony! Ámen

Ajánlott igeszakasz: Lk 4,26; 2Kir 4,2–6

„Az asszony így felelt Illésnek: Most már tudom, hogy te Isten embere vagy, és hogy igaz a te szádban az ÚR igéje!”
(24. v.)

Az, hogy Isten megmutatja gondviselő oltalmát és csodatevő hatalmát, még nem biztosíték a halál ellen. Illés sareptai tartózkodása alatt az özvegy fia beteg lett és meghalt. Az asszony kétségbeesve Illéshez fordul. Úgy gondolja, hogy Illés jelenléte emlékeztethette Istent az ő régi élete bűneire s gyermekének halála ezek következménye. A próféta érti az asszony önvádját és az Úrhoz való könyörgésében is együttérzésének ad kifejezést. Elveszi az asszony öléből a halott gyermeket és felviszi a felső szobába, ahol ő lakott az özvegnél. Háromszor könyörgött, és az Úr meghallgatta Illés kérését, és az élet visszatért a gyermekbe. Nem Illés támasztotta életre. Ő csak kérte az Úrtól, hogy adja vissza életét. A gyermek visszakapott élete erősítette meg az anyát hitében s lett számára a záloga annak, hogy Isten bűnei ellenére szereti. A halál felett való győzelem lett a bizonyság az Illés által hirdetett ige mellett. *„Az asszony így felelt Illésnek: Most már tudom, hogy te Isten embere vagy, és hogy igaz a te szádban az ÚR igéje!”*

Milyen bizonyóságot tesznek a környezetünkben élők a mi Istennel való közösségünkről?

„Eredj, mondd meg uradnak, hogy itt van Illés”. (8b. v.)

Többször hangzik e szakaszban az a kifejezés: itt van Illés, aki élő jele annak, hogy itt van az Úr ítélő és irgalmas jelenléte. Korábban az volt a parancsa, hogy rejtőzzék el Áháb elől. A harmadik esztendőben újra az

Úr igéje szólt hozzá: Mutasd meg magad Áhábnek, mert esőt akarok adni! Parancsol a királynak: gyűjtse össze a népet és a hamis prófétákat a Karmelre. Az igehirdetés rövid de döntés elé állítja hallgatóit: „*Meddig sántikáltok még két felé? ...De a nép nem felelt egy szót sem.*” (21. v.)

Karmel neve: gyümölcsösökert. Mivel régóta egymás mellett volt ott Karmelen Jahve és a Baál oltára, összefonódott ez a két kultusz. Míg végül az Úr oltárát lerombolták. – Izráel életének romlását ez a kettősség okozza, amelyben élnek. Ezért akarja Illés, hogy a döntés az Úr és Baál között itt legyen. Annak eldöntésére, hogy ki az élő Isten, Illés javaslatot is tesz. Javaslatát a nép helyesli, mert kényelmesebb és látványosabb. Megkérdezhetjük: nem vakmerőség-e Illés javaslata? Mi lesz, ha nem válaszol Jahve? A felelet: Nem egyéni ötlete Illésnek, amit ő javasol, hanem az Úr parancsára cselekszik. „*Amelyik isten tűzzel felel, az az Isten. Erre az egész nép megszólalt, és ezt mondta: Jó lesz így!*” (24. v.)

Ajánlott igeszakasz: Józs 24,14–16; Jak 5,17–20;

Jer 14,3; Ám 7,10–11

„Akkor Illés ezt mondta az egész népnek: Gyertek ide hozzám! Erre odament hozzá az egész nép, Ő pedig helyreállította az ÚR lerombolt oltárát.” (30. v.)

Ha a nép bizonytalanná lett afelől, melyik az igaz Isten, most győződjk meg róla saját szemével. A Baál próféták erőlködésének semmi esélye. Istenük, aki nincs, nem felelhetett. A próféta nyugodt volt és biztos küldetésében: ő tudta, nincs más Isten. Határozottan szól a néphez: Jöjjetek ide hozzám! Teljesen tudatosan cselekszik mindenben. Először helyreállítja az Úr lerontott oltárát 12 kőből, amely az összetartozás és egység kifejezője a kettészakadt országban. Illés közbenjáró imádsággal könyörögni kezd az Úrhoz, és mint az atyák Istenét szólítja meg. Ezáltal is emlékezteti és figyelmezteti a más istenek után kapkodó népet. Az Úr válasza fogja megmutatni, hogy egyedül igazán Ő az Isten, és Illés valóban az ő szolgája. *„Akkor alászállt az Úr tüze.”* (28a. v.) Az Úr válasza segít az elpártolt Izráelt visszafordítani. Különös hatalmát mutatja, hogy nemcsak az áldozat, hanem körülötte is minden megég. A nép az Úr kijelentésére leborul és vallást tesz: az Úr az Isten! Jahve az Isten! – Majd a Baál prófétái fölött végrehajtják az ítéletet. Illés azért öleti le őket, mert a választott népet rontották meg.

Majd újra térdre borult és addig nem állt fel míg meg nem látta a szolga a tenyérynyi esőfelhőt!

Ajánlott igeszakasz: 1Móz 32,28; 3Móz 19,28;

Józs 4,5–20

29. hét

„De az én lábam már-már megbotlott, és lépteim kis híján megtántorodtak.” (Zsolt 73,2)

Hívóként, a keskeny úton járva (vö. Mt 7,13–14), azt tapasztalom, hogy ez az út sokszor akadályokkal és gáncsokkal van tele, mely az ellenségnek köszönhető. Ezek az út nehezítők kikerülhetetlenek az út keskenysége miatt, nem úgy, mint a széles úton járóké. Ott amúgy sincs annyi akadály, ezért is kíváncsú, és ezért is tűnik könnyebbnek.

Előfordul, én magam is megijedek egy-egy előttem tornyosuló próbától, s felmerül bennem a „miért?” kérdése, addig, míg meg nem értem, hogy az Úr ezáltal akar megedzeni, és egy csodálatos közösségben velem lenni.

Tudniillik nem a saját erőmből fakadóan nem fogok megbotlani, és nem abból adódóan nem fogok megtántorodni, hanem Isten megtartó kegyelméből!

És ez a kegyelem még ennél is tovább mutat, mert ha elesnék is, az Úr Jézus Krisztus felemelne engem (Mik 7, 8), nem azért, mert szeretem, vagy, mert bármi érdemem volna rá, hanem azért, mert Ő szeret engem, amit a Golgotán kiontott vérével bizonyított – már születésem előtt.

Vankó István

„De én mindig veled vagyok, te fogod jobb kezemet.”
(23. v.)

E sorokat olvasva egy pár éves kisgyermekét sétáltató édesapa jelenik meg a szemünk előtt, aki enyhén megrogyott térddel fogja kézen őt, és óvó tekintetével az előtte álló utat fürkészi folyamatosan.

Tán a hívő ember nem ilyen kicsiny gyermek, aki az Úr Jézus golgotai kereszten bemutatott váltságshalála által, kegyelemből lehet az Atyával közösségben? – Ő fogja jobbam. Azért lehetek mindig Vele, mert Ő akarta ezt a közösséget! Ha nem nyúl le, soha nem lennénk közösségben, hisz nem hogy nyújtózni nem tudok olyan magasra, de még normálisan járni sem (2. v.). A megfelelő irányról és haladási sebességről nem is beszélve...

Az Úr Istennel való haladás azonban mégis más, mint a bevezető kép, mert ez egy mindig jó (28. v.), egy mindig valami újat hozó közösség – javamra váló (24. v.).

Adja az Úr, hogy ha olykor az ellenség el is téríti figyelmünket, s lábaink elé akadályt, gáncsot vet, mindig fel tudjunk tekinteni a felénk nyúló kézre, mert azt időben megragadva nem botlunk meg, s nem tántorodunk meg!

Ajánlott igeszakasz: Mt 7,13–14; Mik 7,8

„...könyörgött, hogy hadd haljon meg. Ezt mondta: Elég! Most, ó, URam, vedd el a lelkemet, mert nem vagyok jobb atyáimnál!” (4b. v.)

A Szentírásban a sokféle imádság között, csak két személynél olvassuk, hogy saját halálukért könyörögnek. Mindkettő próféta, Istennek szolgája: Illés és Jónás (vö. Jón 4,3).

Elszomorító, hogy milyen mélyre tud kerülni a szolgáló(!) hívő ember. Nagyon sokszor nagy lelki győzelmek után történik ez meg – velünk is. Fakadhat a gúnyolódásból, amit a gonosz ellen teszünk – habár nem kaptunk rá felhatalmazást – lásd Illés: 1Kir 18,27; Dávid: 1Sám 26,15, majd 1Sám 27. Vagy a hívő hite megfáradhat a rendkívüli megterheléstől, fenyegetettségtől (lásd Péter Mt 26,51 és 70). Ráadásul Illés és Péter esetében a gyengébbik nem képviselőinek közreműködésével derül ki, milyen könnyen el tudnak bukni. Habár Illés tudja, Kihez kell forduljon, de imádsága nem Istentől való. Olyannyira nem, hogy az Úr egyáltalán nem hallgatja meg – ő az egyik olyan személy, aki nem ízlel halált, hanem elragadtatik (vö. 2Kir 2.)! Imádsága képmutató. Azt mondja, „nem jobb atyáinál”, közben pedig saját fontosságát hangsúlyozza Isten előtt (10. és 14. v.).

Óvakodjunk, és ne bízzuk el magunkat, ha győzelmet adott Urunk!

Ajánlott igeszakasz: 2Kir 2.

„...*Kérlek, hadd csókoljam meg apámat és anyámat, és azután követlek...*” (20b. v.)

Ezt a történetet olvasva eszünkbe jut az evangéliumokból az a jelenet, amikor Jézushoz akar csatlakozni egy fiatalember (vö. Lk 9,61–62). A két történet között azonban nagy különbség van. Míg Elizeus esetében fontos a családtagokkal való kapcsolat fellazítása – az Úrnak való szolgálatÉRT – addig a másik esetben a búcsúzkodás halogatás volt – az Úrnak való szolgálatTÓL.

Elizeus jómódú volt (12 pár ökör), de vagyonát, egzisztenciáját „kárnak és szemétnak ítélte” (vö. Fil 3,8) az Istennek való szolgálatért. Tetteiben is kifejezte döntését, és felégetett maga mögött minden „hidat”, ami előző életviteléhez kötötte.

Elizeus Isten általi elhívásával (16. v.), és jelen cselekedetével az Úr megmutatja Illésnek, hogy egyáltalán nem pótolhatatlan! – Mi sem vagyunk azok!

Amíg Istenre – az „odafennvalókra” (Kol 3,1–2) – figyelünk, és nem hagyjuk, hogy földi próbák, nehézségek – a Jezábelek – lehúzzák tekintetünket, az Úr csodálatos szolgálatokra hív és buzdít. Elizeus pontosan tisztában volt az Úrnak szolgáló próféták helyzetével – MÉGIS ment!

Menjünk Jézusnak szolgálni mi is!

„Nábót így felelt Ahábnak: Isten őrizzen, hogy neked adjam az atyáimtól maradt örökségemet!” (3. v.)

Ebben a történetben bepillantást nyerhetünk a nép lelkiállapotába, s kiderül Illés annyira nem is túlzott (1Kir 19,10). Nemcsak a két „tanú” volt istentelen, akiknek a hamis tanúskodás mellett a megkövezést el kellett kezdeni a mózesi törvény értelmében (vö. 5Móz 17,6–7) – ezáltal gyilkosok is – hanem a városlakók úgyszintén. Az ige nem írja, de ha Nábót védekezett – amihez joga volt – készek voltak azt elutasítani (vö. 5Móz 19,16–18), és a hamis tanúknak igazat adni. A végeredmény pedig Nábót és fiainak – az örökösöknek – a halála lett (vö. 2Kir 9,26).

Hát így „őrizte” meg Isten azt az embert, aki a mózesi törvénynek eleget tett (vö. 3Móz 25,23–28; 4Móz 36,7)?

Isten kegyelme valóban megőrizte Nábótot családjával együtt – nem úgy, ahogy az ember azt várná – a mennyei dicsőségre és az őt elnyerhető mennyei koronából háromra! Ezek: igazság (2Tim 4,7–8), mert megtartotta hitét; élet (Jel 2,10), mert mártírrá vált; és dicsőség (1Pt 5,2–4), mert a városlakók bőjtjének – lelki életének – vezetője volt.

Azonban Istennek van hatalma a földi életben is megőrizni az övét!

„Mivel pedig megalázta magát Előttem, nem hozom rá a veszedelmet az ő életében, hanem csak a fiai idejében hozom el a veszedelmet a házára.” (29b. v.)

Isten igaz Bíróként ítéletet hirdet Aháb gyilkossága és lopása, valamint egyéb gonoszságai (25. v.) felett. Nem természetes halállal halnak meg, tisztességes temetés nem jut számukra, és dinasztiájának vége lesz.

Az ítélet kihirdetése alázatra ösztönözi Ahábot, és Isten kegyelmes szeretete felragyog „még az ilyen bűnös számára is, mint ő”. *„Irgalmas és könyörülő az ÚR, kezedelmes a haragra, és nagy a kegyelme.”* (Zsolt 103,8) *„Élek én – ezt mondja az én Uram, az ÚR –, hogy nem gyönyörködöm a gonosz halálában, hanem abban, hogy a gonosz megtérjen az útjáról, és éljen. Térjete meg, térjete meg gonosz útjaitokról! Miért haltátok meg, ó, Izráel háza?”* (Ez 33,11)

Hát számunkra hogyan ragyogna fel a kegyelem, akik már ismerhetjük a Megváltó Úr Jézus Krisztust, és az Ő váltság művét?!

Aháb számára Isten kegyelme többszörösen megnyilvánul: Isten szól hozzá; meghallja Isten szavát; haladékot kap a rendezésre. Mégis el fog bukni, mert a kegyelemre göggel válaszol! *„Kevélység jár az összeomlás előtt és a bukás előtt fölfuvalkodottság.”* (Péld 16,18)

Ez nem csak Ahábra igaz!

„A király azonban ezt mondta: Még hányszor kényszerítelek téged, hogy ne mondj mást nekem az ÚR nevében, csak az igazat!” (16. v.)

Megdöbbentő a király kirohanása az Úr nevére hivatkozva, Akit nem akar megismerni. Hát nem azt mondta ez a próféta is, mint a másik 400? Hát nem ezt akarta hallani? Most mégis gyanítja, hogy nem ez az igazság. Talán a próféta gúnyolódó hangnemben beszélt? Vagy az Istenben hívő Jósafát király – akinek indítékait nem ismerjük, hogy miért akar „felemás igába” (2Kor 6,14) keveredni Ahábbal – kételkedése sejteti meg vele? Vagy az ítélet tudatalatti várása, amelyet már két próféta is hirdetett számára (vö. 1Kir 20,42; 21,19)?

Nem ő az első ember, aki pontosan tudja, mi az igazság, de mégsem aszerint jár el. Pilátus híres mondása: *„Mi az igazság?”* (Jn 18,38), így hangzott ajkairól 2000 évvel ezelőtt: *„Quid est veritas?”*, ami a világ egyik legelső leírt anagrammája, mert betűinek átcsoportosításával azt kapjuk: *„Est vir, qui adest.”*, azaz *„A férfi az, aki itt áll.”* Elítéli Jézust, pedig tudja: ártatlan...

Még a hívő ember is olykor azt teszi, ami az igaz, a helyes ellen van (vö. Róm 7,15 és 20). Naponkénti harc által tud csak győzni! És ez a győzelem Isten kegyelméből lehetséges!

Ajánlott igeszakasz: Róm 7.

„...a királynak a szekerében állva kellett maradnia... És estefelé meghalt, és a vér a sebből a szekérbe csorgott.”
(35b. v.)

Eljutottunk a fizikai ítélet elkezdéséhez. Aháb álruhát ölt, mintha Istent félre tudná vezetni vagy az Ő kihirdetett ítéletét meg tudná változtatni.. Bizalmát babonás elképzeléseibe és korábbi hadi sikereibe veti (vö. 1Kir 20.). Talán abban a harci szekerében megy most is, amelyben győzelmeit aratta az arámok felett, s melyre magát Benhadádot is felállíttatta (1Kir 20,33). De *„Isten nem csúfoltatik meg, mert amit vet az ember, azt aratja is.”* (Gal 6,7)

Egy névtelen katona – egy „senki” – keze által éri a nyíllövés. Ez nem véletlen! Páncéljának egyetlen gyenge pontján éri a találat. Ez a lövés nem halálos! De: „állva kellett maradnia”, hogy a sebláz sújtsa, hogy elvérezzen, és belehaljon. Királyként áll a szekerében, mégsem ő döntötte el, mit fog tenni, hogy mi lesz a továbbiak kimenetele, mert nincs hatással az események menetére. Nem ő a történelem ura! Amiben bízott, az nem tartotta meg Jósafáttal ellentétben (vö. 2Krón 18,31), aki „céltáblaként” vonult fel az ütközetre.

Mi se az emberi okoskodásokban, vagy korábbi győzelmeinkben bízunk, hanem egyedül a kegyelmes Istenben, az Úr Jézus Krisztusban!

30. hét

„De hajózásuk közben elszenderedék; és szélvész csapott le a tóra, és megmerülének, és veszedelemben valának.”

(Lk 8,23; Károli)

Életünk során a tanítványokhoz hasonlóan viharok sorát éljük meg. Ahogy túljutunk az egyik viharon, jön a másik. Tulajdonképpen az egész földi életünk egy nagy „átkelés” az egyik partról a másikra. De milyen nagy dolog az, ha életünk hajójában és viharaiban nem vagyunk egyedül! Milyen biztonságot ad nekünk az, hogy Jézus ott van mellettünk és bennünk! Olykor azt is átéljük, hogy Jézus elalszik és oly sok nyomorúság történik az életünkben. Küzdünk az elemekkel. Isten egyre inkább azt mutatja meg nekem, hogy a hitemért küzdjek és csak Rá nézzek. „Csak azt el ne veszítsem, mi benned ó Úr Isten remélni megtanít.”(MRÉ: 276,3)

Dr. Ormóshegyi Zoltán lp.

„De az én kegyelmemet nem vonom meg tőle, és az én hűsége voltomban nem hazudom.” (34. v.)

Ahogyan a zsoltárt úgy életünket is újra és újra átjárja a mai zsoltár két kulcsszava: Isten kegyelme és hűsége. A zsoltár első része a teremtő Isten dicsőségéről, a második Isten népe iránti irgalmáról, a harmadik rész a haragvó Istenről tanít. Dávidot Isten kegyelme kiválasztotta, a hűsége pedig megőrizte. Sok mindenben ment keresztül Dávid. Átélt nagy győzelmeket és nagy bukásokat. Mindig Istenhez ment segítségért, mert tudta, hogy az Úr kegyelemes és hűséges.

Testvérem, Isten kegyelme és hűsége a te számodra is elérhető! Ő már születésed előtt szeretett. Azért vagy ebben a világban, mert Ő akart téged. Születésedtől a halálig kísért az Ő kegyelme és hűsége.

Isten kegyelmét úgy hívják, hogy Jézus Krisztus. Benne mutatta meg Isten a legtökéletesebben azt, hogy kegyelmes és hűséges hozzánk. Ne felejtsd el megköszönni a mai napon, hogy Isten kegyelme és hűsége mint két testőr téged is kísért ezen a mai napon és a most következő hét minden napján. Milyen nagy dolgokat vinnénk végbe ezen a mai napon, ha tudatosulna bennünk: Isten kegyelme és hűsége őriz.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 42.

„Az Úr igéje, amely lőn a moreseti Mikeáshoz.” (1. v.)

Nagyon szeretem a kisprófétákat (is) olvasni. Olyan tisztán látták koruk nyomorúságait, bajait és azoknak okát. Ez különösen igaz Mikeásra, aki – Ámoszhoz hasonlóan – jól ismerte a „kis emberek” problémáit, hiszen közöttük élt. Mégsem csak a bajokat és a nyomorúságokat látta. Életében és szolgálatában megvalósult az az egyensúly, amiről Pál apostol így ír: *„Egy harcos sem elegendik bele az élet dolgaiba; hogy tessék annak, aki őt harcossá avatta.”* (2Tim 2,4)

Mi adott erőt neki ezekhez a kemény küzdelmekhez és az egyensúly megtartásához?

Az, amit az első versben olvastunk. Istennek volt hozzá Igéje. Hogyan vette ezt észre? Onnan, hogy kereste az Úr közelségét és szemlélte az Ő kegyelmét és hűségét. Erről beszél nevének a jelentése is: „Kicsoda olyan, mint az Úr”. Isten hozzá szóló igéje adott neki világosságot, bölcsességet, bátorságot az élet sűrűjében való eligazodáshoz.

A mai napon térdeljünk oda Isten elé és kérjük el a mai napra szóló Igét! Olyan jó azt átélni, hogy ahogyan minden nap volt friss manna a pusztában, úgy van friss, nekünk szóló ige életünk pusztai vándorlásában, amely nemcsak minket frissít fel, hanem környezetünket is.

Ajánlott igeszakasz: 2Móz 16.; Zsolt 19,8–15

„...mert gonosz idő lesz az!” (3b. v.)

A mai végidőkben talán még inkább tapasztaljuk, hogy mit jelent a „gonosz idő” kifejezés. Számomra ez két dolgot jelent: Gonoszak az idők, mert nagyon hamar elmúlnak. „Az idő a rendelkezésünkre álló legdrágább visszahozhatatlan javunk. Visszatekintve ezért nyugtalanít az idő elvesztegetésének a gondolata. Csakugyan elvesztegettük volna az időt, ha nem éltünk, nem tapasztaltunk, nem tanultunk, nem alkottunk, nem örvendtünk, nem szenvedtünk volna emberek módjára. Elvesztegetett idő a kitöltetlen üres idő.” (D. Bonhoeffer: Börtönlevelek, 9.) Ezért mondja az Ige: *„Áron is megvegyétek az alkalmatosságot, mert a napok gonoszok.”* (Ef 5,16) Isten adjon nekünk a mai napon bölcs időbeosztást, hogy arra használjuk az időt, amire ő adta!

Továbbá az idő gonoszsága azt is jelenti, hogy a *„gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül.”* (Mt 24,12) Mi legyünk azok, akik a mai napunkat odaszánjuk az Úrnak és kérjük: *„Taníts minket úgy számlálni napjainkat, hogy bölcs szívhez jussunk!”* (Zsolt 90,12).

„*Én ellenben megteljesedem az Úr lelkének erejével...*”
(8a. v.)

Mikeás így írja le korának diagnózisát: a világi és az egyházi vezetők megérttek az ítéletre, „*mert gyűlölik a jót és kedvelik a gonoszt.*” (2. v.) Isten megítéli az embertelen és istentelen vezetőket. Bizonyára Mikeás személyesen is megtapasztalta, hogy mit jelent, „*amikor megeszik a húsát, lenyúzzák a bőrét, összetörik a csontját és feldarabolják.*” (3. v.) Mit tesz ebben a helyzetben a próféta?

Beteljesedik az Úr Lelkének az erejével. Mit jelent ez? Azt, hogy tekintetét ismét az Úrra fordítja, arra az Úrra aki igéjével szólt hozzá (Mik 1,1). Most szeretne betelni, csordultig lenni az Isten Lelkével. Miért? Azért, mert Isten Lelke az erőnek lelke. Ahol megjelenik, ott erőtér támad. „A Szentlélek Istennek átütő ereje.” (Jüngel)

„A megelevenedés csak a Lélek által valósul meg, aki kívülről jön, megjelenik és megismerteti önmagát. Ez a kívülről jövő megelevenítés eredményezi a megelevenültek öntevékennyé válását.” (Michael Welker, Isten Lelke, 178.) Milyen jó lenne ma megtanulni a prófétától, hogy kritikus helyzetekben először Isten Lelkével teljesedjünk be. Legyen a mai napi imádságunk: „Üdvözítöm te vagy, Észte, erőt, szívet adj! Lelkedd el ne hagyj!” (MRÉ: 479:2)

Ajánlott igeszakasz: 1Sám 10.; Ez 37.;

ApCsel 1,8; 2Tim 1,7

„És léssen: az utolsó időben az Úr házának hegye a hegyek fölé helyeztetik, és felülemelkedik az a halmokon, és népek özenlenek reá.” (1. v.)

Isten ezen a mai napon ezzel a csodálatos látomással akar bennünket megerősíteni. A próféta előtt feltárul a jövő. Ézsaiással együtt leírja a béke, Krisztus királyi uralmának a korát. Ahol Jézus uralkodik, ott nincs szükség fizikai fegyverekre. Jézus jelenlétében élet van és békesség.(3. v.)

Az utolsó időben egyedül az *„Úr házának a hegye fog szilárdan állni.”* Ebben benne van az, hogy szilárdságot, kitartást, állhatatosságot egyedül az Úr tud adni. Amit Isten felépít, az megáll. Csak az áll meg, amit az Úrért, szeretetben végeztünk. Minden más el fog múlni. De benne van ebben az ígéletben, hogy Isten olyan csodát készít, hogy Őhöz *„özönleni fognak a népek.”* Miért? Azért, mert felismerik és elismerik, hogy *„...Sionból jó ki a törvény, és az Úr beszéde Jeruzsálemből.”* (2b. v.) Azaz mindenki keresni fogja azt az Urat, aki betöltötte a törvényt. Előbb-utóbb minden ember fel fogja ismerni, hogy Jézus nélkül semmit sem tudunk végezni. Mi, akik ismerjük Jézust, a mai napon is járjunk az ő igéjének világosságában és abban az örömben, amiről ez a mai ige szól!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 2,1–5; Jn 15,1–5

„De te, Efratának Bethleheme, bár kicsiny vagy a Júda ezrei között: belőled származik nékem, aki uralkodó az Izraelen; akinek származása eleitől fogva, öröktől fogva van.” (2. v.)

Mikeáshoz szólt az Úr igéje, beteljesedett az Ő Lelkével. Az Ige és a Szentlélek pedig Jézusra mutat és Őt dicsőíti meg. Mikeás ezzel a mai igével próféciát mond. Jézus születésének a helyét prófétálja meg. Egyszerűen csodálatos, hogy a Szentlélek előre megjelenti az eljövendő dolgokat és eseményeket. Mikeás könyvében azt az egyszerű igazságot láthatjuk, hogy jó dolog felemelni a szavunkat a nélkülözőkért, szenvedőkért, de a legnagyobb dolog az, ha Jézusra mutathat az életünk.

Milyen örömteli lenne ez a mai nap, ha hagynád, hogy Jézus megszülessen benned és élje a maga életét! Olyan jó lenne, ha nem a mi akaratunkat akarnánk Jézusra erőltetni, hanem úgy kezdődne ez a mai nap, hogy kérdezzük: „Uram mit akarsz, hogy cselekedjem?” A mai napom annyiban lesz termékeny és áldott, amennyire átengedem Jézusnak a kormányrudat az életem felett. Legyünk hasonlóak Mikeáshoz és Máriához, akik teljesen odaadták magukat az Úr szolgálatára. Legyen a mai napi imádságunk: *„Monda pedig Mária: Ímhol az Úrnak szolgálója; legyen nékem a te beszéded szerint.”* (Lk 1,38).

„És ő a mi békességünk.” (5a. v.)

Amikor ezeket a sorokat írom, akkor tombol a koronavírus-járvány. Teljes a káosz és a bizonytalanság. Emberek tömege félelemben és szorongásban tölti napjait. Mikor lesz már ennek vége? Mikeás Jézus születése előtt, már arról a békességről ír, amit Jézus fog elhozni. Milyen jó, hogy mi már ismerjük Jézust, vele járhatjuk életünket és naponként megtapasztaljuk az Ő békességét.

Bárhogyan is rázza az ördög a rostát és próbál a szívünkbe félelmet ültetni, Kálvinnal együtt vallhatjuk: "Recseghetnek, ropoghatnak a világ eresztékei, egyetlen egy hívó lélek üdvössége meg nem rendül."

Ezen a mai napon is megtapasztalhatjuk: „A Jézus által szerzett békesség nem felületes és nem rövid életű, hanem mélységes és tartós.” (Spurgeon)

Kívánom, hogy tapasztaljuk meg a mai nap kihívásai közepette is, hogy Jézus a mi békességünk. Legyen a mai napi imádságunk:

„Nincs nekem más enyhelyem, szívem Téged hív, keres,
Ó maradj itt, Mesterem, őrizz, adj erőt, szeress!
Véled állok a vihart, hit, erő Te vagy, Te szent,
Szárnyad árnyával takard fejemet, a védtelent.”

(MRÉ: 300:2)

31. hét

„Hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással.” (2 Tim 4,2)

Isten ígéje arra szólít minket, hogy álljunk elő bátran az Ő igéjével. Úgy gondolom, hogy ez a felszólítás, nem egy kellemetlen parancs, hanem sokkal inkább ajándék. Ajándék, és hatalmas áldás az, hogy ismerhetjük az Urat, hogy Jézus Krisztusé az életünk. Ezért fontos, hogy szóljuk az igét. Sajnos sokszor megkísért minket az ördög, és hallgatunk. Hallgatunk, mert lusták vagyunk, esetleg félünk, vagy azzal nyugtatjuk magunkat, hogy „nem baj, ha nem szólok, úgy sem vagyok a szavak embere”. S ha hallgatunk, akkor a Sátán kap teret. Ha nem szól az Ige, akkor neki szabad a pálya. Persze mindig találunk indokot, hogy miért nem szólunk. Református lelkész vagyok, de még az én életemben is volt, hogy hallgattam. Ez már a második alkalom, hogy lehetőségem van arra, hogy írásban tegyek bizonyosságot az Úrról a Fénysugarakban. Lett volna rá már korábban is alkalom, de a Sátán kísértésének engedve nem vállaltam, azaz hallgattam. Persze megvoltak az indokok. Sok a munka, sok a tanulás, szakdolgozat, vizsgák, nincs időm. Hogy örülhetett az ősellenség, hogy csend van, hogy az, akinek szólni kellene, hallgat. Hála legyen az Úrnak, hogy megerősített, és újra felbuzdította szívemet a bizonyágtételre. Élünk hát mindannyian a bizonyágtétel, az evangélium hirdetésének ajándékával, és soha ne hallgassunk, hanem mindenkor Krisztust hirdessük. Ámen!

„Teljesen mosd le rólam bűnömet, és vétkemről tisztíts meg engem! Mert tudom, hogy hűtlen voltam, és vétkem mindig előttem van.” (4-5. v.)

Az 51. zsoltár Dávid király bűnvallásáról tudósít. Miután a király Betsabéval, Uriás feleségével házasságot kötött, Nátán próféta megfeddte Dávidot, aki meglátva bűneit Istenhez kiáltott. A kiemelt versekben is, de az egész zsoltárban láthatjuk, hogy Dávid nem mentegeti magát, nem próbálja tagadni a történeteket, és nem palástolja el bűnösségét, hanem elismeri, hogy vétkezett.

Ma is erre van szükség. Arra, hogy őszinte szívvel leboruljunk Isten előtt, és könyörögjünk a bűnbocsánatért, Isten kegyelméért. Sajnos ezt nagyon sokan nem látják be. Hányan és hányan vannak, akik nem ismerik el bűneiket, sőt szinte már tökéletesnek és igaznak tartják magukat. Azonban tudjuk, hogy nincs igaz ember. Mindenki bűnös, mindenkinek szüksége van Isten kegyelmére és a megtérésre. Ma még lehet! Dávidhoz hasonlóan mi is rendezhetjük a dolgainkat Istennel, de ne halogassuk, ne mondjuk, hogy majd holnap, mert nem tudhatjuk, hogy lesz-e holnap. Egyszer mindenki számára eljön a pillanat, amikor Isten elé kell állnia, de akkor már késő lesz a bűnvallásra. Ma még lehet, ma még szabad, borulj le a kereszttel!

„Eszel majd, de nem laksz jól, hanem éhen maradsz. Ha félreraksz is, nem menheted meg, mert amit meg akarsz menteni, fegyver martalékává teszem.” (14. v.)

Egyértelműen kiderül ebből az igeversből, hogy az Isten nélküli életen nincs áldás. Igen, ki lehet hagyni az Urat a mindennapokból, lehet a saját magunk feje után, vagy a közvélemény hangja után menni, de áldásokban egyedül annak lesz része, aki Istennel jár, aki átadta neki az életét. Nélküle is lehet próbálkozni, küzdeni, esetleg harácsolni, de Isten nélkül minden hiábavaló. Teljes mértékben egybecseng ez a vers a 127. zsoltár bizonyosságtételével, *„Ha az Úr nem építi a házat, hiába fáradoznak az építők.”* (Zsolt 127,1)

Meg kell látnunk, hogy Istenre van szükségünk. Ő kell, hogy az első helyen legyen az életünkben, és az Ő Igéje legyen útmutatónk, hogy áldást örököljünk. Ha megvan ez a helyes sorrend, akkor bízhatunk abban, hogy Ő minden egyébről gondoskodni fog. Ezért bízunk rá bátran az életünket. Nézzük csak meg a Szentírást, és megláthatjuk, hogy mindazok, akik Istenre alapozták az életüket, azok nem szégyenültek meg, akik pedig kihagyták Őt az életükből, elvesztek kincseikkel együtt.

Nincs ez másként ma sem. Így hát ne e világ hitványságait hajhásszuk, ne a veszendőkhöz ragaszkodjunk, hanem ragadjuk meg Isten kegyelmét, és engedjük, hogy megáldjon minket!

„Kivesztek az országból a hívek, nincs becsületes ember. Alattomban mindnyájan vért ontanak, hálóval vadásznak egymásra.” (2. v.)

E sorokban Mikeás leírja a nép romlottságát: Izráel fiai elfordultak Istentől, és teljes mértékben letértek a helyes útról. Romlásba zuhant a nép. Így szokott ez lenni, ha az ember elhagyja az Urat, akkor annak a vége mindig romlás és pusztulás. Igen, mert vagy Istennek szolgál az ember, vagy az ördögnek. Nincs köztes út. Ezért is veszedelmes elhagyni az Élő Istent. *„Kivesztek az országból a hívek.”* – vallja meg a próféta. Mikeás úgy látja, hogy még azok is, akik a gyülekezet oszlopai voltak, elfordultak az Úrtól, és csak szégyent hoznak Isten szent nevére. Bármerre nézett, csak a bűnt látta, még a gyülekezetben is.

Tudjuk, hogy manapság hasonló helyzetben sokan elhagyják a gyülekezetet, az egyházat, és magát Krisztust is. Vannak, akik elmondásuk szerint azért nem járnak gyülekezetbe, mert nem szimpatikus az igehirdető, olyanok is vannak, akiket esetleg megbántottak, és még sorolhatnánk. Nekünk azonban nem azt kell nézni, hogy kik vannak ott a templomban, vagy ki milyen bűnös, hanem Istenre kell tekintenünk. Egyedül Őrá kell néznünk, Őt szolgálunk, és az Ő erejével tennünk azért, hogy gyülekezetünk, egyházunk Krisztusra tekintő szeretet közösség legyen.

„Ne örülj bajomnak, ellenségem, mert ha elesem is, fölkelek, ha sötétségben lakom is, az Úr az én világosságom.”
(8. v.)

Vannak időszakok, mikor a hívő ember élete is mélypontra kerül. Lehet ez egy betegség, egy munkahely elvesztése, anyagi válság, vagy gyász. A keresztyén tanítványság ugyanis nem arról szól, hogy mindig minden felhőtlen körülöttünk, olykor bizony nehéz időket kell megélnünk. Amikor ilyen próbákon kell átmennünk, akkor a hitetlenek, talán kinevetnek, gúnyolnak. „Hol van az Istened?” „Miért engedte meg?”

Tudjuk, hogy Jézus soha nem mondott olyat az övéinek, hogy könnyű életük lesz. Épp ellenkezőleg, azt mondta, hogy próbákkal kell majd szembenéznünk.. Azaz a viharok nem kerülnek el minket azért, mert mi hívők vagyunk. Nagyon is nekünk feszülnek, megpróbálva ezzel a hitünket, de aki mindvégig kitart az, üdvözülni fog.

Arra sincs ígéretünk, hogy nem lesz sötétség az életünkben, de arra van, hogy világosság ragyog a sötétben is az övéire, attól, aki kegyelmes, irgalmas és igaz. Vannak, és sajnos lesznek idők az életben, amikor mélységeket kell megélnünk, de ne féljünk ezektől, mert Jézus Krisztus a mélységekben is velünk van, és felemel minket. Járjunk hát vele mindenkor, hogy az Úr legyen világosságunk akkor is, ha sötétség borul ránk.

„A többi pedig jó földbe esett, ...és termést hozott...”

(8a. v.)

A magvető példázata jól ismert evangéliumi történet. Az Úr Jézus elmondja benne, hogy ki milyen módon reagál Isten igéjére: Van, aki hallja, de a Sátán rögtön elragadja tőle; van, aki a próbatételek közepette eltántorodik; másoknál a hétköznapi gondjai, a gazdagság csábítása fojtja meg az igét. Van azonban olyan is, aki meghallja, megérti, és szívébe fogadva Isten Szentlelke által és gazdagon gyümölcsözik életében. Ők azok, akik nemcsak hallgatói, de megtartói és cselevői is az igének, akik nem látszatkeresztyének, hanem igaz hívők. Ők őszinte szívvel befogadják Isten igéjét, nem hátrálnak meg a nyomorúságokban sem, akkor sem, ha esetleg szenvedni kell a hitükért, az evangéliumért. Vállalják a szenvedést, az üldöztetést, mert Pálhoz hasonlóan, még a megpróbáltatásokban is örömük van Jézus Krisztusban. Minden külső viszontagság ellenére gyümölcsözik az életük, és tudják, hogy nem egyedül küzdenek, hanem a győztes Krisztus az oldalukon áll.

A Szentháromság Isten adja meg, hogy a mi életünk is jó talaj legyen Isten igéje számára, és teremjük gazdagon a megtérés gyümölcseit!

„Aiknél a mag a sziklás talajra hullott: amikor meghallják az ígét, azonnal örömmel fogadják, de nem gyökerezik meg bennük, ezért csak ideig való, és ha nyomorúságot vagy üldöztetést kell szenvedniük az ige miatt, azonnal eltántorodnak.” (16–17. v.)

Sokan vannak, akikben fellángol a hit. Érdeklődnek Isten dolgai iránt, szívesen olvassák a Bibliát, örömmel hallgatják a prédikációkat, de az életükben mégsem ver gyökeret Isten ígéje. Lelkesek, de ha sötét felhők borítják be az életüket, akkor nyomban feladják a keresztyén tanítványság útját. Róluk mondja az Úr Jézus, hogy “sziklás talajra hullott” az ige magva. Ez pedig igen szomorú, mert ők másban reménykednek, és nem abban, amiről Jézus beszél. Az ilyen emberek úgy képzelik el a hívó életet, hogy az minden bajtól, próbatételtől mentes. Olyan valami, ahol nincs semmi rossz, ahol mindig minden jó és tökéletes. Amikor pedig viharfelhők veszik körül az életüket, akkor feladják, meghátrálnak, és azt mondják, hogy nekem ez nem kell.

Milyen sokan vannak, akik ide tartoznak: Tagjai egy-egy gyülekezetnek, keresztyén közösségnek, de ha próbatételekkel, nehéz helyzetekkel kell szembenézni, akkor eltántorodnak, megfutamodnak. Ne legyünk ilyenek! Ha bátor talannak is érzed magad, akkor kérj erőt Krisztustól, hogy tegyen kitartóvá az Ő ügyében, *„mert a jelen szenvedései nem hasonlíthatók ahhoz a dicsőséghez, amely láthatóvá lesz rajtunk.”* (Róm 8,18)

„Ezután így szólt hozzájuk: Vajon azért veszik-e elő a lámpást, hogy a véka alá tegyék, vagy az ágy alá? Nem azért, hogy a lámpatartóba tegyék?” (21. v.)

Az Úr Jézus szavait nem lehet és nem is szabad rejtegetni, elhallgatni. Azokat a beszédeket, melyeket a Megváltó a tanítványok szívére helyezett, szólni kell. Hirdetni kell az evangéliumot. S ez a parancs nemcsak a 12-re volt érvényes, hanem ránk, mai tanítványokra is. Tovább kell adnunk mindazt, amit Isten ígéből megértettünk. Az Ő ígétével lámpásként kell világítanunk e bűnnel szennyezett, sötét világban. Isten ígétét nem szabad elrejtetni, épp ellenkezőleg, ezt terjeszteni kell, szétkürtölni a világban. Tudjuk, hogy az első tanítványok húsvét után bezárkóztak, tulajdonképpen Jeruzsálem falai közé akarták zárni az evangéliumot. Eszük ágában sem volt, hogy elvigyék az ígét máshova is. Jézus azonban parancsba adta nekik, hogy hirdetniük kell az evangéliumot, szerte a világban: *„Tegyetek tanítvánnyá minden népet!...”* (Mt 28,19b). Így juthatott el hozzánk is az Ige, így ismerhettük meg mi magunk is az Úr Jézust. Ezért ne akarjuk Őt elhallgatni, csak magunknak megtartani, hanem álljunk elő, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, és tegyünk bizonyosságot, hirdessük az örök élet evangéliumát!

32. hét

„Inkább ezt kellene mondanotok: Ha az Úr akarja, akkor élünk, és ezt vagy azt fogjuk cselekedni.” (Jak 4,15)

Amikor ezeket a sorokat írjuk, a koronavírus harmadik vasárnapja van mögöttünk. Ha az ÚR akarja és lesz, aki ezeket a sorokat olvassa, akkor reménységünk szerint már a végéhez közeledünk.

Három hete változott olyan mértékben az életünk, amilyen változást, mióta eszünket bírjuk, nem tapasztaltunk. Felhívott az első napokban egy kedves testvér: Még mindig olyan nyugodtak vagytok?! Vallom, hogy igen. Jézus Krisztus ezernyi módon bátorított meg ezekben a napokban, s a nehézségek között is az Ő valóságáról tudunk bizonyosságot tenni: Ő él, Ő cselekszik. Formál és áld a víruson keresztül is, az egymás felé fordulásunkban, a kényszerű pályán, amin élesedik: Jézus az ÚR, nem mi. Sem az egészségünkön, sem a kapcsolatainkon, sem a munkánkon, sem a tudásunkon. Milyen éles és valóságos lett ez az ige: Ha az ÚR akarja...

Parti Ferenc és Judit

„URam, te megvizsgálász és ismeresz engem.” (1. v.)

„Vizsgálgj meg, Istenem, ismerd meg szívemet!...” (23a. v.)

Éljük a hétköznapijainkat, pihenő és ünnepnapjainkat; reggel felkelünk, s elkezdődik a napi tevékenységi rutin. Végezzük dolgainkat, s mindazokat, amiket mások bízna ránk. Tudjuk, hogy mi a feladatunk, nagyjából tisztában vagyunk azzal, hogy ezeket miként is kell elvégeznünk. Istenfélő emberként tudjuk, hogy Ő minden dolgunkkal tisztában van, pontosan tudja, mik vesznek körül bennünket, s mi fog történni velünk. Nagyszerű hitvallás ennek a zsoltárnak a kezdete, és folytatása is, de mégis hogyan jut el oda a zsoltáros (s jó esetben vele együtt mi is), hogy ezt kéri Istentől: Vizsgálgj meg engem! Miként lesz a magasztalásainkból egy mélységes felismerés: Lehetséges, hogy mindezek ellenére mégsem járhatok helyes úton? A magasság mind teljesebb megismerése felnyitja a szemet a mélységek meglátására? Valóban, csak a lehetetlenségeim meglátása juttathat el oda, hogy nem egy személytelen hatalmasság ellenőrizi lépteimet, hanem személyesen kérhetem ezt a hatalmasságot: Vezess az örökkévalóság útján!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 51.

„...az ember pedig nem tudja, hogyan.” (27b)

Nem sokban különbözünk Jézus kortársaitól, minket is rendkívül izgat Isten országa mikéntje, működésének módja. Szeretnénk jobban megérteni, megfoghatóbbá tenni magunk s mások számára. Szeretnénk tetten érni, Isten hogyan, mikor dolgozik, mik a szempontjai, motivációi. Ha bevalljuk, ha nem, legfőképpen azért, hogy tanácsolhassuk Őt, beleszólhassunk a dolgaiba. Jézus gyönyörű párhuzamot, példázatot tár elénk: Ahogy nem nagyon tudjuk befolyásolni egy mag kicsírázását, növekedését (leginkább csak gátolni tudjuk, ha mint a kisgyerek, kikaparjuk, hogy megnézzük: nő-e már), úgy Isten országának megjelenését, kiteljesedését is csak kívülről tudjuk szemlélni. Cselekedeteinkkel vagy gátolni vagyunk képesek, vagy belesimulunk annak a rendjébe, nem tudjuk, hogyan történik. Isten titka marad mindez, hiába kutatjuk és erőltetnénk megjelenését. De mindez nem ment fel bennünket a ránk bízott felelősség alól, ezért igyekezzünk nem gátolni, hanem beleállni az Ő munkájába, s ha látjuk az aratás idejét, ne maradjunk tétlenek!

Ajánlott igeszakasz: Jn 4,31–38

„...*hirdette nekik az igét úgy, amint megérthették*” (33b. v.)

Te hogyan válaszolsz a gyermekednek? Vagy ha nincs is – már, vagy még – elérhető kisgyermek a közeledben, hogyan válaszolsz egy két-három éves kicsinek a miértjére? Remélem, hogy csakis úgy, ahogy megértheti. Van felnőtt, aki úgy tud beszélgetni, együtt lenni gyerekekkel, hogy nézni is öröm, mert szeretet van benne, öröm van benne, megértés van benne. Az az ember, aki nem várja egy gyerektől, hogy felnőtt legyen, hanem azzal a megértéssel fordul hozzá – még helyreigazítani is – Tudom, milyen érzés gyereknek lenni, én is voltam az, – annak a formáló közelségében lehet növekedni egészséges felnőtté, mert krisztusi ember.

Isten hatalmas ajándéka, hogy Jézus Krisztusban közel jött hozzánk, úgy, hogy megérthessük, s ne lehessen kétségünk afelől, hogy Ő is megért bennünket. *„Mert nem olyan főpapunk van, aki ne tudna megindulni erőtlenségeinken, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan kísértést szenvedett mindenben, de nem vétkezett.”* (Zsid 4,15).

Adja Isten, hogy azt adjuk tovább, amit Jézustól kaptunk!

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 8,26–40

„...a hullámok becsaptak a hajóba, úgyhogy az már kezdett megtelni.” (37b. v.)

Olyan napokat élünk, amikor igencsak kezd megtelni a hajó; már-már emberileg lehetetlenné téve az utazást. A tanítványok esetében a hajó üres volt. Nem volt semmi, amit plusz teherként cipeltek volna: Nem volt csempészáru, amit titokban szerettek volna átvinni a túlsó partra, nem volt rejtett élelem, amit szűkebb napokra tartogattak és még egy rend ruha sem volt arra az esetre, hogyha ez a rajtuk lévő elázik. Nem volt pénzeszsák a hajó aljában; csak az a bőrvánkos volt, amin a halászok enni szoktak – s ezen most Jézus aludt.

Ezeket azért sorolom, hogy legyen világos: nem volt mitől megszabadulni. Nem volt mit kihányni a hajóból – még önmagukat sem, ahogy a saját viharában Jónás nagyon jól tudta: ő nem megy jó irányba, azért van az égháború.

A szó, amellyel Jézus parancsol (Némulj el!), egy olyan kifejezés, amit démonok elűzésekor használt. Lehet, hogy a vihar mögött démoni erő van, de Jézusnak egyetlen parancsa elég ahhoz, hogy megnémuljon és úgy is maradjon.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 49,13–18

„...mert bár sokszor meg volt kötözve bilincsekkel és láncokkal, de szétszaggatta a láncokat, a bilincseket pedig összetörte, úgyhogy senki sem tudta megfékezni.” (4. v.)

Van olyan gondolatunk, visszatérő bűnünk, kényszer-cselekvésünk, menekülésünk, amit nem tudunk megfékezni? Itt a jó hír: Jézus szavára mindennek engednie kell. Továbbmegyek: a názáreti Jézus nevére is minden erőnek engednie kell. *Mert “nem is adatott az emberek között és az ég alatt más név, mely által kellene nekünk megtartatnunk.”* (ApCsel 4,12)

Nem csak üdvösségünk záloga ez a név, hanem a boldog földi életünké is – és azoké, akik a földi életüket a környezetünkben töltik. A Sátán célja nyilvánvaló: ölni, rombolni, az istenképűségünket torzítani. Jézus pedig helyreállítani jött.

Amennyire rémisztő volt gyerekként számomra ez a történet, ma annyira gyönyörködöm benne, mit tud tenni Jézus szava egy erősen megkötözött ember életében: teljes és tökéletes helyreállítást végez el általa Isten.

„...sok orvostól sokat szenvedett, és mindenét rájuk költötte ugyan, mégsem látta semmi hasznát, hanem még rosszabbul lett.” (26. v.)

Az egészség nagyon drága dolog! - hallottam nem is olyan régen, amikor egy kedves, hívő testvér elmondhatatlanul nagy összeget költött vitaminokra. De manapság aktuálisabb, mint valaha: „Csak egészség legyen, a többi nem számít.” De tényleg nem számít?

12 éven keresztül küzd valaki egy krónikus betegséggel, érthető, hogy mindent megtesz azért, hogy szabaduljon tőle. Sokan egy fejfájást sem bírnak elhordozni, azonnal megtesznek mindent, hogy elmulasszák. Nem olyan nagy baj ez.

A baj ott kezdődik életünk bármilyen területén, ha a gondjainkból és a megoldáskeresésünkből kihagyjuk Jézust. Ha betegségünkről, hiányainkról, kétségbeesésünkről, kilátástalan helyzetünkről nem neki kezdünk beszélni először, az legyen figyelmeztetésül, hogy valahol elcsúsztak az arányok az életünkben. Akkor olyanok lettünk, mint az a menyasszony, aki számára az esküvő dekorációja, díszes öltözete, az ételek különlegessége és a torta nagysága fontosabb, mint a vőlegény kiléte.

Ez az asszony, amikor hallott Jézusról, rögtön nála kereste a megoldást. Nekünk, ha ismerjük Jézust, lehet-e jobb ötletünk?

„...Ne félj, csak higgy! És senkinek sem engedte meg, hogy vele menjen...” (36b–37a. v.)

Emlékszel még rá, amikor először fordultál úgy igazán Jézushoz, mert olyan nagy volt a baj, hogy már semmi reményed sem maradt? Az egyetlenhez, akiben bíztál, aki „talán” segíteni tudna bajodon... Emlékszel rá, hogy milyen támadások keresztüzébe kerültél utána, mennyien el akarták hitetni veled, hogy Ő sem tud rajtad segíteni, mert ez meghaladja a képességeit? Jairus is pontosan ebben a helyzetben találja magát, s Jézus neki sem kínál más utat, mint azóta valamennyiünknek: Higgy, és gyere velem! Megtehetette volna, hogy csalódottan elkullog, hiszen a halálon ugyan kinek lehetne hatalma? Jézus azonban két parancsot ad neki, és nem engedi el maga mellől: Állj ellene a magad (és a kísértő) gondolatainak, bízz bennem; veled szeretnék továbbmenni!

Azóta is ugyanez a napiparancs: állj ellene a negatív érzelmeidnek, gondolataidnak, vesd minden terhedet Jézusra, s megtapasztalod közelségét, mert e kettő nélkül nem lehet Vele igazán találkozni!

Ajánlott igeszakasz: 1Krón 28,20; Ézs 54,10

33. hét

*„Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!”
(Jób 1,21b)*

Amikor hatvan évvel ezelőtt, a mezőgazdaság kollektivizálása elérte családjunkat, minden addig megszerzett földünkre igényt tartott a „közös”. Nagyapám, a szülei kilencedik gyermekeként, serdülő korától egyedül vezette a családi gazdaságot. (Közben, 18 évesen bevonultatták és 27 hónapot szolgált a fronton a nagy háborúban, meg is sebesült.) Amit lehetett félretettek és földet vásároltak, így lett néhány holdjuk. Egy részét édesapámmal be is telepítették almafával. Éppen kezdett termőre fordulni, amikor be kellett adni. Istenfélő emberként, keserves vívódás után, nagyapám ezt az ígét mondta amikor aláírta az „önkéntes” belépési nyilatkozatot. Úgy szerzett nyugdíjjogosultságot, hogy 64 évesen kezdett eljárni a közös gazdaságba, hogy a saját gyümölcsösében is dolgozzon munkabéréért. Sosem hallottuk zúgolódni. Elfogadó engedelmessége mint családi hagyomány, követendő számomra.

Kiss István

„Uram, tégy zárat a számra, őrizd ajkaim nyílását!” (3. v.)

Dávid jól tudta, hogy hiába erőlködik, saját elhatározásból nem képes megóvni magát a rossztól. Vajon nekünk mennyi kudarcot kell átélnünk, hogy ezt belássuk? Erősködünk: többször már nem mondjuk, nem tesszük... aztán újra megtörténik.

Nem gondoljuk végig, hogy magunktól csak a rosszat tudjuk mondani, tenni. Bármilyen jóra csak akkor vagyunk képesek, ha átadjuk az irányítást az Úrnak. Ez nem csak általában érvényes, hanem a gyakorlati életünk legkisebb részleteiben is. Amikor váratlan támadás ér, vagy szembe jön egy „kihagyhatatlan” kétes ajánlat, mit teszünk, mit mondunk? Magunktól biztosan azonnal visszatámadnánk, vagy „beleugranánk” a sikerrel kecsegtető üzletbe.

Akkor is kell a felülről való irányítás, ha magunkról akarunk mondani valamit, nehogy dicsekedés legyen: Mi milyen jó megoldásokat tudunk nehéz helyzetekben. Legyenek szavaink inkább alázattal átítatva, Őt dicsérve, akit valóban illet.

Ajánlott igeszakasz: Lk 6,45; Jak 3,7–12

„Nem is tehetett ott semmi csodát, csak néhány beteget gyógyított meg.” (5. v.)

Saját közösségében leírták Jézust. Nem feltételezték róla, hogy nagyobb, értékesebb, többre hivatott mint ők. Figyelmeztetés ez, hogyan viszonyulunk testvéreinkhez, gyermekeinkhez, szüleinkhez, munkatársainkhoz.

Sok keserűséget, akár egy életre szóló sérülést okozhatunk a gyermekeknek, ha nem vagyunk velük szemben elfogadóak. Nem baj, ha nem zsenik, de igyekezetükre kell a bátorítás, a dicséret. Testvérek közt is gyakori, hogy valamelyiket leírják: ő ügyetlen, semmihez sem ért, butaságokat beszél, stb. Ismerős helyzet az is, hogy az idősebb családtag is jobb ha hallgat, ő már nem ért a modern dolgokhoz, ma már más a világ, mint az ő idejében. Sajnos a munkahelyeken, talán még gyülekezeti közösségekben is előfordul, hogy egy-két ember véleményét sosem kérik ki, ha mégis mondják, akkor a többiek kimosolyogják, leintik őket.

Legyen szemünk azokat észrevenni akiket leírtak, támogassuk őket. Ha pedig mi vagyunk azok, akiket mellőznek, ne feledjük: Jézusnak drágák vagyunk, önmagát adta értünk!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 41,10–13; Jn 10,11

„Útra keltek azért, és hirdették az embereknek, hogy térjenek meg.” (12. v.)

Amikor Jézus a negyven napos böjt után elkezdte az emberek közti szolgálatát, figyelmeztetett, hogy betelt a megváltás ígéretének ideje: *„Térjete meg...”* (Mk 1,15) A megtérés szükségességét később is hirdette. A mostani „eligazításon” ezt külön nem is mondja a tanítványoknak, ők tudták, hogy azt kell továbbadni, amit Mesterüktől hallottak. Felruházta őket olyan hatalommal, ami egyértelművé tette, hogy általuk csakis isteni erő működhet. Mégsem garantálja, hogy mindenütt örömmel fogadják majd őket. Az is fontos, hogy semmi emberi biztosítékot nem vihetnek magukkal, se tarisznyát, se pénzt. Teljes ráhagyatkozás a Gondviselőre.

Mai tanítványokként, ha mi nem is kapunk olyan hatalmat, mint Jézus legközelebbi tanítványai, de a mondanivalónk nem változott: *Térjete meg!* Lehet ez egy kissé régiesen hangzik, de akkor is ez a feladatunk. Szabad modernül is beszélni, azonban a mondanivaló egyértelmű legyen és csak az beszélhet hitelesen, akiről látják, hogy azt az életet ajánlja, amit ő is megél.

Ajánlott igeszakasz: Lk 10,16; Róm 10,10;

1Kor 9,16; 1Pt 2,9

„...Heródes félt Jánostól, akit igaz és szent embernek tartott, és oltalmába vette...” (20a. v.)

Ennyit ért Heródes oltalma. Amikor megmenthette volna, a hóhért küldte. Jánostól félt, de Istentől nem. Nem gondolt bele, hogy Jánosnak van egy Küldője, aki mindenkinek Teremtője és Ura. Annyira el volt telve önmagával, a hatalmával, hogy Istenre nem jutott figyelme, ideje. A lelkiismerete még éber volt. Amikor hallgatta Jánost, zavarba jött, mégis szívesen hallgatta. Ennyi. Nincs folytatás – már mint változás – a gondolkodásmódjában.

Veszélyes állapot, amikor valaki hallgatja, olvassa az Igét és nem teszi meg, amit a Szentlélek mond. A lelkiismeretünket azért kaptuk, hogy „megbökdösse” az oldalunkat: Meg kell tenni, most kell lépni! El lehet hallgattatni többször is, aztán lehet, egy idő múlva már nem is halljuk, hogy szól. Amikor valaki csak az embert hallgatja meg, aki Isten követe ugyan, de nem ő az Úr, akkor egy krízis helyzetben könnyen úgy járhat, mint Heródes. Nem tud jól dönteni. Mindig tudatában legyünk: Bármilyen „arany szájú” is a prédikátor, Istennek tartozunk elszámolással!

Ajánlott igeszakasz: 5Móz 6,2

„Mert sokan jöttek-mentek, úgyhogy még enni sem volt idejük.” (31b. v.)

Megérdemelt pihenés. Milyen figyelmes Jézus, a kiküldetésből visszatérő munkatársait megpihenteti. Amit az igevers első felében olvastunk, nagyon fontos: Nem elküldi őket pihenni, hanem magával hívja őket pihenni. Milyenek a mi pihenéseink? Szeretünk ellazulni, kikapcsolódni, vagy Jézus mellett felüdülni?

Nem mellékes, hogy miben fáradunk el. Ha Őt szolgáljuk és az Ő követségében járunk – akkor is, ha a mindennapi életünket éljük – akkor az Ő társaságában találhatunk igazi felüdülésre is. A tanítványok átérték, hogy pezseg körülöttük az élet. Az emberek nincsenek tekintettel sem Jézusra, sem rájuk, megoldást keresnek bajaikra. Ebből „menekíti ki” őket. Tudnunk kell időnként nemet is mondani.

Aztán lehet folytatni, mert a küldetés megvan. Jézus sem háborodik fel amikor újra rátalálnak, hanem megszanja őket. (34. v.) Rövidre sikeredett a pihenés, de utána újabb csodát élhettek át... továbbra is JÉZUSSAL.

„És látta őket, amint vesződnek az evezéssel, mert a szél szembefújta velük.” (48a. v.)

Akkor is vesződhetünk, ha Jézus küld valahova? Ezek szerint igen. Ő küldte előre a tanítványokat. Nem okoskodtak, már aznap is láttak elég csodát, gondolhatták: Azt is megoldja Mesterük, hogy utánuk menjen. Azt azonban nem feltételezték, hogy csak úgy, a vízen járva. Amikor vesződünk, nem szoktunk nagy elmélkedésekbe fogni. Elég bajunk van az értetlen emberekkel, a minden körülmény ellenünk való összeesküvésével. Arra koncentrálunk, minél előbb kikeveredjünk a zűrés helyzetből.

Pedig Jézus látta őket és lát minket is abban a helyzetben, amiben vagyunk. El is indult, hogy segítsen. Velünk meg Szentlelke által itt van. (Mt 28,20a) A tanítványok vesződés közben nem feltételezték, hogy az Úr az, aki közelít felénk. Megrémültek.

Jöhet váratlan segítség (ha nem is így), el lehet fogadni, nem kell kétségeskedni, de ne is akarjunk részt a dicsőségből. Márk nem említi, hogy Péter az ijedtségből hirtelen vált, és nagy bátran részt kíván a sikerből. (Mt 14,28)

Biztos, hogyha Ő küld, szemmel is tart és segít: Ott van!

Ajánlott igeszakasz: Ef 1,16–19; 1Pét 1,5–6

„Mert az Isten parancsolatát elhagyva az emberek hagyományát tartjátok meg!” (8. v.)

Ilyen az istenkedő ember. Azt gondolja, hogy mindent jobban tud a másik embernél, még Istennél is. Kibővíti a kapott parancsokat: Majd mi megmondjuk, Isten hogyan is gondolta. Mindent részletesen körülírni, meghatározni. 613 törvény, ennyit kellett (volna) betartani. Azonban a farizeusok sem tartották be, csak fenyegetésre volt jó. (Mt 23,4)

Mi hogy állunk a hagyományokkal, fontosak a tradíciók? A gyülekezetünkben például, nagyon nehezen lehetett megváltoztatni azt a szokást, hogy úrvacsora osztásakor a nők csak a férfiak után jöhettek. Az érv csak ez volt: Ez régi hagyomány! Vannak családi szokások is, mikor mit lehet, mit nem. Hová mit vehetünk fel, mit nem, mit mondhatunk, mit nem. Természetesen kellenek szabályok, de nem Isten parancsolata helyett. Ez a parancs az emberek vonatkozásában: *„Szeresd felebarátodat, mint magadat.”* (Mk 12,31)

Azt is, aki nem érdemli meg? Igen, mi sem érdemeljük az Úr szeretetét, mégis szeret – annyira, hogy belehalt – mert szükségünk van rá!

34. hét

„...és mikor hazaér, összehívja barátait és szomszédait. és így szól hozzájuk: Örüljetek velem, mert megtaláltam az elveszett juhomat!” (Lk 15,6)

Ismerem-e a megtalált juh – testvér, barát, szomszéd – feletti örömet? Vagy egy beteges entrópia /feszültség-mentesség mögé bújtam el, hogy nekem nincs szükségem lényegi segítségre, hát akkor másnak miért lenne ilyen szükséglete? Nincs nyomorúság-helyzet, nem kell a problémákat „túllihegni”... A Pásztorral örülök a megtalált felett, vagy savanyúan, cinikusan, félve nézek a hazahozottra,- hátha mindezt csak színleli, megjátsza a nagy szentet, megmentettet? És vizsgázok minden egyes esetben, amikor valaki újjászületik, megtér, új életet kezd, megmarad a megszentelődés útján, vagy örömmel számol be arról, hogy őt Jézusa megtartja minden veszély, vihar, megpróbáltatás közepette... Milyen barátja, szomszédja vagyok Jézusnak, a Pásztornak? A menyeeiek társa vagyok-e, és örülök a megtérő bűnös felett, vagy nagyon is földhöz, bűnhöz, saját erőtlenségemhez, tapasztalataimhoz tapadok, mintha nem lenne részem a kegyelemben? Uramnak köszönöm, hogy nem felejt el meghívni a századikok hazahozatala feletti örömnépre,- és mekkora kegyelem, hogy én örülhetek a Pásztorral esetről esetre. És már azt is tudom, hogy ne „statisztikázzak”, hányan vannak a „századikok”, netalán már századik meghívást kapom az örömnépre? És elmentem eddig minden ünneplésre? Én is boldogabb lettem ezektől az ünnepektől...

Berke Sándor lp.

„Vezesd ki lelkemet a börtönből, hogy magasztaljam a te nevedet!” (8a. v.)

Dávid, az Úr elhívott, felkent szolgája, gyermeke barlangba, börtönbe került. Mintha nem ő lenne az Isten szíve szerint való férfi? Hogy engedhet meg ilyen szorultságot Az, Akit Dávid oltalmának, az élők földjén való örökségnek, Szabadítónak ismert meg, és hív segítségül? Nem akar panaszkodni, önmagát sajnálva sírni, csupán *„elcsügged bennem a lelkem”* – mondja... Még ismerőse, menedéke sincs, és senki sem tudakozódik felőle. *“...igen nyomorult vagyok”*, ismeri fel helyzetét az üldözött, barlangba beszorult vadként ellehetetlenült király. Helyzete köszönő viszonyban sincs egy tróntermi fogadási, uralkodói, ünnepi eseménnyel! De, ebben az állapotban nem Dávid királysága a döntő, hanem a mindenható Úré, Aki azért is kivezetheti szolgáját a börtönből, hogy az Nevét magasztalhassa szabad örvendezéssel.

Fáj-e az jobban, hogy börtönömben, szorultságomban, félelmeimben, megkötözöttségeimben nem tudom Uramat teljesen szabadon magasztalni, mint aki tudja bizonyosan, hogy Ő barlangba szorultságomat nem tekinthi végleges állapotnak? Vagy csak magam elé motyogok, álmodozva szabadságról, kimenekedésről, megbízatásom teljesítéséről... ?

„Nem értitek, hogy semmi olyan, ami kívülről jut az emberbe, nem teheti tisztátalanná, ...ami az emberből jön ki, az teszi tisztátalanná az embert.” (18b. és 20. v.)

A fertőzés veszélyétől retteg a világ, az emberiség. A kívülről jövő támadás, – akár személyes, akár kollektív az – félelmetes és bénítóan hat. És mi van akkor, ha benn van a fertőzési góc? Általános és különösen is fontos az, hogy mitől/mikor szennyeződik be az ember? És az is: van-e tiszta, makulátlan, megtámadhatatlan élet? Vagy csak egy valamikor elkezdett, hagyománnyá lett étkezési- és erkölcsi szabály-dzsungel van, amely megpróbálja tartani a külső, rituális, látható tisztaságot, de a szív állapotát megvizsgálni sem képes, nemhogy azt megtisztítani?...Olyan, mint a fehérre meszelt sír, belül emberi, porló, foszló maradványok vannak, – azok teszik tisztátalanná, fertőzötté. Kívülről az emberbe bejutót Jézus – a közvéleménnyel ellentétben – nem tartja fertőzőnek, tisztátalanná tevőnek. Csak az teszi őt szennyessé, ami kijön belőle. Az emberből kijövő tételesen felsorolt szenny-sorozat tizenhárom eleme leleplező, kijózanító, undorító: Bennünk van a minket Isten előtt alkalmatlanná tevő gonoszság... Nincs ezt hogyan kimagyarázni.

Bárcsak jutnánk bűnismeretre, bűnbánatra, hogy mienk lehessen a bűnbocsánat, a kegyelem és a hálaadás!

„Jézus azt mondta neki: Hadd lakjanak jól először a fiak, mert nem jó a fiak kenyerét elvenni és az ebek elé vetni... Úgy van, Uram, de azért az ebek is esznek az asztal alatt a gyermekek morzsalékaiból.” (27–28. v.)

Még Tírus és Szidón határában sem tud Jézus titokban maradni, – és, esetleg pihenni. Ott is ördög kiűzésére kéri Őt. A kérelmező egy tisztátalan lélektől megszálott leány anyja. Ő biztosan nem él a zsidó életforma szerint, – görög létére – de kitartó kérése, alázattal párosulva, csak a fiaktól az ebeknek aláhulló morzsalékot kéri: Azt, hogy a Messiás űzze ki lányból a fogvatartó gonoszt. A korabeli zsidóság elhívatottságtudatát teszi a pogány asszony elé „botránkozás kövéül”. De az nem önérzeteskedik: Urának szólítja Jézust, mint élet fejedelmét, és elfogadja állítását: „...nem jó a fiak kenyerét elvenni és az ebek elé vetni...”

Mennyire szeretnénk segíteni szerettünknek a családban? Meddig terjed az alázatod? Az önérzeted határáig, – vagy azon túl is? A győzelmes meghallgatásig? És amikor hazaérek, vajon a szétdobálótól uralt családba lépek, ahol a tisztátalan lélek diktál? Vagy egy boldog családba toppanok be, ahol az előzőleg megkínzott, de kegyelemből megtisztított családtag is pihen, és békesség, boldogság uralja a család légkörét? Mit teszek a megterhelt, megkötözött hozzám tartozó szabadulásáért? Az önérzetemet sem kímélem érte?

„Mindent jól cselekedett, a süketekéz is hallóvá teszi, és a némákat beszélővé.” (37b. v.)

A pogány életmód sem nélkülözheti a kommunikációt. Ennek hiányossága, – a dadogó és süket emberé, – különösen megmutatkozik akkor, amikor a teljes, megtestesült, élő Kommunikáció, Jézus átmegy a Tízváros túlnyomó részt pogány vidékén. Jelenlétében ezek a hiányosságok, megkötöttségek /a hallásé és a beszédé/, elhordozhatatlan teherré nőnek. Csak a Teremtő kézzrátétele, érintése és Szava/Igéje tudja megeleveníteni ezeket a halott érzékszerveket. És Ő hajlandó is ezt megtenni, – bár csodadoktornak nem akarja láttatni magát. Megérinti a süket fület, majd szájából származó nyállal érinti a dadogós nyelvet. Isteni, teremtető, utánozhatatlan cselekedet volt ez. Másolni őt nem képes az öntelt mágus, a szélhámos utánzó, a rejtett erővel kacérkodó, szellemeket mozgató „bajnok”. A pogány ember megnyíló füle, megoldódó nyelve, az üdvösség idejének a jele, kezdete ott is, ahol a Messiás várása nem lételeme a közösségnek. Mert, ahol a torz., vagy hiányzó kommunikációt gyógyítják, ott Isten országa elközelített az emberekhez. Ahol nem értjük egymást, nem halljuk meg egymás szavát, abból csak káosz lehet. Konfliktusok sora, sértődés, megbántódás, egymás megtagadása, kiátkozása... Még a testvérek közt is...

„Azokban a napokban ismét igen nagy volt a sokaság... Ettek és jóllaktak, majd felszedték a maradék darabokat, hét kosárral, pedig mintegy négyezren lehettek.” (1a. és 8–9a. v.)

A próbák, nehéz helyzetek ismétlődhetnek az Isten népe életében is. „Ismét” igen nagy a sokaság, – és nincsenek pótlék ételkészletek, De van kérdés: Itt, a pusztában, ki tudná megelégtíteni őket? A tanítványok kérdése ez, mintha Jézusnál eddig megoldhatatlan problémák lettek volna... És milyen jó az, hogy Jézus jelen van ebben a nehéz hiány-helyzetben. Szeretve, együttérzőn, szánakozón, de teljhatalommal! Ismét le kell telepedjen a sokaság. Az étel megáldása sem maradhat el. Az sem, hogy Jézus a tanítványokat szolgáló munkatársakká nevezze ki. És azok engedelmeskednek is neki, - addigi kétségeikkel szembefordulva. Ezek után ismét csoda következett: megszorodott a hét kenyér és a kevés hal, megelégedés/megelégülés mellett, hét kosár maradék is hirdette a rendkívüli időt. Nem hibáztat sem: négyezren voltak együtt. Most már el lehetett bocsátani örömmel és békességben őket. És ott a pusztában is igazolódott: Ő azért jött, hogy életük legyen és bővülködjenek.

„Ő pedig lelkében felsóhajtva, így szólt: Miért kíván jelt ez a nemzedék? Bizony mondom nektek, nem adatik jel ennek a nemzedéknek.” (12. v.)

Mit meg nem tesz a „kegyes” /= farizeus bűnös/, hogy imádat helyett, kísértse Urát, a Messiást? Elmegy akár Dalmanuta (Haltorony) vidékére is, Kimegy az ő biztonsági- és kényelmi zónájából, hogy vitatkozzon és kísértsen. Jézusnak ez a buzgalom fáj, lelkében felsóhajt és, – Márk bizonyossága szerint – magyarázat nélkül kijelenti, hogy nincs semmi jel ennek a nemzedéknek. Se Jónás jele, se az ég ábrázatának üzenete az esőre, hőségre nézve... Aki ítélet alatt van, maradjon ítélet alatt: az öntelt, gőgös kegyes, aki kegyelem nélkül akarja vallásos énjét megvalósítani, vita és kísértés által akár...

Mekkora csoda az, ha én már nem a „jel-kívánó” nemzedék tagjaként szomorítom Uramat! Bárcsak ne szöknék meg a kegyelem csodájából és ne hagyna engem hátra Jézus a túlsó partra menve!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 128.

„Ő pedig arra intette őket: Vigyázzatok, őrizzedjetek a farizeusok kovászatól és a Heródes kovászatól! Mire ők egymás között azon tanakodtak, hogy nincs kenyérük.” (15–16. v.)

Akkor is, ha Jézussal együtt járunk, hajózunk, a kenyér gondja kikezdheti békességünket. És a velünk utazó testvéreinket is terhelheti ez a nehéznek látszó „gond”. Tanakodásunk csak fokozza a kilátástalanság, reménytelenség érzetét, pedig mással kellene foglalkoznunk. Jézus szeretné tanítványait megóvni a képmutatás farizeusi és a gonoszság heródesi kovászatól. Ő nem a „nincs mit enni”-t ragoztatja egykori – és mindenkori – tanítványaival. A többszörösen megélt kenyérszaporítás legyen számunkra is példa arra, hogy nem a kenyér-gond a mi igazi nagy problémánk, hanem a bűn/gonoszság előrenyomulása és részünkről a vigyázás hiánya... Könnyen „kísértetbe eshetünk”, azaz megkísértettségbe, olyan helyzetbe, amikor már segítségért sem kiáltunk a bennünket megtámadó gonosszal szembeszállva, mert cinkosaivá lettünk a kísértőnek hallgatással, sunyítással, ködösítéssel, félelmeink letagadásával, a gonosznak való falazással...

A „kovásztalan” élet, a bűntől megszabadult ember boldog kiváltsága. Csak így jó Jézussal együtt hajózva a túlsó partra érni. Vele, hazaérni.

35. hét

„De akik az Úrban bíznak, erejük megújul, szárnyra kelnek, mint a sasok, futnak, és nem lankadnak meg, járnak, és nem fáradnak el.” (Ézs 40,31)

Mostanában többször érzem magam meglankadtnak, elfáradtnak. S amiért ezt tapasztalom még rosszabbul érzem magam, hogy megeshet ez velem. Pedig be kell látnom, hogy többször elfogy az erőm. Nyomaszt és bűnbánatot ébreszt bennem. Miért nem tudok energikus lenni? Miért nem megy? Pedig kellene erő a gyermekeimhez, a gyermek-szolgálathoz, a munkához, az igei szolgálathoz, a szervezéshez, a házimunkához... és még sok másához, amivel törődnöm kell. Ekkor elcsüggedek, és lemondok magamról. De ezután az Úrhoz megyek, az én drága Jézusomhoz, aki megért engem, vigasztal és bátorít! Személyesen hozzám szól: „...*nem vallanak szégyent, akik bennem bíznak.*” (Ézs.49,23b) Mindez olyan erőt ad, mellyel újra felállok, teszem tovább, ami rám bízott.

Lengyelné Csapkovics Éva

“Én Uram Istenem, erős szabadítóm, te oltalmazod fejemet a háborúság napján!” (8. v.)

Nagyon sok fájdalom, csalódottság, rosszindulat ér minket napról napra, és sok keserűséget kell átélnünk. De ez nem új keletű dolog, megvolt ez már Dávid idejében is, sőt még korábban is. Tudjuk, mit jelent az, ha gonoszak mások velünk, amikor *„nyelvüket élesítik, mint a kígyó”* (4 .v.) Mindenkinek van másoktól elszenvedett negatív élménye, sajnos már a gyermekeknek is. És ezekre a támadásokra különféleképpen reagálunk: visszatámadunk, megsértődünk, vagy nem veszünk róla tudomást, esetleg megpróbáljuk megbeszélni...

Dávid megmutatja a legmegfelelőbb hozzáállást: Istennek önti ki a szívét. Az Úrral beszéli meg fájdalmát, Tőle kér védelmet, oltalmat és szabadítást. Tudja és hiszi, hogy egyedül a Mindenható Isten segíthet rajta. És ez valóban így is van. A Bibliában olvashatjuk Dávid kalandos és próbákkal teli életét, és ebben mindvégig láthatjuk az Úr teljeskörű gondviselését és szabadítását.

Vajon a mi életünkben meglátjuk-e az Úr gondviselését és szabadítását?

"Ő pedig megfogta a vak kezét, kivezette a falun kívülre..."
(23a. v.)

Jézus Bétsaidába érkezik, ahol visznek hozzá egy vak embert, és kérik, hogy gyógyítsa meg. Jézus kedvesen megfogja a kezét, úgy vezeti. Megérinti. Majd megnyálazva szemét, ráteszi a kezét, így újból megérinti, majd a homályos látás után ismét megérinti, kezét a szemére teszi. Elgondolkodtató, hogy ezt a bétsaidai vakot, miért így gyógyította meg Jézus? (A vak Bartimeus Jézusnak egy szavára meggyógyult, őt nem érintette meg.) Sőt, csak második érintés után gyógyult meg teljesen. Miért?

A teljes és kielégítő választ nem tudjuk, de a történet üzen számunkra. Elmondja: ennek a személynek szüksége volt arra, hogy megérintsék, hogy kézen fogják, hogy hosszabb ideig tartson a gyógyulási folyamata. Mindezen végig kellett mennie, hogy testileg és lelkileg meggyógyuljon. Jézus személyre szabottan gyógyított, nála nincs sablonos gyógymód.

Személyesen szólít meg Téged is! Egyedül Ő tudja számodra a megfelelő gyógymódot, vezetést. Kérd Tőle!

Ajánlott igeszakasz: Mk 10,46–53

„*És ti kinek mondotok engem?*” (29b. v.)

Jézus érdeklődik tanítványaitól, hogy kinek tartják őt az emberek, majd személyesebbé teszi, közelebb hozza a kérdést. Péter hittel válaszol: „*Te vagy a Krisztus!*” Azaz: a Felkent, a Messiás, akire az egész zsidó nép várva várt! De Péter félreérti Jézus küldetését, és nem hajlandó elfogadni, hogy Ura szenvedhet és meghalhat. Az ő elképzelése más, ő nem így tervezi, ő politikai szabadítót is szeretne. Később, Jézus halála és feltámadása után tisztán látja, hiszi és tapasztalja, kicsoda Jézus.

Visszatérve Jézus kérdésére, be kell látnunk, hogy minden embernek van véleménye Jézusról. Vele kapcsolatban senki sem maradhat semleges. Kérdése felénk is elhangzik: Kinek mondasz engem? Mi a válaszod Jézus kérdésére? Életed legfontosabb kérdése ez! Jézus földön jártakor tetteivel és szavaival egyértelműen bemutatta, hogy kicsoda Ő. Beteljesítette a róla szóló próféciákat és hiánytalanul elvégezte küldetését. Mindent megtett azért, hogy aki hisz Őbenne el ne vesszen, hanem örök élete legyen.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 53.

„Mert mit használ az embernek, ha az egész világot megnyeri, lelkében pedig kárt vall?” (36. v.)

Jézus követése nem lehet könnyelmű, meggondolatlan vagy felszínes. Ha valakinél ez így van, akkor ő nem is követi Jézust. Rámutat, hogy az igazi követéshez akarat szükséges, amit döntés és cselekedet kell, hogy kövessen. Így lesz az felelősség-vállalás és elköteleződés.

Nem gondmentes vagy könnyű életre hív Jézus. De a Vele való élet egy kiteljesedett, küldetést beteljesítő, céltudatos, harcos, örök reménységgel teli, gyönyörűsége kaland. Az Ő oldalán járás ad értelmet az életnek.

Jézus nélkül a földi élet lehet „egész világot megnyerő”, amikor anyagilag, társadalmilag sikeres valaki. De ez mindig kudarcba fullad, véges, üres és kilátástalan.

Sajnos munkám során sok ilyen életet ismertem meg, ahol külsőleg úgy tűnt, hogy minden nagyon szép és jó és irigylésre méltó: Szép ház, anyagi jólét, okos, sikeres gyermekek a családban. Mégis ezekben az otthonokban láttam a legtöbb nyomorúságot: családon belüli erőszak, házasságtörés, lelki bántalmazás, gyűlölet.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 63,4

„És felhő támadt, amely beborította őket, és egy hang hallatszott a felhőből: Ez az én szeretett Fiam, őrá hallgassatok” (7. v.)

Csodálatos megtapasztalásban részesül Péter, Jakab és János. Egy morzsányit megtapasztalhatnak a mennyei gyönyörűségből. Ahogyan látják Jézust tündökölni, és a „törvény” és a próféták” képviselőivel beszélgetni Urukat, leesik az álluk. Péter zavarában beszél – sokan így vagyunk ezzel – és mondja a saját elképzelését. Biztos, hogy életre szóló élményben van részük. Sőt, hallják az Atya hangját, Aki Jézusról, mint szeretett Fiáról tesz vallást, és kéri, hogy hallgassanak rá!

Az Úr Jézusnak földi élete során nagyon kevés örömteli perce volt. Azért született, hogy szenvedjen, meghaljon és feltámadjon. Érted tette. Sz szenvedések során esett át, öröme nem sok volt. Mégis itt boldog pillanatot élt át. Biztosan neki megerősítés az Édesatya hangja és kinyilvánított szeretete.

Belegondoltál már abba, hogy mivel tudnál örömet okozni Jézusnak? Mi lenne az a cselekedet, amivel kifejeznéd Urad iránti szeretetedet?

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 15,58; Fil 3,12–14

„Hiszek Uram! Légy segítségül az én hitetlenségemben!”
(24b. v.)

A beteg gyermek édesapja reménnyel ugyan, de kételkedve áll Jézus előtt. A tanítványoknak nem sikerült a gyógyítás. Vajon a Mester meg tudja tenni? Annyira szeretné, de fél elhinni, hogy lehetséges a változás. A család egész élete megváltozna!

Éltél már át ilyet? Amikor szeretnél hinni, de annyira nehéz! Mert a szemed az ellenkezőt látja. Amikor a természet törvényei ellenére kell bizakodnod. Kemény harc és küzdelem. Rá kell bíznod Istenre! Ki kell engedni a kezedből, nem vagy rá befolyással, nem tudsz semmit sem tenni. Oda kell adni egy „feljebbvalónak”. Így érkezhetsz el arra a pontra, hogy higgy! Ezt teheted, mégpedig a mindenható Istenbe vetett hittel. Ő az egyedüli, aki mindennek felett uralkodik, akinek a szavára lett az ég és a föld. Ő alkotta a természeti erőket, a fizika törvényeit, az emberi testet és mindent. Higgy Őbenne! Ő meg tudja tenni. Ha mégis kétségek közt vagy, kérd te is: *„Légy segítségül az én hitetlenségemben!”*

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 104.

„Az Emberfia az emberek kezébe adatik, és megölik, de miután megölték, harmadnapra feltámad.” (31b. v.)

Halál, szenvedés, gyilkosság, feltámadás... Semmit sem értenek a tanítványok, pedig ez már a második alkalom, hogy Jézus a halálát és feltámadását jövendöli. De ők nem értik ezt, és talán nem is akarják érteni. A saját céljaikkal vannak elfoglalva. Nem látnak túl a kicsinyességükön, hiszen most éppen arról van szó, hogy melyikük a „nagyobb”. Versengenek.

Szomorú, de be kell látnunk, hogy sokszor ilyen a mi hozzáállásunk is. Nagyon fontos a magunk terve, és annak a véghezvitele! És ekkor, emiatt, nem halljuk meg, mint mond Jézus. Az Ő terve és célja nem önös érdek, hanem az egész világot megrendítő cselekedet. Az Úr Jézus élete, halála és feltámadása kihat az egész földkerekségre a múltban, jelenben és a jövőben egyaránt. Ezért kell és ezért érdemes Jézust nemcsak hallgatni, hanem meghallgatni, és ha szükséges, akkor kérdezni tőle.

Kívánom, hogy légy az Ő jelenlétében, és legyen Vele személyes kapcsolatod!

Ajánlott igeszakasz: Jn 17.

36. hét

„És látta Isten, hogy ez jó.” (1Móz 1,4.10.12.18.25.31. v.)

Isten különleges ajándéka a látás. Ez az Ő sajátja volt, de megosztotta teremtményeivel. *„És látta Isten, hogy ez igen jó.”* (31. v.) A bűn által ez a jó elveszett. Ennek vagyunk napjainkban is tanúi a világjárvány megjelenésével, amit az Úr előre is megmondott. (Lk 21,11)

A bűnessel azonban nem veszítettük el a fizikai látásunkat, de a lelkit igen. Az Úr tudja visszaadni megtérésünkkel. *„Mert most tükör által homályosan látunk..., akkor pedig úgy ismerem majd...”* (1Kor 13,12.) Halleluja! Ezzel a látással olvashatjuk a Bibliát és a lelki tartalmú könyveket.

Ilyen jelentős lelki olvasmányom volt mostanában a Nabeel Qureshi: Allahot kerestem, Jézusra találtam. A könyv ismerteti az iszlám lényegét és felmutat Jézus Krisztusra, mint az egész világ Megváltójára. A tisztánlátásomat javította minden irányban, ismeret és hit tekintetében egyaránt. Ezért ajánlom, minden keresztyén és kereső ember számára.

Karácsonyi-Kis László

„Dicsérjétek az URat!” (1. v.)

Istenre mutat a 150 zsoltár mindegyike, ahogy az egész Biblia. *„Ő a hit szerzője és bevezetője...”* (Zsid 12,2. v.) Az utolsó öt zsoltár különösen az Ő dicsőségét és dicséretét tárja elénk. Így van ez a 147. zsoltárban is. *„Dicsérjétek az URat”*. (1. és 20b. v.). *„Zengjétek hálaéneket az Úrnak...!”*. (7a. v.)

Ha lelki vagy testi nehézségekben vagyok és elkezdem Őt dicsérni és dicsőíteni, akkor megtapasztalom Isten felemelő szeretetét és erejét. Mert a magam ereje nagyon véges és az Úr sem ebben leli kedvét. (10. v.) Akik az Ő szeretetében bíznak és Reá hallgatnak, azokban *„gyönyörködik az Úr”*. (11. v.)

E sorok írásakor már lassan érkezik a tél végeztével a kikelet langyos melege. Dalra fakadnak énekes madaraink. Ébredszik környezetünk valamennyi növénye (18. v.). Még ezek is Istent dicsérik, csak észre kell vennünk.

Bárcsak, saját életünk is ilyen Istent dicsérő lenne a mai napon! Mi vagy ki ennek az akadály? Kérjük Szabadítónkat, hogy valóságosan legyen jelen az életünkben ma is!

Ajánlott igeszakasz: 150. zsoltár

„Jézus pedig azt mondta: Ne tiltsátok el őt, mert senki sincs, aki csodát tesz az én nevemben, ugyanakkor gonoszul szólna felőlem.” (39. v.)

Ezen a héten, „...*ha az Úr akarja, és élünk...*” (Jak 4,15. v.), akkor a Márk evangéliumának a 9. és a 10. részét fogjuk tanulmányozni.

A mai részben egy párbeszéd hangzik el a Mester, azaz Jézus és a tanítvány János között. Az ember, még ha tanítvány is, legtöbbször kicsinyes és szűkmarkú a hitéletében is. Így ismerhetek magunkra, magamra. A helyzetben rejlő lehetőséget Jézus arra használja, hogy tanítson, anélkül, hogy ítéletet mondana vagy dorgálna, pedig minden oka meg lenne erre. Ő mindig fel akar emelni a maga mennyei szintjére és ezzel felszabadít mindnyájunkat arra, hogy mi is hasonlóan cselekedjünk másokkal. Ez tanítványi életünk egy drága gyöngyszeme lehet, akár a mai napunkon. Egészen más így kezdeni egy napot, egy hetet.

Bárcsak meglátnánk a már előre elkészített lehetőséget egy találkozásban, egy üzenetben, egy mosolyban, egy pillantásban!

„Légy éber reggel, bár felhőtlen égbolt vihartalan csöndes napot ígér! Kelhet vihar szívedben, mely a vándort lesújtja, míg honába tér!” (120. Halleluja)

„Mert mindenki tűzzel sózatik meg. Jó a só, de ha a só ízét vesztí, mivel adtok ízt neki” (49. v.)

Jézus tanít és türelmesen magyarázza a tanítvány-ság mindennapi hitharcait. Rámutat arra, hogy botlásainkat, bűneinket testünk tagjaival – kezünk, lábunk és szemünk – követjük el. Világosan élénk tárja mindezek súlyos következményeit. Ezek a pokol gyötrelmei, amelyek az elkövetett bűneink miatt, már itt a földön ránk-ránk telepednek. A sebeink begyógyulnak, de a forradások ott maradnak az életünkben, emlékeztetőül és figyelmeztetésként, amikre szükségünk van. Ezek a pokoli gyötrelmek – *„a férgek és a tűz égetése”* (44. 46. 48. v.). – csak és kizárólagosan Jézus Krisztus által kerülhetők el. Az ő kereszthalála és feltámadása menthet meg bárkit az örök haláltól. Ez mindnyájunknak a lehetősége!

Ennyire látja és tudja az Úr a kárhozat gyötrelmeinek fenyegető valóságát, ezért háromszor is megismétli a figyelmeztetést: *„...jobb néked csonkán menni az életere, mint – épségben – az oldhatatlan tűzre.”* A két jövőendő állapot között kell választanod. Válaszd azért „az életet”!

„Íme, itt az alkalmas idő, itt az üdvösség napja!” (2Kor 6,2b).

„Mert a teremtés kezdete óta Isten férfiúvá és asszonnyá teremtette őket. Azért elhagyja az ember apját és anyját, ragaszkodik a feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Azért többé nem kettő az, hanem egy test. Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassa.” (6. – 9. v.)

Jézus a tanítványok után a tömeget is tanítja és eligazítja. Most nem tesz csodát. Szavával tanít, teremt és átfőrmálja a szíveket, a gondolatokat. Így történik ez napjainkban is. Ő képes egyedül erre a csodára. Isten ígéje teremő erő. „*A hit hallásból van, a hallás pedig Krisztus beszéde által.*” (Róm 10,17).

Ezek a sorok a házasság hetében fogalmazódnak. A téma nagyon aktuális. Jézus elénk tárja a lelki és a testi házasság párhuzamosságát és az ő megtartó erejét. A testi, vagyis földi életünk ráadásai és próbái hamar és folyamatosan elkövetkeznek mindennapi életünkben. A „nagy ő” földi álmképe gyorsan szertefoszlik. Ha a frigyünk az Úrban nyugszik, akkor Ő fog a házasságunkra vigyázni! Erre azonban csak akkor számíthatunk, ha az egyéni és házasság életünk naponta belőle táplálkozik (közös ima, igeolvasás...). Isten a családot mindnyájunknak a védelmére adta. Bárcsak megtapasztalnánk ezt ma is!

Imádkozzunk a keresztyén családokért és azokért, akik ezután kötnek házasságot!

„Bizony mondom nektek, aki nem úgy fogadja az Isten országát, mint egy kisgyermek, semmiképpen sem megy be abba. Aztán megölelte és kezét rájuk helyezve megáldotta őket.” (15. és 16. v.)

Ebben a történetben ismét egy ellentét tárul elénk, mert a tanítványok nem kérdeznek senkit, még Jézust sem. Ugye megint magamra ismerhetek? Minősítést fogalmazok meg a másik emberről, mielőtt megkérdezném a Mestert. Ítéletet mondok és nem tanácsot adok.

Jézus Krisztus ismét szeretve tanít és kijelenti az alapvető igazságot: *„Engedjétek hozzám....”* (14. v.) Az Úr a gyermekek feltétel nélküli hitét állítja elénk. Ezt kéri ma is mindnyájunktól. Ha így akarok bízni őbenne, akkor engem is átölel és megáld. (16. v.)

Ez a mai nap komoly kérdése: El tudunk-e minden mást engedni és egyedül Jézusra hagyatkozni a ránk váró feladatokban? *„...hogyan szívük felbátorodjék, és szerepben összeforrjon, hogy eljussanak ... az Isten titkának, Krisztusnak a megismerésére. Benne van elrejtve a bölcsesség és ismeret minden kincse.”* (Kol 2,2–3. v.)

Ha „Eldőlt a szívemben: Követem Jézust,...” (Halleluja 359.), akkor Tőle kérem el az erőt és a bölcseséget mára is.

„Legyen áldás az úton, amit ma kezdesz el,...” (Halleluja 412.)

„Jézus rájuk tekintett, és azt mondta: Az embereknek lehetetlen, de Istennek nem, mert Istennek minden lehetséges.” (27. v.)

Jézus tanítása véget ért, és elindultak egy másik helyre vagy éppen pihenőre. Egy későn érkező fiatalember azonban feltartotta őket. Jézus megállt és meghallgatta. Egy gazdag ifjú volt, aki a legfontosabb kérdésre kereste a választ: *„Mit cselekedjem, hogy az örök életet elnyerjem?”* (17. v.) Ahogy hallgatta Jézus tanítását, eltöprengett eddigi életén, és a vagyonán. A történet egészen mai. A világ vonzása nagyon csábító és kíváncsú. Az anyagi lehetőségek nagyon sokfélék. A pénz rabsága rendkívüli. *„Akik pedig meg akarnak gazdagodni, kísértésbe meg csapdába és sok esztelen és káros kíváncsúságba esnek, amelyek csak pusztulásba és romlásba döntik az embereket. Mert minden rossznak gyökere a pénz szeretete, amely után sóvárogva némelyek eltévelyedtek a hittől, és sok gyötrelmet szereznek maguknak.”* (1Tim 6, 9–10. v.)

A Biblia is sokat foglalkozik a vagyon áldásával, de a veszélyeivel is. Ezt mutatja be nekünk ez a történet is. Az ő követése csak teljes szabadságban lehetséges. De erre van lehetőségünk, mert: *„...ha a Fiú megszabadít titeket, valósággal szabadok lesztek.”* (Jn 8,36. v.)

„Jézus pedig így felelt: Bizony mondom nektek, senki sincs, aki elhagyta házát, fiútestvéreit, nőtestvéreit, apját, anyját, feleségét, gyermekeit vagy szántóföldjeit énérettem és az evangéliumért, és ne kapna százannyit most ebben az időben, házakat, fiútestvéreket, nőtestvéreket, anyákat, gyermekeket és szántóföldeket, üldözésekkel együtt; a jövődő világban pedig örök életet.” (29.–30. v.)

A hét zárónapján Jézus és a tanítványok párbeszédnek lehetünk ismét az olvasói. Mintha velünk történné. Az emberi, földi gondolkodás és Jézus mennyei látása újra találkozik, ahogy ez gyakran lenni szokott. Megálunk és értetlenkedünk a szemünk előtt történteken, pedig a megoldás egyszerű, csak fel kellene néznünk Reá! A legfőbb érték, amit nem veszíthetünk el, még a halálunkkor sem, az örök élet. Ez már itt a földön a miénk lehet. Az Úr a ráadásoktól sem akar bennünket megfosztani. Istenünk nem szűkmarkú. Ha szívünk az övé, akkor sok mással is megajándékozhat minket, a számtalan nehézség mellett. Mert mindkettőre szükségünk van, hogy el ne kóboroljunk mellőle. A hívó élettel nem jár együtt automatikusan az anyagi gazdagság, de lehetséges. A Bibliában is nagyon sok példa van mindkettőre.

Az Úr tudja megadni a bölcsességet és a megelégedettséget az anyagiakban is. *„Aki hálával áldozik, az dicsőít engem, és aki figyel az útra, annak mutatom meg Isten szabadítását.” (Zsolt 50,23. v.)*

37. hét

„Isten útja tökéletes, az ÚR beszéde színigaz. Pajzsa mindazoknak, akik hozzá menekülnek.” (Zsolt 18,31)

Az életem során sokáig jártam a saját utamon. Bár gyermekkorom óta istenfélelemben igyekeztem élni, mégis sokszor elestem. Abban az erdélyi kis faluban, ahol Isten életet adott a köves, göröngyös úton valóságosan is, de Isten a szüleim által mindig megvigasztalt. Ők voltak az én pajzsom, aztán a mellém rendelt férjem lett az. Amikor kegyelemből ráléphettem a keskeny útra, egyre többször vált világossá az én utam, és az Úr tökéletes útja közti mérhetetlen szakadék. Még most is érthetetlen számomra ez a kegyelem, amely nekem is felragyoghatott Jézus Krisztus által. Az Ő színigaz szava vigasztal, és tudom, hogy bármilyen nehézségben hozzá menekülhetek, mert erőm és pajzsom Ő.

A mostani világjárvány idején is hozzá menekülhetünk mindannyian, mert Istennek van hatalma arra, hogy igéjével vigasztaljon, bátorítson, és pajzsával betakarjon. Áldott legyen az Ő szent neve.

Tóthné Kovács Margit

„Nyomorúságomban az ÚRhoz kiáltok, és Ő meghallgat engem.” (1. v.)

Ebben az Istentől eltávolodott világban sok nyomorúság között éljük az életünket. Ez lehet egy kívülről jövő, váratlan élethelyzet, betegség, nélkülözés. Egy belső megkötöttség állapotában élni is nagy nyomorúság lehet.

Jó hír, hogy van rá gyógyszer, csak az a kérdés, hogy ha felismerem nyomorúságom mélységét, hová fordulok? Ha bajban vagyok, kitől várom a segítséget? Emberekben van a bizalmam, vagy önmagamban is elég erősnek érzem magam ahhoz, hogy legyőzzem azokat?

A zsoltáíró pontos útmutatást ad: Ha felismerem, hogy: *„nyomorult és szegény vagyok”* (Zsolt 86,1), van kihez fordulnom, aki a Teremtő, Megváltó és Vigasztaló Isten. Ő azt mondja neked és mindannyiunknak, hogy *„Ha kiált hozzám, meghallgatom, vele leszek a nyomorúságban, kiragadom onnan, és megdicsőítem őt.”* (Zsolt 91,15). Nemcsak meghallgat, hanem cselekszik, elvégzi munkáját az életünkben.

Aki már átélte ezt a feltétel nélküli szabadítást, csak dicsérni és dicsőíteni tudja a Szentháromság egy igaz Isten szent nevét.

„Mert amilyen bőséggel részünk van Krisztus szenvedéseiben, olyan bőséges Krisztus által a mi vigasztalásunk is.”
(5. v.)

Pál apostol hiteles tanúja a Krisztusért való szenvedésnek és ezeket fel is sorolja a korintusi gyülekezetnek. Rajta kívül számtalan hívőnek kellett szenvednie már a Krisztusba vetett hitéért, és sokan mindvégig kitartottak. Első vértanúként István az életével fizetett, az apostolok bátran néztek szembe a szenvedéssel és a halállal. Az első keresztyének az oroszlánok martalékai lettek, de a gályarabok is bátran vállalták hitüket. Azóta is a világ számos részén üldözik a keresztyéneket. Ők is bátran vállalják mindezt, mert bátorságuk Krisztusból fakad.

Jézus Krisztus földi életét végigkísérte a szenvedés, végül a kereszthalállal, magára vette a világ bűneit. Ez a szenvedés értünk és helyettünk történt. Ezért Isten felmagasztalta és megdicsőítette szent Fiát. Ehhez az áldozathoz képest a mi pillanatnyi szenvedésünk eltörpül, mégis a mi vigasztalásunk a menny Királyánál van elrejtve.

Ne csüggedj, és ne félj, mert ha hiszel a Vigasztalóban, általa az örök élet ajándéka is a tied.

Ajánlott igeszakasz: 1Kor10,13; 2Kor11,23–33;
Fil 2,1–11.

„Amikor tehát ezt akarom, vajon könnyelmű vagyok-e? Vagy amit tervezek, emberi módon tervezem, vagy hogy énnálam az „igen” egyszersmind „nem” is? (17. v.)

Pál apostol, a nagy utazó újra tervezget, útitervet vázol fel, egy céllal: Vinni az krisztusi örömhírt és találkozni a testvérekkel, vigasztalni, bátorítani, tanítani. Ő valóban *„Isten szentségével és tisztaságával, nem emberi bölcsességgel, hanem Isten kegyelmével”* járja missziói útjait (12 v.). Most mégis megtorpan és elgondolkodik: Vajon az én vágyam és az én akaratom ez, vagy Istené?

Hányszor éljük át mi is, hogy életünk tele van tervekkel, vágyakkal és kérjük hozzá Isten áldását „ember tervez, Isten végez.” alapon. Ha mégsem sikerül, akkor hibáztatunk valakit?

Pál igent mondott Krisztusra, és a vele való közösségre. Ezért mindenben az Ő akarátát keresi. Ha te is igent mondtál, akkor úgy tervezz, hogy: Mit akarsz Uram, hogy cselekedjek? Jézus Krisztus már a születésed előtt igent mondott Isten tervére az életedre nézve, és elvégezte a megváltásodat. Így lásd meg az Ő terveit az életedben, és járj azon az úton, amely az élet útja. *„Én vagyok az út, az igazság és az élet.” (Jn14,6).*

Ajánlott igeszakasz: Jn 6,56; ApCsel 18,1–17

„Elhatároztam tehát magamban, hogy nem megyek hozzátok ismét szomorúsággal.” (1. v.)

A szomorúság ezer arca végigkíséri földi életünket, és nem kerüli el a leghűségesebb Krisztus követőket sem. Mégis kétféle szomorúságról ír az ige a 2Kor 7,10-ben. *„A világ szerinti szomorúság”* a gazdag ifjú példázatában egyértelmű: Elveszíteni vagy lemondani a kincsnek vélt mulandó, földi dolgokról. *„Az Isten szerinti szomorúság”* Jézus földi útját is végigkísérte: Sírt Jeruzsálem felett, vagy Lázár sírjánál. Jézust az Isten munkájának lerombolása felett érzett mélységes fájdalom, a büntetés, a pusztulás, és a kárhozat szomorította meg.

Mi is mindnyájan vigasztalásra szorulunk, ahogy a korintusiak, és Pál apostol is. Kitől várjuk a vigasztalást? Egyedüli vigasztalónk az élő Jézus Krisztus, aki a Szentlélek ereje által felemel, bátorít, erőt ad. Ő az, aki alászáll, beköltözik a szívünkbe, szomorúságunkat örömmé változtatja.

Ha elfogadod a kegyelem Istenének vigasztalását, ha megismered az örök öröm forrását, Jézus Krisztust, akkor tudsz te is teherhordó, és másokat felvidítő ember lenni.

Ajánlott igeszakasz: Lk 18,18–23; Lk 19,41–44;

Jn 11,35

„Mert Krisztus jó illata vagyunk Isten dicsőségére az üdvözülők és az elkárhozók között: ezeknek a halál illata halálra, azoknak az élet illata életre.” (15. és 16. v.)

A Korintusban élő keresztyének bátorítást kapnak Páltól: *„Krisztus jó illata vagyunk.”* A bűnökkel terhes, romlott, bűzös városban a világ szaga mindent átjár, de a gyülekezet Krisztus ismeretének illatát hordozza. Micsoda jó hír ez ma is! Krisztus engedelmessége jó illatként szállt az Atyához a golgotai keresztről, és az Ő illata jár át minket is. Isten nem vár el tőlünk erőnk feletti dolgokat, hanem Ő elkészíti és munkálja bennünk és általunk az Ő tervét. Magunktól nem tudunk illatozni. Ahogy az Ő világosságát visszatükrözve világíthatunk, úgy az Ő illatát adhatjuk tovább gyülekezetként, mint egy szép virágcsokor, vagy egyenként, mint egy-egy szál virág ott, ahová Ő állított.

Isten úgy döntött, hogy a hívő ember Krisztus jó illatát hordozza és árassza a világban. Az Úrtól kapott szabad akaratból van: egyeseknek Krisztus illata vagyunk az életre, másoknak viszont halál illata a halálra, de mindenkor az Isten dicsőségére.

Legyünk világosság és jó illat, mert a világ sóvárogva várja az Isten fiainak megjelenését és jó illatát.

„...ti Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, amely nem tintával, hanem az élő Isten Lelkével van felírva, és nem kőtáblára, hanem a szívek hústábláira.”
(3. v.)

Ha egy levélre gondolunk, akkor az emberi kapcsolattartás egyik írásos formáját képzeljük el. A levél régen kőre vésett vagy pergamenre, papiruszra írt üzenet volt. Nemrég még szép színes és illatos papírra írt üzeneteket kaptunk és továbbítottunk. Az ajánló levél még ma is használatos, amely igazolja, hogy az ajánló által küldött személy alkalmas egy feladat elvégzésére. Pál apostolnak nem volt főpapok által írott ajánló levele, mégis hirdette az evangéliumot. Számon kérték ezt tőle, de ő bátran válaszolta, hogy a feltámadt és élő Krisztus a megbízója és az Ő nevében cselekszik.

A hívó ember élete is egy levél, amelynek a megváltó Krisztus a feladója. A levél tartalma a Krisztus igazsága és szeretete, amely az Isten Lelkével van felírva szívünk hústáblájára. Ő küldi a világba az övéit ezzel az üzenettel: Isten szereti a világot, és nem mond le róla. A világ pedig sóvárogva várja bizonyágtételünket. Ha felismertük mindezt, akkor nyíltan, hitelesen és őszintén hirdessük a Krisztust.

Ajánlott igeszakasz: Gal 1,10–24

„Az Úr pedig a Lélek, és ahol az Úr Lelke, ott a szabadság.”
(17. v.)

Mindannyian szeretünk szabadok lenni. A börtön, a bezártság, a rabság sokakban félelmet ébreszt, mert az ember eredetileg szabadnak teremtett. Aztán a bűn rabságába oltattunk be, és azóta is ettől szenved a világ. Keressük a szabadságot, és sokan önmagukban, vagy különféle tanokban vélik felfedezni azt. Az Ószövetség népe nem tudott mit kezdeni a szabadsággal, törvények és törvényeskedések által „igazolták” Istent és saját elképzeléseiket. A mi éltünkben valósággá vált a Krisztustól kapott szabadság. A korintusi gyülekezethez hasonlóan egyesek úgy gondolkodnak, hogy mindent szabad; mások – és mi is – gyakran a törvénykezés és ítélkezés csapdájába esünk.

Aki naponta az Úr jelenlétében van, annak Isten formálja a gondolkodását és a szívét. Aki Krisztusé, az valóságosan átérzi, hogy az igazi szabadság ott van, ahol az Úr Lelke jelen van. Nem belőlünk ered, hanem a kegyelem munkálja bennünk. Ezzel az Úrtól kapott szabadsággal élnünk kell!: Dicsőítsük hát Istent és szolgáljunk embertársaink felé!

38. hét

„Nincsen senkiben nagyobb szeretet annál, mint ha valaki életét adja barátaiért.” (Jn 15,13)

Egy gyereknevelésről szóló műsorban egyszer azt hallottam, hogy egy szülő nagyon könnyen ki tudja azt mondani, hogy „én, ha kell, az életemet is odaadnám a gyermekemért”. Viszont arra nem képes, hogy átkapcsolja a kedvenc filmjéről a csatornát egy olyanra, amit egy kiskorú is megnézhet. A nagy szavakat könnyű kimondani, de mit jelent valójában a másikért meghalni? Nem inkább azt, hogy félre tudjuk tenni a mi vágyainkat, prioritásainkat a másik kedvéért? Nem azt, hogy tudunk kisebb-nagyobb dolgokban áldozatot hozni a másikért? Nem valószínű, hogy az életünket kell másért adnunk, ahogy azt Krisztus tette, de Ő abban is példát mutatott nekünk, hogy a saját kényelmét is félretéve, mindig odafordult azokhoz, akik valamiben hiányt szenvedtek.

Kövessük az Ő példáját ebben is, és tanuljunk meg lemondani, ha ezzel a másik ember valódi szükségletét tudjuk betölteni.

Kovács Andrea

„Boldog az, akinek Jákob Istene a segítsége, és Istenében, az ÚRban van a reménysége, aki az eget és a földet alkotta, meg a tengert, és ami csak bennük van...” (5–6a. v.)

Biztosítók, gyógyszeripari cégek, nyugdíjelőtakarékossági ajánlatok: úgy tűnik, a körülöttünk lévő világ arra próbál rávenni, hogy életünk minden terén maximálisan bebiztosítsuk magunkat. Azt sugallják, ha ezeket a dolgokat magunkénak tudhatjuk, nincs mitől tartanunk. Viszont egy gazdasági válság, egy világjárvány, vagy a mankóként szolgáló társ elvesztése esetén könnyen össze tudunk zuhanni. Ilyenkor jövünk rá, hogy az emberi tényező a mulandóságot hordozza. Miért tűnik nehezebbnek az, hogy Istenre, a világ teremtetőjére bízunk rá az életünket? Talán azért, mert ami kézzelfogható, az biztosabbnak tűnik? Vagy azért, mert így – látszólag – a saját kezünkben tarthatjuk az irányítást? Elengedni minden láthatót azért, hogy a láthatatlan Isten felé nyújtsuk a kezünket, ijesztőnek tűnhet. De amikor ezt megteesszük, rájövünk, hogy nem is kell a keze felé nyúlni, hiszen valójában már a tenyerén vagyunk.

Merjük hát bátran elengedni hamis mankóinkat, hogy megtapasztalhassuk milyen a valódi biztonság.

Ajánlott igeszakasz: Mt 6,27–29

„Ezért tehát mivel Isten irgalmából ilyen szolgálatban állunk, nem csüggedünk el.” (1. v.)

Nem tudom ki hogy van vele, de én bizony hajlamos vagyok a csüggedésre. Számtalan okot tudok rá találni: például, amikor nem tudok szilárdan kitartani Isten útján és elbukok, vagy amikor úgy érzem, hogy egy nem hívőnek elmondott bizonyoságtételem erőtlen volt. Az ilyen helyzetek mindig azzal szembesítenek, hogy a keresztyén élet nem egy egyenesen felfelé ívelő karrier képét mutatja, hanem bizony vannak benne hullámvölgyek. Ezekben a mélységekben viszont mindig van egy jó pillanat: amikor az ember szembesül azzal, hogy Isten tökéletesen ismer, és ennek ellenére szeret és megbocsát. Ez a felismerés pedig mindig ad egy új lendületet ahhoz, hogy a Sátánt arcul csapva az ember felálljon és újból az Úr szolgálatába bekapcsolódjon. Kicsit úgy, mint egy hosszútávfutó, aki időről-időre eljut arra a pontra, hogy azt érzi, elfogyott az ereje, és fel akarja adni. De ahhoz, hogy végig tudja futni a pályát, futás közben visszagondol a már leküzdött nehézségekre, ami újabb lendületet ad neki. Újra meg újra.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 40,31

„Mivel a hitnek ugyanaz a Lelke van bennünk, ahogyan meg van írva: 'Hittem, azért szóltam', mi is hiszünk, és azért szólunk.” (13. v.)

Egy alkalommal, amikor nyelvvizsgánk volt, az egyik hallgató, miután belépett a terembe, köszönt. Ebben nem is lenne semmi szokatlan, ha nem azt mondta volna, hogy „áldás békesség”. Mindezt ismeretlen vizsgáztatók előtt, akikről nem tudhatta, hogy azok hogyan fogják ezt fogadni. Nem lesznek-e éppen emiatt ellenségesek? A beszélgetés során természetesen a hitre is ráterelődött a szó, és elmondta, hogy neki valóban fontos az Istennel való kapcsolata. Meggyőződésem szerint, ilyen bizonyásgtételekre szüksége van a világnak. Istent dicsőíteni úgy, hogy megosztom valakivel, hogy az Úr mit tett velem egy adott helyzetben – hatalmas dolog. Aki hallja, azt is építheti, elgondolkodtathatja, de aki azt elmondja, újra átélheti annak a törtézésnek a megerősítő voltát.

Biztatok mindenkit arra, hogy ne mulassza el mások felé az Urat közvetíteni és tudatni velük, hogy milyen biztonságot jelent az Ő kezében lenni. Tudassuk másokkal, hogy Isten ma is tesz csodákat!

Ajánlott igeszakasz: Mt 10,32

„De bizakodunk, és inkább szeretnénk elköltözni a testből, és hazaköltözni az Úrhoz.” (8. v.)

Billy Graham, az amerikai igehirdető, halála előtt azzal vigasztalta unokáit, hogy ne higgyék el majd, ha meghallják a halálhírét, hiszen valójában csak a címe változott meg. De a népszerű énekesünket is idézhetném, aki azt énekli: „Nincs itt maradandó városunk”. Hajlamosak vagyunk arra, hogy úgy rendezkedjünk be földi életünkre, mintha soha nem akarnánk ezt a világot elhagyni. Bástyázunk, kapaszkodunk, ragaszkodunk. Pedig valójában csak átmeneti szállóvendégek vagyunk. És össze lehet-e hasonlítani egy szállodai szobát az otthonunkkal? Mi jut eszünkbe az „otthon” szóról? Nekem a melegség, az a hely, ahol valóban az lehetsz, aki vagy, ahol szeretnek és elfogadnak úgy, ahogy vagy. És ha ilyen egy földi otthon, milyen lehet az az otthon, ahol az Úr közelségét tapasztalhatjuk majd meg?

Kívánom mindannyiunknak, hogy ennek tudatában induljunk majd neki a „költözésnek” és így tudjanak minket elengedni szeretteink is.

Ajánlott igeszakasz: Fil 1,21

„és azért halt meg mindenkiért, hogy akik élnek, többé ne önmaguknak éljenek, hanem annak, aki értük meghalt és feltámadt.” (15. v.)

Manapság bármit veszünk, mindenhez kapunk használati utasítást. Legyen az egy bonyolultabb eszköz, vagy egy bútordarab, ami összeszerelésre vár. Lehet persze úgy is tennünk, hogy a kézikönyvet ki sem nyitva elkezdjük annak a tárgynak a használatát, ill. összeszerelését saját megérzésünkre vagy tapasztalatunkra alapozva. Az esetek nagy részében, ez nem mást fog eredményezni, mint elvesztegetett időt és bosszúságot.

Ugyanígy tekintünk az életünkre is, amikor azt mondjuk magunknak „én tudom, hogy hogy kell ezt csinálni”, „határozott terveim vannak az életemmel”. Majd aztán jönnek a kudarcok és a kérdőjelek. Mennyivel egyszerűbb lenne az első perctől kezdve az „élet kézikönyvére” hagyatkozni, hogy minél kevesebb legyen a fölösleges kitérő. Istennek Jézus Krisztusban terve van az életünkkel: Itt e földön Érte élni, odaát pedig Vele. Hogy ez be is teljesezhessen, arra az útmutatóra kell hagyatkoznunk, amit Isten maga hagyott ránk. Vegyük azt kézbe mindennap, hogy „minden elem” a helyére kerülhessen!

„...mint akiknek nics semmijük, és akiké mégis minden.”
(10b. v.)

Nemrégiben hallottam egy hölgy bizonyágtételét, aki elmondta, hogy már fiatalon határozott célja volt: pénz, család. Amint mindezt megszerezte, hamarosan el is vesztette. Amikor romokban volt az élete, akkor fordult Isten felé, és Őt megtalálva változtak meg életében a prioritások.

Honnan tudhatjuk, hogy megvan-e mindenünk, amire szükségünk van? Abból, hogy belső békességünk van. Érjen minket bármiféle megrázkódtatás, összeomlani nem fogunk. Emberi természetünkből adódóan, lehet bennünk ideig-óráig tartó félelem, de az a tudat, hogy Isten mindenről tud, megadja azt a bizonyos minden értelmet meghaladó békességet. Ez igaz, nemcsak a nehézségek idején, hanem a mindennapok során is. Lehet olyan valakinek az élete, ami a külső szemlélő számára talán nem teljesen „kerek”, pl. tartós betegségben, egyedül, vagy szűkös anyagi terhekkel él. Ezeket az életállapotokat is teljes egészésként tudja megélni az, aki tudja, hogy mit kapott Istentől az Úr Jézusban: Mindent, amire csak szüksége lehet.

Ajánlott igeszakasz: Mt 16,26a

„Szánk megnyílt, szívünk kitárult előttetek, korinthusiak.”
(11. v.)

Manapság, az egyik leggyakrabban hallott szó a kommunikáció. Az emberek lépten-nyomon használják a különböző kommunikációs eszközöket, viszont, ahogy én látom, ez mégsem azt jelenti, hogy több tartalommal telnének meg kapcsolataink. Sokszor inkább csak információcseréről van szó vagy felszínes csevegésről, miközben egyre több a depressziós ember, aki azzal küzd, hogy nincs kivel megosztania legmélyebb érzéseit. Amikor annyi a betegséggel, gonddal küzdő ember a környezetünkben, nem kötelességünk-e felemelni az emberek tekintetét? Mindenkinek szüksége van bátorításra, megerősítésre. Jézus tanítványaiként nem feladatunk-e arra rámutatni, aki egyedül képes életet helyes irányba fordítani? Tanuljuk meg tehát figyelemmel hallgatni a másik embert és szeretettel tanácsolni, buzdítani. Persze mindezt nem kioktatólag, hanem azt éreztetve, hogy mellette vagyunk. És mindezt úgy tenni, hogy közben az Úr Jézusra irányítsuk a figyelmét, nehogy célt tévesztve minket tartson igazi támaszának.

Ajánlott igeszakasz: Róm 8,19

39. hét

„Harczold meg a hitnek szép harcát, nyerd el az örök életet, a melyre hívatattál, és szép vallástétellel vallást tettel sok bizonyosság előtt.” (1Tim 6,12; Károli)

Szép harc? Nem tudtam mit jelent ez. Hittem, de nem tudtam, mit jelent harcolni. Hitharcot vívni végképp nem. Konfirmációmkor kaptam ezt az igét. Pusztán véletlen, gondoltam, de meghatározta az életemet.

Több dolgot megtanultam. Először is azt, hogy véletlenek nincsenek. Másodszor, hogy mit jelent Isten mellett elköteleződni, harmadszor, mit jelent hitharcot vívni, negyedszer, hogy egy harc igenis lehet szép. Nehéz, de szép. Isten ezt egy életre a szívemre helyezte, de nem könnyítette meg a dolgomat. A nehézségek, melyekből van bőven minden nap, s bizonyára lesz is, amíg éltet a Teremtő, mind egytől egyig szépek. Lehet, hogy épp akkor nem, de az Ő erejével azok lesznek.

Isten aztán kihívott a harcmezőre, s megtisztelő posztot adott az örökéletért vívott harcban, hogy vele és általa szolgáljam Őt és másokat, pásztoroljam az ő nyáját. Jövőbeli lelkipásztorként is ez az ige fog vezetni, amikor már nem csak magamért, hanem Isten elhívottaiért is megvívom a hit szép harcát!

Kiss Eszter

„Grádicsok éneke Salamontól. Ha az Úr nem építi a házat, hiába dolgoznak azon annak építői. Ha az Úr nem őrzi a várost, hiába vigyáz az őriző.” (1. v.)

Biztos alapokon

„Milyen gyönyörű házad van ebben a szép városban!” – ki ne szeretné ezt hallani? Az én szívemet biztosan melegséggel töltené el. De tényleg olyan fontos mindez? Nem fontosabb az, hogy ki építi ezt a házat, hogy ki védi a mi városunkat?

Azt olvassuk igénkben, hogy minden hiába, ha nincs jelen Valaki! Ha egy ház építésénél csak egy darab téglát is rosszul illesztenek be, akkor annak fala nem lesz stabil. Régen ha egy várost nem szilárd városfal védelt, ha az őrök nem voltak elég éberek, akkor az ellenség könnyedén bejuthatott, s elfoglalta azt!

A mi házunk mennyire áll stabilan, a mi városunk mennyire biztonságos? Ki az, aki az építkezést vezette vagy vezeti? Ki az, aki őrt áll a kapuknál? Jelen van-e az Úr Isten? Ha Ő rakja a téglákat egymásra, ha Ő védelmezi városunkat, amikor jön az ellenség, akkor bátran megállunk és nem rettenünk meg senkitől. Ha az Úr a mi Istenünk, akkor Ő biztos védelmet ad, jöhet földrengés vagy szélvihar, a házunk szilárdan áll! Legyen a mi életünknek az Úr a biztos alapja!

„Mert az Isten szerint való szomorúság üdvösségre való megbánhatatlan megtérést szerez; a világ szerint való szomorúság pedig halált szerez.” (10. v.)

Szomorúan örülni

Bizonyára mindenki egyetért velem, ha azt mondom: szomorúnak lenni nem jó dolog. Az fáj, kedvetlenné és gondterheltté tesz. Azért vagyunk szomorúak, mert valami rossz dolog történt velünk. Akkor mégis mit mond az ige? Kétféle szomorúságról beszél: az Isten szerint való szomorúságról és a világ szerint való szomorúságról. A két szomorúság között óriási a különbség. Szomorodtunk már el a bűneink miatt? Mert erről van szó! Legyünk szomorúak az elkövetett bűneink miatt, mert csak az vezet minket az „üdvösségre való megbánhatatlan megtérésre”! Nyugodtan feltehetjük magunkban a kérdést: „Megtérésre szomorodtam-e meg?” Ha igen, akkor, üdvösségem van, és máris boldog ember vagyok. Ez nem a kész átverés, hanem örömteli, megtapasztalható valóság: Krisztusban valóban boldog emberek vagyunk!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 32.

„Mert ismeritek a mi Urunk Jézus Krisztusnak jótéteményét, hogy gazdag lévén, szegénnyé lett érettetek, hogy ti az ő szegénysége által meggazdagodjatok.” (9. v.)

Vagyon vagy igazi gazdagság?

Gazdag vagy szegény, jómódú vagy koldus. Megannyi ellentétpár, mely meghatározta mindig is társadalmunkat. Ez nem csak megkülönböztet, de el is választ embereket egymástól. Tegyük fel a kérdést magunkban: Az ember attól VALAKI, hogy mennyire vagyonos? Attól lesz értékes, hogy a társadalom a gazdagok sorába helyezi? A világ válasza erre: igen, de van Valaki, aki erre határozott nemmel válaszol. Az Atya nem gazdagság és vagyon szerint rangsorol minket. Jézus Krisztus sem a gazdagságot választotta, s lám, mégis a legfontosabb az Atya számára. Pedig lett volna hatalma nemet mondani, elhagyni minket. Ha valaki, akkor Jézus tudta, mit jelent gazdagnak lenni, ám feladta értünk mindazt, s hozzánk hasonlóvá lett. Azért, hogy mi igazán gazdagok lehessünk Őbenne.

Mit számít a pénz, mit számít a vagyon, a sok világi érték, ha nem a miénk az igazi gazdagság, az Úr Jézus Krisztus? Ha Krisztusé az életünk, akkor nincs az a földi érték, az a földi gazdagság, amely hatalmasabb lenne a miénknél. Van-e igazi gazdagságunk?

Ajánlott igeszakasz: Mt 19,16–30

„A mint megvan írva: A ki sokat szedett, nem volt többje; és a ki keveset, nem volt kevesebbje.” (15. v.)

Mindent itt hagyunk

Mindannyian láttuk már, ahogy a madarak a tél beállta előtt elköltöznek. Mit visznek ilyenkor magukkal? Semmit! Mi is olyanok vagyunk, mint ezek a költöző madarak. Semmit sem viszünk magunkkal, amikor el kell hagynunk földi életünket. Lehet itt a földön milliós vagyonunk, a legmenőbb kocsink – de abból is minimum három –, több vállalkozásunk, hatalmas villánk a Balaton partján,... akkor, amikor itt kell hagyni mindent, semmivel sem leszünk gazdagabbak, mint az, aki mindenféle vagyon nélkül élte le az életét. Nem számít, hogy mennyi földi javunk van, ha nincs bizonyosságunk. Mert lehet itt a földön bármennyi kincsünk, mit sem ér, ha nincs az életünkben az, Aki üdvösséget és örök életet ajándékoz nekünk, Aki visszaljön, mint hatalmas, ítélő Úr Krisztus.

Szedjünk sokat az Igéből, gyűjtsünk maradandó kincset, bővítködjünk Isten szeretetében, várjuk Őt, aki mennyei örökséget készített nekünk!

„Kiki a mint eltökélte szívében, nem szomorúságból, vagy kénytelenségből; mert a jókedvű adakozót szereti az Isten.”
(7. v.)

Adni vagy nem adni?

Most nincs apróm. Ó, otthon hagytam a perselypénzt! Na, ennek biztosan nem adok! Megannyi ilyen mondatot hallunk vagy talán mondunk is. Olyan sokszor érezzük nyűgnek vagy egyszerűen csak kötelességnek, hogy adjunk,– legyen szó pénzről, ételről, ruháról, bármiről.

Vajon nekünk honnan van? Miért van? Persze erre soha nem tudunk válaszolni. Mondhatjuk: „mert jár”, „mert én megdolgoztam érte”. De érezzük, hogy ezek nem jó válaszok, mert mi is kaptuk valahonnan. Egyáltalán nem természetes, hogy van munkánk, van mit ennünk minden nap, hogy van mit felvennünk, hogy be tudjuk fizetni a számlákat. Csakis a könyörülő Isten csodálatos gondviselésének köszönhető mindez.

Osszuk meg, amink van, mert nekünk megadatott az, ami talán másnak nem, bár nagy szüksége lenne rá! Jusson eszünkbe, hogy Isten a legnagyobb értéket, a Fiát adta értünk! Ezzel szemben mi nekünk néhány forint vagy néhány falat kenyér? Adakozzunk jó szívvel!

„A ki pedig magot ad a magvetőnek és kenyeret eleségül, ad és megsokasítja a ti vetéseket és megnöveli a ti igazságtoknak gyümölcsét,” (10.v.)

Még többet Tőle...

A természet csodákra képes! Egy picike magból gyönyörű virág, zöltség nő, egy egészen aprócska, szinte gallynak látszó facsemete hatalmas fává cseperedhet. Minden mag, minden apró növény a Teremtőt dicséri ezen a földön, az Ő hatalmasságát mutatja, aki a természet törvényeit alkotta és „belekódolta” mindenbe, ezért úgy tűnik számunkra hogy minden magától növekszik. Nem önmagától lesz jó a termés, nem önmagától terem gyönyörű gyümölcsöt egy fa, Isten munkálja ennek minden feltételét.

Ahogy a természetet rendezgeti, gyarapítja, úgy egyedül Ő képes növelni hitünket, s a belé vetett „igazságunk gyümölcsét”. Minél többet kapunk Istenből, az Ő „szeretetmagjaiból”, minél jobban gyökeret ver bennünk a Krisztustól kapott örömezenet, életünk annál több igaz gyümölcsöt fog teremni. Nem magunk által, nem a mi érdemünk által, hanem az Atya Isten által, aki teremtett mindent, s aki Fiát adta értünk. Ő adni akar, MÉG TÖBBET magából!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 107,1–16

„Gondolja meg azt, a ki ilyen, hogy a milyenek vagyunk távol, a levelek által való beszédben, éppen olyanok leszünk, ha megjelenünk, cselekedetben is.” (11. v.)

Nyílt játék

Ebben az igeszakaszban Pál erőlyesen lép fel, s kijelenti, hogy ő nem „két kapura játszik”. Biztosít mindenkit arról, hogy amilyennek mutatta magát leveleiben, ugyanolyan lesz, amikor személyesen jelenik meg, amikor cselekszik.

Isten is ugyanazt az „arcát” mutatja mind kijelentéseiben, mind cselekedeteiben. Nem veri át az övéit, nem csapja be őket. S mi, akik Isten gyermekeinek valljuk magunkat, akik azt mondjuk, hogy ismerjük Őt és az Ő beszédét, akik valljuk, hogy Krisztusban immáron mi is Isten családjához tartozunk, nagyon sokszor nem játszunk nyíltan. A szebbik arcunkat mutatjuk egy bizonyos ügy érdekében, aztán kimutatjuk a fogunk fehérjét vagy épp soha sem valljuk be se magunknak, se másoknak, kik is vagyunk valójában. Hát ez minden, csak nem krisztusi magatartás. Ugyanis az Úr köveiteinek, akár közel vannak, akár távol, teljes lényükben olyannak kell lenniük, amilyenek a szolgálatba állító Krisztus akarja látni és formálni őket. Legyen ez a játék nyílt és krisztusi!

40. hét

„Olyan lesz, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, amely idejében megtermi gyümölcsét, és nem hervad el a lombja. Minden sikerül, amit tesz.” (Zsolt 1,3)

Mindig szerettem a tájképeket. A kedvenceim azok voltak, amelyeken volt egy tó, egy folyó vagy a tenger. Egyszer vettem két rézkarcot. Az egyikén egy fa áll a folyóparton, a lombja belelóg a vízbe. Amikor először olvastam ezt a zsoltárt, ez a kép jelent meg a fejemben, szinte teljesen összeforrt vele. Aztán egy nyári nagyta-
karítás során rájöttem, hogy a kép régóta a falon lóg, számtalanszor megálltam már előtte, és csodáltam, mert valamiért nagyon vonzott. Akkor is ez a kép villant be, amikor a lelkész a konfirmáción ezzel az igével áldott meg. Ezért a képnek különös jelentősége lett, mert már nem csak egy folyót és egy fát ábrázol, hanem A Folyót, és A Fát. Ha valami nem sikerül, elég felidézni az ígét, vagy ránézni a képre, és eszembe jut, hogy van egy ígéretem Istentől, a fenti igevers.

Mihók Ildikó

„Jeruzsálemet hegyek fogják körül, népét pedig az ÚR karolja át most és mindörökké.” (2. v.)

Amikor egy kisgyerek megijed valamitől, szomorú, beteg vagy fáj valamije, mindig odaszalad a mamájához vagy a papájához, az ölébe bújik, az pedig átkarolja, megvigasztalja. A kisgyerek pedig megnyugszik, mert az ismerős ölelésben, a jólismert hang hallatán biztonságban érzi magát. Az Úr ugyanígy ölelte át Jeruzsálem népét a zsoltáros idejében, és öleli ma is át Jézus Krisztus tanítványait. Gyengéden mint egy anya, erősen és biztonságot adóan mint egy apa. Felnőttként is jó néha egy ilyen ölelés, mi is megnyugszunk tőle. Emberektől is kaphatunk hasonlót, de Isten kebelében találjuk meg az igazit, ahol kisebbnek látjuk a gondokat, hisz már nem magasodik fölénk, hanem mi nézünk le rá az Atya öléből. Így már nem is olyan vészes. Emellett pedig abban is biztosak vagyunk, hogy nem egyedül kell már vele megküzdeni, hanem van egy erős társunk is, aki segít, aki megvívja helyettünk a csatát. Mindössze annyit kell tennünk, hogy összekulcsoljuk a kezünket, és az ima szárnyán odafutunk Hozzá.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 34,8; Zsolt 91.

„Mert nem mernénk magunkat azokhoz számítani vagy hasonlítani, akik önmagukat ajánlják, mivel ők önmagukhoz mérik és hasonlítják önmagukat, és így esztelennek bizonyulnak.” (12. v.)

Pál ebben az igeversben az ellenfeleiről beszél, akik emberi mércéket használnak, emberekhez hasonlítják magukat és másokat is. Pál azt mondja, hogy bár bölcsnek gondolják magukat, mégis esztelenek. Hisz az eredendő bűn következtében egyikünk sem lehet tökéletes, ezért egyikünk sem töltheti be az etalon szerepét. Az Atya Jézus érdeméért minket is igaznak fogad el, mert az Úr Jézus vére fehérre mosott, megváltott a bűntől. Éppen ezért az, akihez hasonlíthatjuk magunkat, maga Jézus Krisztus. Ő az, aki jó, igaz, tökéletes, aki mércét ad nekünk, akivel dicsekedhetünk. Ebben az összehasonlításban mindig mi veszítünk: Törekszünk arra, hogy jók legyünk, hogy a szeretet világítson belőlünk is, hogy az irányítsa az életünket, de saját erőnkől erre nem vagyunk képesek. Önmagunkban semmit nem érünk, Isten akarata nélkül semmi jót nem tehetünk, hogyan mérhetnénk akkor magunkhoz a másik embert? Hogyan ítélnénk meg, hogy amit tett, mondott, ahogy él, viselkedik, az helyes, vagy helytelen?

Ajánlott igeszakasz: 2Kor 3,1; 5,12

„Mert az ilyenek álapostolok, szélhámosok, akik Krisztus apostolainak adják ki magukat.” (13. v.)

Olyan világban élünk, amikor úgy érezzük magunkat biztonságban, ha álarcokat hordunk. Azt mutatjuk, amit – valójában vagy csak mi gondoljuk így – a körülöttünk élők látni szeretnének. Tudjuk, hogy ez egy hamis kép, de nem merünk őszintének lenni, nehogy elveszítsük a munkánkat, a másik megbecsülését, nehogy egyedül maradjunk. Időnként ugyanezt tesszük a gyülekezetben is: azt mutatjuk, hogy mennyire hívők, szentek, keresztények vagyunk. Amikor minden rendben van, talán még magunk is elhisszük, hogy ez így van, és hajlamosak vagyunk megítélni vagy elítélni a másik kegyességét, hitét. Amikor valóban meg kellene mutatni a hitünket, hajlamosak vagyunk összeomlani. Mennyire vagyunk akkor jobbak, mint az álapostolok Pál korában? Vajon be tudjuk-e csapni Istent? Nem lenne-e jobb őszintének lenni? Azért imádkozni, hogy hitünk szilárdabb legyen? Átadni teljes életünket Jézus Krisztusnak, hogy valódi apostolok lehessünk?

„Ki erőtlen, hogy vele együtt ne volnék én is erőtlen? Ki botránkozik meg, hogy ne égnék én is?” (29. v.)

A keresztyéneket Krisztus testéhez szokták hasonlítani, amely testben Krisztus a fej. Minden tag más, és minden tagnak más a feladata, de minden tag összeköttetésben van egymással. Ha saját emberi testünkre gondolunk, a kezünk nem tőlünk függetlenül működik, az agytól kapja a parancsokat, amelyekkel reagálunk azokra az ingerekre, amit a szemünk lát, a fülünk hall, a bőrünk érez. Mindezt nem tudnánk megtenni, ha a szívünk nem verne, és nem pumpálná a vért minden tagunkba. Minden összefügg mindennel. Jézus testében pedig mindenki összefügg mindenkivel. Gondoljunk csak egy kisebb egységre, egy házi csoportra. Elég, ha egy tag kedvetlen, goromba vagy fájdalma van, az egész csoport viselkedése megváltozik. A gorombaság miatt elutasító lesz, a kedvetlenség lehangolja, a fájdalom a többiekre is kihat. Nem mindegy, mi látszik rajtunk, ha egymás között vagyunk, akkor sem. Ahhoz, hogy hasznos tagjai lehessünk Krisztus testének, annak az örömnak kellene rajtunk mindig látszódnia, amit onnan fentről kapunk.

Ajánlott igeszakasz: Róm 15,1–3; 1Kor 12,27

“De ő ezt mondta nekem: Elég neked az én kegyelemem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz. Legszívesebben tehát az erőtlenségeimmel dicsekszem, hogy Krisztus ereje lakozzék bennem.” (9. v.)

Mi, emberek, szeretünk mindent az ellenőrzésünk alatt tartani. Szeretjük megtervezni a dolgokat, bosszankodunk, ha azok nem a tervek szerint történnek. Kétségbe esünk, amikor olyan akadályok lépnek fel, amelyeket már nem tudunk leküzdeni. Szorult helyzetünkben aztán futkosunk fűhöz fához, emberektől kérünk tanácsot. Amikor pedig semmi nem használ, összerogyunk, és imádkozni kezdünk. Azt tesszük meg utoljára, ahol kezdeni kellett volna. Ezt akkor tesszük, amikor már elfogyott minden erőnk, tehetetlenek vagyunk, és úgy gondoljuk hogy ez az egyetlen dolog, ami még segíthet. Ilyenkor szokott bekövetkezni a csoda: egyszer csak a dolgok rendbe jönnek, a probléma megoldódik, sőt nem csak megoldódik, hanem várakozásainkon felül oldódik meg. Mert már nem a mi emberi akaratumk dolgozik véges határaival, hanem Isten végtelen akarata működik. Mert az Ő ereje a mi erőtlenségeink által ér célhoz.

Ajánlott igeszakasz: Ézs 40,29; 2Kor 4,7

„Apostolságom ismertetőjegyei a teljes állhatatosságban, a jelekben, a csodákban és az isteni erőkben nyilvánultak meg közöttetek.” (12. v.)

Az egyházat nem nagyszerű épületek, ünnepélyes istentiszteletek, vagy a gyülekezet létszáma jelenti, hanem az emberek megváltozott élete. Nem a saját akaratunkból változunk meg, hanem azért, mert válaszolunk Isten hívására. Ez a válasz pedig az, hogy odafordulunk Hozzá, elfogadjuk szeretetét, belátjuk és megbánjuk bűneinket, és hagyjuk, hogy attól kezdve Ő irányítsa az életünket. Találkozunk Jézus Krisztussal, elfogadjuk Őt Megváltónknak. Aki pedig találkozik Vele, már nem lesz ugyanaz, mint volt. Megváltozik az élete, a szokásai, még a megjelenése is, mert Isten örömének és szeretetének ragyogása veszi körül. Az így megváltozott ember hat a körülötte élőkre. Nem biztos, hogy jeleket és csodákat fog tenni, de biztos, hogy a többiek észreveszik, hogy megváltozott, és ez az ő életükre is hatással lesz. Ez a megváltozott élet tanúskodik keresztyénségéről, ahogy Pál apostolsága mellett is tanúskodtak a jelek, csodák, erők, amelyek szolgálatát kísérték.

Ajánlott igeszakasz: Róm 15,16-19; 1Kor 9,2

„Végül, testvéreim, örüljete, állítsátok helyre a jó rendet magatok között, fogadjátok el az intést, jussatok egyetértésre, éljete békességben, akkor a szeretet és a békesség Istene veletek lesz.” (11. v.)

Az Apostoli Hitvallás egyik változatában az áll: „hiszem a szentek egyességét”. Pál erre az egyességre hív fel ebben a versben. Az első, amit ezért meg kell tenni, hogy örülünk. Ha örömmel nézünk szét a világban, mindenben hamarabb látjuk meg a jót, mint a rosszat; hamarabb találunk megoldásokat a problémákra. Ha örülünk, nem csüggedünk el. Az egyességhez az is kell, hogy egyetértésben legyünk. Ehhez az kell, hogy a rend uralkodjon közöttünk, hisz Isten is a rend Istene. Be kell lássuk hibáinkat, fogadjuk el az intést! Mindehhez az Úr Jézussal való élő kapcsolatra és belső alázatra van szükségünk. Ha mindez megvalósulhatott közöttünk, akkor békességben tudunk élni, Ez a feltétele annak, hogy épüljön az egyház. Ugyan ki szeretne olyan közösségbe menni, ahol mindig veszekednek, és széthúzás van? Az ilyen közösséget Isten is magára hagyja, hisz Ő a szeretet, a békesség Istene. A békétlenség szerzője nem Ő. Ha békétlenség van közöttünk, biztos, hogy Isten helyett másnak nyitottunk ajtót, mást engedtünk be az otthonunkba, a gyülekezetünkbe.

Ajánlott igeszakasz: Fil 2,2; Fil 4,4–5; Róm 12,16–19

41. hét

„A szeretet soha el nem fogy...” (1Kor 13,8; Károli)

Kis Sáránknak a nála egy jó évvel nagyobb, hat és fél éves Anna a legjobb barátnője. Szemet-szívet gyönyörködtető barátság! Sose láttam egymás társaságában ennyire felvillanyozott gyerekeket. Aztán egyszer csak leállt az oktatás, beállt a kijárási tilalom. A két kislány sem látta egymást már két hete. Miközben igyekeztem a Fénysugarak számára megtusakodni az üzeneteket, bejön Sára a szobámba, rákönyököl az ágyra, kis buksiját pedig két tenyerébe fektetve, évezredes szomorúsággal rám néz és ezt mondja: „Már sosem fogok találkozni Annával!” – Miért gondolod ezt? – „A koronavírus miatt.” Bár nem sokat osztottuk-szoroztuk a családban ezt a témát, gyerekeink azért jól tudták, hogy a terjedő járvány miatt rendelték el a kényszervakációt.

Mi tagadás, a távolság és az idő sem tudja feledtetni a szeretett személyt. Viktor Frankl megrendítően és drámai szépséggel írja le feleségével való kapcsolatát. Amikor haláltáborba kerültek, nem tudhatta, hogy feleségével mi történt. Ennek ellenére a pusztta rá gondolás, vonásainak felidézése akkora örömet okozott neki a kíméletlen állapotok ellenére, hogy – leírása szerint – már az sem volt kérdés, hogy él-e vagy sem.

A barát(nő) vagy a házastárs ilyen szeretete eredeztethető-e másból, mint az Ő el nem múló szeretetéből?

“Erőt vettek rajtunk a bűnök, de te megbocsátod vétkeinket.” (4. v.)

A 10 ember életét követelő és felbecsülhetetlen környezeti katasztrófát okozó ajkai vörös iszap baleset éppen 10 éves. A zagytározót működtető vállalatot a Magyar Állam kénytelen volt kivenni a tulajdonosok kezéből.

Kétségtelen: sok tényező alakítja viselkedésünket, gondolkodásunkat. Dávid tisztánlátása lenyűgöző: a bűnök vettek erőt rajtunk! Felismeri, hogy nincs mentség: a bűn átvette az uralmat fölöttünk. A bűn pedig lényegénél fogva tompává, felelősség elől menekülővé, érzéketlenné tesz. Magát is ilyennek ismerte meg Izráel királya. Ezzel együtt, nem bír betelni azzal az örömmel, hogy élete fölött a tulajdonjog immár Istené!

Nem is tesz kísérletet a bűn ecsetelésére, sem az önvád halálos fullánkjának nem enged. Gyógyír számára az istendicsőítés, az Isten szívének és szavának ismerete! A bűn eláraszt már Ádám óta, de Te szabadító, boldoggá tevő, gondoskodó Isten vagy!

Tisztelt Olvasó, hívőségemben nem akadtál-e el valahol? Mi „életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod?”

„... Én most a szádba adom igéimet! Lásd, én a mai napon népek és országok fölé rendellek ...” (9b–10a. v.)

Az Ige országok, népek, határok fölé emel. Nem az igehirdető, a bizonyságtevő kerül mások fölé, hanem az Ige. Nem a mi nevünk fémjelzi az egyházat, a missziót, hanem a Jézus nevére hajt térdet minden: mennyen, földön és földalatt. Az Ige tekintélye alá állani az ígét hirdető lefele növekedésével jár. Mekkora feladat, mekkora méltóság! A próféta lételeme, hogy feljajdul, menekül, kibúvót keres, mert magát alkalmatlannak ismeri. Jeremiás és a mindenkori tanítvány arra kap elhívást, hogy menjen szembe azokkal, akik elvesznek. Nem az a cél, hogy konfrontálódj, noha a jármot magadra véve előbb-utóbb az is elkerülhetetlen.

Isten megbízása a vele történő együtt járásra szól, folyamatosan fürkészve az Ő halk, szelíd szavát, szívének dobbanását. Ez teszi hitelessé a prófétát, a Jézus-követőt. Addig marad az, míg egyszerre vallja az Ige mindenk fölötti voltát és a maga mérhetetlen kicsinységét. Szócsövénvé választott!

Testvér, mi a te (hit)vallásod magva?

Ajánlott igeszakasz: Ézs 6.

“Az ÚR szent tulajdona volt Izráel, termésének a legjava.”
(3a. v.)

Fájdalmas egy (szeretett) személyről már csak múlt időben beszélni. Egy felépült szenvedélybeteg barátom mondta: „nekem nem volt apám!” Pedig még él az apja. Azonban az apa-fia kapcsolat egyedi szépségét sosem ismerték.

Isten számára Izráel csak volt az Ő tulajdona. Lehetséges ez? Eladta Isten az Ő népét? Nem! A nép bocsátotta áruba önmagát.

Egyesek szerint az egyik legősibb foglalkozás a prostitúció. Az ember legnagyobb baja az, hogy kiszakította magát Isten öleléséből. Amint hallgatott az ellenszóra, ezzel el is vesztette Istent, magát és élete minden vetületét. Pedig Isten káprázatos esztétikai képpel mutatja be az Ő népét: „tulajdona... termésének legjava.”

Amikor ezeket írom (2020. márc. 24.), akkor már benne vagyunk a világ teljes sötétségbe borulásának folyamatában, amit a koronavírusra fognak. Ugyanakkor ez egy hatalmas lehetőség a ninivei minta átvételére, az önmegadásra! Ugyanis, Jézus visszavásárolta az önmagát eladó(sított) népét. „Elvégeztetett!” Igaz-e ez rád nézve is?

“Hang hallatszik a hegytetőkön, Izráel fiainak panaszos sírása, mert rossz útra tértek, elfelejtették Istenüket, az URat.” (21. v.)

Egy orvosnő a BBC kérdésére elmondta, hogy nem tesz jót a betegnek, ha kimutatja (túlzott) együttérzését. Azonban van, amikor utólag, látatlanban kisírja magát.

Izráel zsákutcába jut, odalett a jólét! Emlékezetkiesése van: nem tudja a visszaútat, elfelejtette az Urat. A gond az, hogy még az áldozóhalmokon van, amikor jajveszékel! Ezért (is) mondja az Úr: nem elég siratni a sok jót, ami már nincs! Hanem fordíts hátat mindannak, amit bálványoztál, amire eddig áldoztál! *“A tornác és az oltár között sírjanak (még) a papok (is), az Úr szolgálói!”* (Jóel 2,17)

Az Úr Jézus Krisztus előre siratta népét, mert az nem ismerte fel “meglátogatásának idejét”, nem látta meg Benne az Istent! A mi sirásunkat megelőzi az övé, amit ország-világ előtt vállalt! Egyedül Őtőle hiteles: “Hozzám térj meg”! Az általunk elszakított szálakat az Ő szövetsége újrafonja! Eltévedtél, de Ő tudja az utat hozzád! A golgotai kereszt az Ő vér- és könnyáztatta ösvénye feléd. Legyen áldott a Vele való (újra)-találkozásod!

Ajánlott igeszakasz: Jóel 2.

„Békesség, békesség! – *pedig nincs békesség!*” (14b. v.)

„A mintatanár” című filmben a főszereplő megállapítja: „Mindannyiunknak vannak problémái és mind magunkkal visszük... Az a tehetetlenség... a felismerés, hogy az ember csak úgy tehetetlenül sodródik, bármiféle iránytű vagy bója nélkül, miközben azt vártad, hogy te irányítod a hajót...”

Ez az igerész a veszteségek, csapások sokaságát sorolja fel. Milyen nehezen emészthető, hogy a veszedelem, amely a Rá nem hallgatókra vár, az éppen a saját (szabadnak vélt!) gondolatainkban rejtőzik, onnan sarjad.

Nem csak az a kérdés, hogy mit hiszel, hanem az, hogy gyönyörködsz-e az Úrban, kedved leled-e az Ő Igéjében? E nélkül üres vallásosság minden, a „békesség, békesség” pedig nem több a buddhisták haszontalan mantrázásánál.

Elment magának az ember, sodródik és sem élettapasztalata, sem tudománya, sem a civilizáció vívmányai, sem akarata nem képes őt visszahozni.

Azonban Isten haragja, drasztikus ítélete ébresztőt fúj(at), meg akar bocsátani, csendes vizekre szeretne vezetni. Átadod-e a kormánykereket?

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 27.

„Hát rablók barlangjának nézitek ezt a házat, amelyet rólam neveztek el? Majd én is annak nézem! – így szól az ÚR.” (11. v.)

Az Úr tudja mit milyen indíttatásból teszek, ismeri (a mások által sem ismert vagy éppen magam előtt sem vállalt) álarcaim és előbb-utóbb leleplez(ődöm). Őt nem vezetheti félre még a kegyességem sem. A Neki át nem adott szív „rablók barlangja”, amely rossz vért pumpál az egész szervezetbe. A fertőzött vér pedig halált okoz.

A koronavírus visszaszorítása okán találkozási tilalmat rendeltek el. Az ókori keresztyénüldözés óta, 1700 éve, Európában nem volt példa a templomos élet általános ellehetetlenítésére. Elvétellett a „szent hely” és próbára tétellett a nép: mi is a hitünk lényege? Él-e az egyház a maga sejtjeiben, szövetében, tagjaiban, házanként, a családi közösségben? Valóság-e a mindennapok istentisztelete? Előbb-utóbb minden „mankó” elvétellett és kiderül, hogy az Úr-e a mindenünk vagy sem!? És ez kétségkívül Isten saját gyermekeit szerető kegyelmének, megbocsátásának, megújításának eszköze!

Megrostáltattunk és kikíváncozik a kérdés: mi a te élet-épitményed tégláit összefogó malter?

Ajánlott igeszakasz: 1Pt 2.

„Amikor elmondod nekik mindezt, nem fognak hallgatni rád, és bár szólsz nekik, nem fognak válaszolni.” (27. v.)

A Szent Sátor közel 400 évig működött Silóban, de Jeremiás korában az egykori főváros már rég romhalmaz volt. A jeruzsálemi templom az ókor egyik remekművéként Salamon idejében épült. Kb. 400 évesen lerombolták. A második templom „élt” nem egészen 6 évszázadot! Hány dicsőséges hely van a világon, amely régészeti érdekesség, de élet évszázadok-évezderek óta nincs benne?

Miért kell kiállnia a prófétának, ha az Isten által ráterhelt mondandónak úgysem lesz fogamatja? Mert a próféta és a tanítvány puszta léte üzenetértékű! Siló az ősök hitcsődjére emlékeztethette (volna) a népet: mi lett abból, hogy a szövetség ládája többet ért az engedelmességnél? Hogy lehet elmondani, hogy a hit az Istennel való bensőséges kapcsolat valósága?

Az Örökkévaló elképesztő fordulatra szánta el magát: belépett látóterünkbe, az embernek emberré lett! Ámbár lelki süketnémaságunkkal embertelen fájdalmat okoztunk neki, halála az új élet nyitánya! Lelke összhangot teremt közte és köztünk. Erre téged is hív!

42. hét

„Boldog ember az, aki nem jár gonoszok tanácsán, bűnösök útján meg nem áll, és csúfolódók székeiben nem ül; Hanem az Úr törvényében van gyönyörűsége, és az ő törvényéről gondolkodik éjjel és nappal.” (Zsolt 1,1–2)

Nagyon kedves számomra ez a zsoltár. Egyébként a zsoltárok könyvében csodálatos imádságokat találunk. Itt most arról van szó ebben a zsoltárban, hogy ki a boldog ember. Az, aki fontosnak tartja Isten ígését. Isten törvényéről elmélkedni éjjel-nappal, – ez nagyon fontos minden ember számára. Be kell vallanom, nem mindig sikerül ez nekem. Ügyes-bajos dolgaim rendezése közben bizony sokszor rajta kapom magam, hogy én akarom megmondani Istennek, mi hogyan legyen. Pedig nekem nem ez a dolgom. Nekem meg kell hallgatnom Isten ígését, meg kell értenem, meg kell fogadnom az Úr tanácsait. Szót kell fogadnom az én Uramnak. Nem könnyű ez, de nem lehetetlen!

Csoma Árpád lp.

„Menedékem és paizsom vagy te; igédben van az én reménységem.” (114. v.)

Menedékünk az Úr. Annyiszor megtapasztaltuk már az Úr oltalmát. Mint az a csecsemő, aki nagy hóviharba került az édesanyjával. Már-már nem bírta gyermekét és begöngyölte a vállkendőjébe és egy nagy szikla oltalmába tette. Ő pedig elindult a falu felé, hogy segítséget kérjen. Aztán eláll a hóvihar és az emberek utat lapátolnak a nagy hóban. Egyszer csak arra lesznek figyelmesek, hogy a hóból egy kéz nyúlik ki. Az édesanya keze volt, aki megfagyott a hóviharban. Az emberek közben egy kis gyermek sírását hallják. Nem messze megtalálják az édesanya gyermekét a szikla rejtékében.

Ilyen menedékünk nekünk is a Kőszikla, Jézus Krisztus és pajzsunk, oltalmunk. Addig, amíg az ő rejtékében vagyunk, jöhetnek az életünkben viharok, de nála oltalmat lelünk. Ezért figyelmeznünk kell az ő tanításaira, útmutatásaira, tanácsaira, melyeket a napi igékben olvasunk, mert csak az Ige, az Életnek Igéje a mi reménységünk.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 1.

„Bárcsak pusztába vinne engem valaki, utasok szállóhelyére, hogy elhagyhatnám az én népemet, és eltávozhathatnám tőlük; mert mindnyájan paráznák, hitszegők gyülekezete!” (2. v.)

Mennyi szomorúság van ebben az egyetlen bibliai versben! A próféta a pusztába vágyik. Pedig a pusztákietlen. Semmi öröm nincs abban, hogy az ember a kietlenben egyedül legyen egy kunyhóban (utasok szállóhelye). A próféta nem akar tovább közösségekben lenni népével. Nem akar együtt lenni velük, mert paráznák és hitszegők gyülekezete. A nép, Júda lakói házasságtörők, mert hűtlenné váltak Istenükhöz. Hazugok, gonoszak. Őrizkedni kell a baráttól, sőt a testvértől is, mert az is csaló (gondoljunk Jákóbra, aki megcsalta testvérét).

Az ember nem változik. Manapság is így viselkedünk. Sokszor a magunk választotta úton megyünk, a magunk értelmére hagyatkozva, pedig jobb lenne a mi népünknek is az Anyaországban is és a leszakadt részekben, a szórványokban és mindenütt, ha Istenre figyelnénk és Neki engedelmeskednénk.

Ajánlott igeszakasz: Hós 4.

„Miért szerencsés az istentelenek útja? Miért vannak békességben mindnyájan a hűtlenkedők?” (1b. v.)

Itt a próféta panaszát olvashatjuk. Istent kérdezi, mint az igaz bírót. Nem érti, hogy miért szerencsések azok az emberek, akik nem törődnek Istennel. Sőt, ők még békességben is vannak, pedig hűtlenek Istennel szemben. Egyébként ezt nem csak Jeremiás kérdezi. Jób így fogalmazza meg kérdését: *„Mi az oka, hogy a gonoszok élnek, vénséget érnek, sőt még meg is gyarapodnak?”* (Jób 21,7). A zsoltáros irigykedik az ilyenekre: *„Irigykedtem a kevélyekre, látván a gonoszok jó szerencsáját. Mert halálukig nincsenek kínszármazékai és az ő erejük állandó.”* (Zsolt 73,3–4) Malakiás próféta keserű szájjal mondja: *„Hiábavaló az Isten szolgálata, és mi haszna, hogy megtartjuk törvényeit, és hogy alázatosan járunk a Seregeknek Ura előtt? Sőt inkább magunk hirdetjük boldogoknak a kevélyeket.”* (Mal 3,14–15) Az Ószövetség embere, sőt a XXI. század embere is gondolkozhat így, de tudnunk kell, hogy Isten türelmes és azt akarja, hogy minden ember üdvösségre jusson.

„Mert amiként derekára kapcsolja a férfi az övet; akként kapcsoltam magamhoz Izráelnek egész házát és Júdának egész házát, azt mondja az Úr, hogy legyenek az én népemmé, az én nevemre, dicséretemre és tisztességemre, de nem engedelmeskedtek.” (11. v.)

Itt egy jelképes cselekedetről van szó. A próféta len övet vásárol az Úr parancsára, melyet először derekára kell csatolnia. Majd le kell oldania a derekáról és az Eufrátesz folyó mellett (vagy a Jordán egy mellékfolyójánál?) a kőszikla hasadékába kell elrejtenie. Itt egy idő után szétmállik.

Isten így csatolta, kapcsolta magához Izráelt és Júdát. Micsoda nagy kiváltság Isten népének lenni, az Ő nevéről neveztetni. Nagy kegy, hogy magasztalhatják és tisztelhetik Őt. Ezzel ellentétben a nép nem engedelmeskedett Istennek.

Ma is így van. Az Úr Jézus által Isten bennünket magához kapcsol, szövetséget kötött velünk, róla neveztetünk keresztyéneknek (Krisztus-követőknek). Ahelyett, hogy hálások lennénk e nagy kegyelemért, a legtöbben nem tisztelik, nem dicsőítik Őt. Az ember magát isteníti, és istentelen dolgokat visz végbe (lásd az Európai Uniót!). Nem fontos már a család, az ember dönt arról, hogy megváltoztatja a nemét, áldását adja a meleg-házasságra. Így lesz átkos az életünk ma is Jézus nélkül.

„Ezt mondja az Úr e népnek: Úgy szerettek ide-oda futkározni, lábaikat meg nem tartóztatták! Azért az Úr nem kedvelte őket. Most megemlékezik az ő bűnükéről, és vétkeikért megfenyíti őket.” (10. v.)

Nagy szárazság van Júdában. Isten büntetése ez. A nép ugyanis nem az Urat imádja, hanem egyik bálványtól a másikig szaladgál. A bálványisteneket imádja, pedig tudja, hogy egyedül Istenhez tartozik. Ezért így szól Istenhez: *„Hiszen te közöttünk vagy, Uram, és mi a te nevedről neveztetünk; ne hagyj el minket!”* (Jer 14,9b). Ez mind igaz, de Isten nem nézheti el a bűnt. Meg kell, hogy büntesse azokat, akik nem törvényei szerint élnek és akik nem őt imádják. Gyászos helyzetben van Júda. A szárazságban keresik az éltető vizet, de nem találják.

Milyen jó, hogy Jézusért kegyelmet találunk, ha megvalljuk és elhagyjuk bűneinket. És mi meg is hallhatjuk lelki füleinkkel Jézusunk hívását, bátorítását: *„Ha valaki szomjúhozik, jöjjön én hozzám és igyék. Aki hisz én bennem, amint az írás mondotta, élő víznek folyamai ömlenek annak belsejéből.”* (Jn 7,37/b-38).

Menjünk hát hozzá, hogy bűneink bocsánatát nyerjük és hogy felüdüljünk!

„Ha szavadat hallattad, én élveztem azokat; a te szavaid öröömre váltak nékem és szívemnek vígasságára; mert a te nevedről neveztetem oh Uram, Seregeknek Istene!”

(16. v.)

Jeremiás sokszor magánosnak érzi magát az Úrnak végzett szolgálatban. Fel is rója ezt Istennek. Ugyanakkor elmondja azt is, hogy kedveli az Úr szavát. Sőt élvezi, ha Isten szól hozzá az ige által.

Ma is szól az Úr. Ma is hallatja szavát. Ez pedig eljut hozzánk. Mi örülünk-e annak, hogy a hatalmas, szent Úr Isten szól hozzánk? Persze, hogy örülünk, mondják sokan! De vajon akkor is örülünk, amikor nem dicsérő, bátorító szavakat hallunk, hanem éppen elmarasztaló számunkra Isten szava? Ugye mennyire kedveled a facebookon a bátorító ígéket! S milyen kevés olyan ígét találunk ott, amelyik megtérésre hív! Pedig ezek éppen olyan fontosak, mint a dicsérő szavak. Nem baj az, ha Isten rávilágít bűneinkre. Sőt, éppen ez által akar megmenteni bennünket az örök kárhozattól.

Örüljünk hát Isten minden ígéjének, mely jóra vezérel bennünket és üdvösségünket munkálja!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 62.

„És ti gonoszabbul cselekedtetek, mint atyáitok; mert ímé, ti mindnyájan a ti gonosz szívetek hamisságát követitek, nem hallgatva reám.” (12. v.)

Isten népe bálványimádásba süllyedt. Nagy bűn ez, hiszen Isten kiválasztotta és mindennel megáldotta őket, de ők nem hallgattak Isten szavára. Most is azt olvassuk, hogy nem csak az ősök, az atyák, hanem a fiak is istentelen módon élnek. Sőt még gonoszabbul cselekednek, mint az atyák. Szívük hamisságát követik. Csalárd a szív. A csalárd szív pedig távol van Istentől (Zsolt 101,4).

Hányszor beleesünk mi is ebbe a hibába. Azt gondoljuk, hogy minden rendben van az életünkkel és közben még magunkat is megcsaljuk. Sokszor látszat-kereszténynek vagyunk, farizeuskodunk, színészkedünk, megjátszuk magunkat. Istent azonban nem lehet kijátszani, Őt nem lehet becsapni. Ő a szívünket vizsgálja. S bár látja, hogy bűnnel terheltek vagyunk, de azt is látja, hogy vágyakozunk hozzá és vágyunk arra, hogy megújuljon, megszentelődjön az életünk. Igaz ez reám is, reád is. Ugyanis, ha tudunk bűnbánatot tartani, Isten Jézusért kegyelmet gyakorol és szeretettel ölel át bennünket.

Ajánlott igeszakasz: Ef 2.

43. hét

„Amit szem nem látott, fül nem hallott, és ember szíve meg sem sejtett, azt készítette el Isten az őt szeretőknek.” (1Kor 2,9b)

Mostanában arra tanít Isten, hogy a vele való kapcsolatban találjam meg az igazi örömet. Én is, mint sokan mások hajlamos vagyok Isten ajándékaira figyelni, és nem magára Istenre. Pedig Ő meg akarja ismertetni velünk az Ő gazdagságát. Ez pedig az a csodálatos szeretetkapcsolat, aminek a földön a házasság vagy a szülő-gyerek kapcsolat a tökéletlen jelképe. Ha az Úrral való kapcsolat tölti ki a szívemet, akkor kevésbé fognak megérinteni a körülmények, veszteségek, nehézségek, hiszen Őt soha nem veszthetem el, mindig velem lesz.

Bakondi Gábor

“Én pedig szeretem parancsolataidat, jobban az aranynál, a színaranynál is.” (127. v.)

Mi jut eszedbe, ha azt a szót hallod törvény? Feltehetően nem tölt el felhőtlen öröm, vagy szívet melengető érzés. Talán korlátozásnak érzed, vagy valami rideg szabályrendszernek. De ha éppen igazságtalanul bántak veled? Nem fizették ki a béredet, vagy nem tartották be a veled kötött szerződést? Akkor hirtelen a menedékké válik a törvény. Ilyen igazságtalan helyzetről ír a zsoltárszerző is. Isten törvényébe kapaszkodik, sőt gyönyörködik benne. Ő meglátta, hogy a mennyei Atya törvénye védi az embert. Védi a bántástól, a bűntől. Tehát végső soron a szereteten alapul. Isten szeret téged és azt akarja, hogy te is szeresd a többi embert. Parancsolatainak ez a szeretet az alapja, nem pedig valami öncélú korlátozás. *„Ha szerettek engem, megtartjátok az én parancsolataimat.”* (Jn 14,15)

„Szeretsz-e engem?” – kérdezi Jézus Pétert és téged is. Az igazi szeretet nem az, ahogy te szeretted Őt, hanem az, ahogy Ő szeret téged. Ő előbb szeretett. Engedd, hogy ez a szeretet betöltsön téged, és gyönyörködni fogsz az ő parancsolataiban is.

“De áldott az a férfi, aki az ÚRban bízik, akinek az ÚR a bizodalma.” (7. v.)

Te kiben vagy miben bízol? Mi tölti ki a gondolataid? Mire szánod az időd, az energiád? Mi az, ami nélkül nem tudnál élni? Mi az, ami jó érzéssel tölt el, ha rágondolsz? A válaszaid megmutatják neked, mi az, amiben örömet leled, mi az, ami fellelkesít. Ha ez nem az Úr, akkor más, saját kis istened van. Az ember szíve „bálvány gyártó műhely” – írta Kálvin. Ha nem az élő Isten tölt be minket, akkor valami más kerül a helyére. Így volt ez Izraellel, Isten népével is. Ők fizikailag is megformázott idegen isteneket imádtak, melyek tönkretették, bűnre csábították őket. Neked vannak idegen isteneid? Talán megtapasztaltad már, hogy sosem fogják kielégíteni az igazi vágyaidat: a szeretet, elfogadás utáni sóvárgásod. Erre csak Isten képes. Ő az élet, az élő víz forrása. Miért járnál koszos vízű pocsolyákhoz? Add meg magad szerető Atyádnak! És áldott leszel, olyan, mint a folyóvíz mellé ültetett fa. Soha nem szomjazol meg.

Ajánlott igeszakasz: Hós 2,16–22

*“Térjetek meg azért mindnyájan gonosz útjaitokról, jobbít-
sátok meg útjaitokat és tetteiteket!” (11b. v.)*

Ha találomra megkérdeznénk egy járókelőt arról, hogy mi a gonoszság, vagy mi a bűn, alighanem azt válaszolná, hogy a gyilkosság, a lopás, minden ami törvényt sért. A Biblia szerint azonban ezek csak a bűn következményei. „*A bűn az, hogy nem hisznek énbennem*” (Jn 16,9) – mondja Jézus. A bűn ott kezdődik, hogy elvesztjük a bizalmunkat Istenben. *“Dehogy haltok meg!”* – szólt a kígyó az édenkertben, és az ember elhitte, hogy a Teremtőben nem lehet megbízni. Minden gonoszság forrása az, hogy el akarunk szakadni a világegyetem Urától. Áldásait – az életet, az örömet, a jólétet – akarjuk élvezni, de Ő maga nem kell. Mi akarunk a helyére lépni. Mi akarunk istenné válni. Ha elindulunk ezen az úton, akkor gondolkodásunk megsötétül, és jön a lopás, hazugság, kívánságok, gyilkosság. Ne veszítsd el a bizalmadat! Isten már bizonyított! Az életét adta érted, pedig nem ezt érdemelted. Mit tehetsz hát? Maradj vele kapcsolatban és hagyd, hogy újra és újra betöltsön Szentlelkével!

Ajánlott igeszakasz: Róm 1,18–32

“Így szól a Seregek URa, Izráel Istene: Én olyan veszedelmet hozok erre a helyre, hogy belecsendül a füle annak, aki csak hallja!” (3b. v.)

Isten ítélete nem olyan, amiről szívesen hallunk. Jobban esik Isten kegyelméről, vagy szeretetéről beszélni. Ő azonban azt szeretné, hogy olyannak ismerjük meg, amilyen. Látnunk kell az igazságos, következetes, kemény, és az együttérző, kíméletes, tapintatos oldalát egyaránt. Ne essünk abba a hibába, mint azok a házastársak, akik valamilyen ideális képet kivetítve kötötték össze az életüket, aztán a házasságkötés után szembe-sültek a másik „ismeretlen” oldalával. Az Úrnak azonban nincs jó vagy rossz oldala. Igazságért való harca is csak szeretetét tükrözi. Igazságszolgáltatás nélkül szétesne a társadalom és sok gyenge szenvedne az erősek hatalmaskodásától. Isten azonban nem ilyen világot képzelt el. Az ő világában rend van, egymásra figyelés, egymás iránti szeretet. A gond csak az, hogy egyikünk sem képes maradéktalanul igaznak bizonyulni Őelőtte. Ha Ő nem készít nekünk egy mentőövet, menthetetlenül elveszünk. A jó hír az, hogy már nem neked kell igaznak lenned, Krisztus megtette ezt helyetted.

Ajánlott igeszakasz: Róm 11,17–24

“Rászedtél, URam, és én hagytam, hogy rászedj.” (7a. v.)

Talán sokakat megdöbbsent, hogy milyen szavakat engedett meg magának Jeremiás Istennel szemben. A próféta úgy tűnik elég bizalmas viszonyban volt az Úrral. Isten nem haragudott meg rá, sőt, csalódottságát, reménybe fordította át. *„De az ÚR velem van, mint egy erős vitéz.”* – írja néhány mondattal később. Szeretnél te is olyan intim kapcsolatban lenni Istennel, hogy bármit elmondhass neki, akár azt is, hogy haragszol rá, és megingott benne a bizalmad? János azt írja: Akik hisznek Krisztusban, *„azoknak hatalmat adott arra, hogy Isten gyermekeivé legyenek”* (Jn 1,12). Ezek alapján Istennel apa-gyerek viszonyba kerültél. Ez elég bizalmas, nemde? Te bármit elmondhattál az édesapádnak? Szeretett akkor is, ha veszekedettetek? Ha a földi apukád esetleg nem is volt ideális, a mennyei biztosan az. Bármit elmondhatsz neki. Ha rosszkodsz, megfegyelmez, de nem tagad ki a családból. Elhiszed-e és át tudod-e élni megváltozott helyzetedet? A világ Urának gyermeke vagy. Mi lenne, ha ehhez méltóan élnél?

„Mert én magam harcolok ellenetek kinyújtott kézzel és erős karral, lángoló haraggal és nagy felháborodással.”

(5. v.)

Fontos ismernünk az Ószövetséget ahhoz, hogy megértsük Istent és az Ő üdvtervét. Nem elég a „jó hírt” tudnunk, a „rossz hírről” is értesülnünk kell. A „rossz hír” pedig az, hogy Isten gyűlöli a bűnt, és lángoló haraggal küzd ellene. Haragja jogos. Nem ismerjük el az ő jó és igazságos királyi hatalmát és saját királyságunkat építjük. Kinek ártok ezzel? – kérdezheti egy átlagos ateista.

Egyre gazdagodó kiváltságosok, és nyomorgó sokaság; széthulló családok; Isten törvényeivel szemben nyíltan lázadó erkölcsök; mindenhol az emberi kapzsiság, önzés, gonoszság. Ezt műveli a „függetlenedett” ember, aki valójában nem egyre szabadabb lesz, hanem egyre inkább rabja mesterének, a Sátánnak, akit csak nevetséges mesefigurának tart. Valójában Isten szeretetét jelzi, hogy nem hagyja teljesen magára a világot. Bár néha elszabadul az örület, de azért Isten kegyelméből nem hullott még darabjaira az emberi világ. A „jó hír” része, hogy Isten egyszer véget vet a gonoszságnak és mindent újjáteremt! Te mellette állsz, segíted a harcát?

Ajánlott igeszakasz: Jel 21,1–7

“Eljön majd az idő – így szól az ÚR –, amikor igaz sarjadékot támasztok Dávidnak, olyan királyt, aki bölcsen uralkodik, törvényesen és igazságosan jár el az országban.” (5. v.)

Isten gyermekeiként és harcosaiként fontos tudnunk, mi vár ránk. Jézusról azt írja a Zsidókhoz írott levél, hogy az előtte levő öröme nézve – a gyalázattal nem törődve – vállalta a keresztet, és Isten trónjának a jobbára ült. (Zsid 12,2). János is hangsúlyozza levelében: *“Ezt azért írtam nektek, akik hisztek Isten Fia nevében, hogy tudjátok: örök életetek van.”* (1Jn 5,13). A Jeremiásból idézett igevers részletet villant fel a jövőből, amikor megvalósul Isten országa a földön, és abban Dávid utóda uralkodik örökkön örökké. Egy kép a csodálatos jövőből, amely elég ahhoz, hogy belekapaszkodva Pálhoz hasonlóan elvégezzük futásunkat, nem tekintve hátra, se jobbra, se balra, csak a célra. Biztosan megesett már veled is, hogy a nyárra lefoglalt szállás képeit elő-elő vetted egy borongós tavaszi napon, hogy egy kis lelket önts magadba. Ahogy egy futónak a cél a legfontosabb, ugyanígy neked is az örök életre kell fókuszálnod. Gyakran gondolsz az Isten új világára, amelyben majd élni fogsz? Ha nem, ideje elkezdened!

Ajánlott igeszakasz: 1Kor 9,24–27

44. hét

„Amit csak szeretnétek, hogy az emberek tegyenek veletek, mindenben ugyanúgy tegyetek ti is velük, mert ezt tanítja a törvény és a próféták.” (Mt 7,12)

Egy anyuka palacsintát készített gyermekeinek, az ötéves Petikének és a hároméves Jancsikának. A fiúk azon kezdtek vitatkozni, hogy kié legyen az első palacsinta. Anyjuk jó alkalmat látott ebben arra, hogy erkölcsi tanítást adjon a gyerekeknek: „Ha Jézus itt ülne, azt mondaná: Legyen a testvéremé az első palacsinta, én tudok várni.” Erre Peti odafordult az öccséhez: „Jancsi, legyél te Jézus!” Olyan sokszor érem magam tetten, hogy azt várom el a testvértől, amit nekem kellene megtennem, és nem csupán erkölcsi követelményként, hanem a szeretet törvényeként.

Hajdu Zoltán

„Csodálatosak intelmeid, azért megfogadja azokat lelkem. Igéd kijelentése világosságot gyújt, értelmessé teszi az együgyűeket.” (129–130. v.)

Olyan ez a zsoltár, mint egy szerelmi vallomás. "Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit." (Zsolt 37,4) Mit jelent gyönyörködni? Olyan valamit látni, vagy olyan dolognak a hatása alatt lenni, vagy olyan pillanatot átélni, olyan dolgot megtapasztalni, ami élvezetes, ami a szívünket csordultig tölti örömmel. Valami, ami lenyűgöz, csodálattal tölt el. Gyönyörűség van abban, amikor valaminek a szépsége, harmóniája rabul ejti szívünket, felfokozott örömteli, boldog állapotot idéz elő, ami elhat egészen a lelkünk mélyéig. Van lelki gyönyör, melyet a szellemi vagy erkölcsi vágyak kielégítése szül. Nem kell mást tenni, csak Jézus igáját magadra vened. Jézus igája gyönyörűséges.

Őt szemléled, és ez átformál, helyre tesz mindent. Átformálja az ember gondolatait, megváltoztatja indulatait, vágyat kelt benne a mennyei dolgok iránt, kitisztítja látását, megnyitja a szemét, az értelmét, meggyógyítja kapcsolatait. Értelmes szívet ad, helyes irányba terel. Ez a gyönyörűség a KAPCSOLATBAN rejlik. Ne foszd meg magad ettől a gyönyörűségtől.

„Ezt mondja a Seregek URa: Ne hallgassatok a próféták szavára, amikor prófétálnak nektek; bolonddá tesznek benneteket! Saját szívük látomását hirdetik, nem azt, amit az ÚR adott.” (16. v.)

Egy olyan világban élsz, amelyben az a hang, amely az igaz útra hív, csak egészen halkán szól, ugyanakkor benned, és körülötted ezernyi hangos szó mondja annak pontosan az ellenkezőjét – mondta egy kedves zenész testvér. Megvan a felelőssége az igehirdetőnek, és az ige-hallgatónak egyaránt. Jeremiás beszédét megvetették, mert bűnbánatra, megtérésre, bálványoktól való elfordulásra szólított fel. Az igazságtól elfordították fülüket, és azokra hallgattak, akik a saját álmaikat, a hazugságot hirdették (2Tim 4,3). Az utolsó idők sajátossága is ez.

Ma is sok önjelölt próféta, és tévtanító van. Olyanok, akik altatják Isten népét, akiknek élete ellenük tanúskodik (Mt 12,33). Ezért kell megvizsgálni a lelkeket, hogy valóban Istentől valók e? Ezért kell tanulmányozni a Szentírást, – mint a béreaiak – valóban úgy van-e? A hamis pénzt akkor tudom felismerni, ha az igazit ismerem. Ezért kell Jézust személyesen ismerni, és követni. (Jn 10,5). *„Akinak van füle, hallja meg, amit a Lélek mond a gyülekezeteknek.”* (Jel 2,29). Te kire hallgatsz? Kit vagy, mit követsz?

„Ez az ország szörnyű romhalmazzá lesz, és ezek a népek Babilónia királyának fognak szolgálni hetven esztendeig.”
(11. v.)

Isten intését megvetették, tanácsát gyűlölték, és ez nem maradhat következmények nélkül. Isten haragra gyúlt. De mennyire más az Isten haragja, mint az emberé. „Mi, emberek rendszerint az emberre haragszunk a bűne miatt, Isten pedig a bűnre haragszik az ember miatt.” (Joó Sándor) *"Szeret az Úr, azért nincs még végünk!"* (JerSir 3,22a) Isten haragja mögött is szeretete van. Ha a gyerek engedetlen, fenyítésben részesül. A fenyítés célja a nevelés, a nevelés eszköze a fenyítés.

„A lágerben az Úr emlékeztetett vétkeimre, szelíden és szeretettel nevelt. Igazán őszintén és szívből megköszöntem Neki ezeket a dorgálásokat. Olyan reménytelen volt a sorsom, annyira messze voltam az otthonomtól, feleségemtől. Tudtam Istenről, ha fenyít, akkor ez azt is jelenti, hogy szeret. Jó dolog, ha Isten gyermekei felismerhetik az Atya fenyítő Kezét, és tudják azt is, hogy miért kapják, amit kapnak, és igazat tudnak adni a fenyítő Istennek. Engem úgy kezelt, mint ahogy egy nagyon rakoncátlan gyermeket kell kezelni, de hűséges maradt hozzám, és nem csalárd Ő, igaz és egyenes. Nem fáradt el engem kitartóan és hűségesen szeretni.” (Zimányi József)

„Ami pedig engem illet: a kezetekben vagyok. Bánjatok velem úgy, ahogyan jónak és helyesnek látjátok! De tudjátok meg, hogy ha megöltök, ártatlan vér terhel benneteket, ezt a várost és lakóit, mert valóban az ÚR küldött engem hozzátok, hogy elmondjam nektek mindezeket az igét.” (14–15. v.)

Luther a wormsí birodalmi gyűlésen bátran, határozottan kiállt az evangélium mellett: "Itt állok, másként nem tehetek!" – mondta vádlóinak. Bátran kiállt tételei mellett, nem engedett a kényszernek, de kész lett volna visszavonni azokat, ha valaki meggyőzi őt ezek ellenkezőjéről a Szentírás alapján. Isten rajta keresztül vitte véghez a reformációt. Jeremiás bátran kiáll, és hűen adja tovább Isten üzenetét, vállalja az érte járó szenvedést.

Az Úr ma is ilyen szolgálókat keres, akik azt hirdetik, amit Tőle kaptak, oda mennek, ahova az Úr küldi őket. Kiállnak az IGAZSÁG mellett, és megállnak a hitben. Olyanokat, akik készek az evangéliumot hirdetni, és vállalják a Krisztushoz való tartozást. Az Isten igéjét hirdetni, a Krisztust követni nem veszélytelen dolog, ugyanakkor a megtartott ige, meg fogja tartani életünket. *„Kérve kérlek Isten és Krisztus Jézus színe előtt, aki ítélni fog élőket és holtakat; az ő eljövételére és országára kérlek: hirdesd az igét, állj elő vele, akár alkalmas, akár alkalmatlan az idő, feddj, ints, biztass teljes türelemmel és tanítással.”* (2Tim 4,1–2). Pál ezzel indítja útjára Timóteust. Bátorítson ez téged is!

„Cidkijának, Júda királyának is ugyanezeket mondtam: Hajtsátok a nyakatokat Babilónia királyának az igájába, szolgáljátok őt és népét, akkor élni fogtok!” (12. v.)

70 év Babilonia igája alatt a rabság, a megaláztatás ideje. Milyen szomorú látni azt, hogy Isten népe ugyanolyan ítéletben részesült, mint az akkori világ népei. Miért is? Mert semmivel sem volt külön náluk. Ezt az igát nem tudja levetni, összetörni emberi erő, akarás, sőt az ilyen kísérlet még nagyobb nyomorúságot eredményez. Ez a hűtlenek igája. Van egy másik iga, amit maga Jézus kínál a megfáradtaknak, elveszetteknek: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám jó, és az én terhem könnyű.”* (Mt 11,28–30)

Ez az egyetlen mentőöv, amely megmentheti a te lelkedet. Egyedül Jézus tudja összetörni rabigádat, levenni bilincseidet, amivel a Sátán kötözött meg, vagy amivel a világ ejtett rabul.

"Hogyha szívünkbe' Jézus az Úr,
Béke, öröm vele mind bevonul,
Isteni béke, szent nyugalom;
Jézus igája könnyű nagyon. "

(174. Halleluja 2. v.)

„Majd ezt mondta Hananjá az egész nép előtt: Ezt mondja az ÚR: Így töröm le Nebukadneccar babilóniai király igáját két esztendőn belül minden nép nyakáról! Jeremiás próféta ekkor elment útjára.” (11. v.)

Jeremiás a fájárommal a nyakában járt. A próféták gyakran alkalmaztak jelképes cselekedetet, hogy ezzel megerősítsék, kiábrázolják az igét, Isten üzenetét. Mire tanít minket ez? A keresztény élet lényege, hogy életünkön, viselkedésünkön keresztül kiábrázolódjon a Krisztus. Akkor hiteles a bizonyoságtétele, hitvallásod, ha életed pecsét a szavaidon. Ha Krisztus indulata van benned, és Krisztus jóillata árad belőled. Mondhatnánk, hogy a prófétaság kora lejárt, de az ige arról tesz bizonyoságot, hogy minden keresztényben meg kell lennie a Jézus bizonyoságtételének, és *„...a Jézusról való bizonyoságtétel a prófétaság lelke.”* (Jel 19,10b)

Nem csak ezt tanulhatjuk Jeremiástól, hanem azt is, hogyan viselkedjünk a tévtanítókkal, az ámítókkal szemben. Jeremiás nem futamodik meg, nem heveskedik. Bátran kiáll az ige igazsága mellett, ugyanakkor nem száll vitába, és nem folytat szóharcot a hallgatók romlására. *„Az ostoba és éretlen vitatkozások elől térj ki, tudva, hogy ezek viszálykodást szülnek.”* (2Tím 2,23) Jézus arra hívott el, hogy lelkeket nyerj meg, nem pedig vitákat.

„Fáradozzatok annak a városnak a jólétén, ahová fogságba vitettelek titeket, és imádkozzatok érte az ÚRhoz, mert annak a jólététől függ a ti jóléteitek is!” (7. v.)

Jeremiás az Ószövetség egyik reformátora. Ugyanaz a levél, amely akkor a babiloni száműzetésben élő foglyokhoz szólt, ma nekünk szól. Isten népe, most nem száműzetésben van, hanem küldetésben, szétszórva a világban. Ma is kellenek Dánielek, akikben rendkívüli Lélek van, nem fertőztetik meg magukat a király ételével, nem borulnak le a bálványok előtt, és szüntelenül imádkoznak.

Ma felénk hangzik nyomatékkal a felszólítás: építsetek, ültessetek, szaporodjatok, munkálkodjatok, imádkozzatok. Isten mai gyermekei nem vonulhatnak félre, nem lehetnek közömbösek a világ dolgai iránt, és az emberi nyomorúságokkal szemben. Nem lehetnek gyümölcstelenek, hanem sóvá, és kovásszá kell válniuk. Luthernek tulajdonítják ezt a mondást: „Ha tudnám, hogy Jézus holnap visszajön, ma még elültetnék egy almafát.” Krisztus várása, nem tétlen várakozás, hanem aktív odaszánás, Isten dicsőségének munkálása. *„Akár esztek tehát, akár isztok, vagy bármi mást tesztek, mindent Isten dicsőségére tegyetek!” (1Kor 10,31).*

45. hét

„Ha az ÚR a te oltalmad, és a Felségest választod hajlékodul, nem érhet téged veszedelem, és csapás sem közeleg sátradhoz. Mert azt parancsolta felőled angyalainak, hogy őrizzenek minden utadon. Tenyerükön hordoznak téged, hogy meg ne üsd lábadat a kőben.” (Zsolt 91,9b–12)

Egyik hajnalban olvastam e szavakat Bibliámból. El is időztem egy kissé annál a kijelentésnél, hogy „csapás sem közeleg sátradhoz”. A sátram az otthonom, benne családtagjaim. Milyen veszedelem, csapás érhetné? Isten biztos menedék! Tudom, hogy akarata nélkül valóban nem történhet velünk semmi sem! Határozottan emlékszem, minden szerettemet mégis Ő elé vittem: „Vigyázz rájuk! Nem tudom őket semmitől sem megvédeni. Te mindent tudsz, merre járnak, mit csinálnak, óvd őket!” Ennyit tehettem, és ez nem kevés! Békességgel indultam dolgozni. Két óra múlva, hívott középső gyermekünk azzal a hírrel, hogy egy villamoson utazott, s ahol ő ült, oda belerohant egy személyautó, aminek vezetője a szeme láttára roncsolódott szét, minden csupa vér volt. Fiam kizuhant az ülésről, de nem lett semmi baja. Azonnal eszembe jutott a hajnalban olvasott zsoltár. Hálás voltam Isten kegyelméért, melyben részesítette gyermekemet és bennünket. Elkerült a csapás, mert Ő vigyázott ránk, és mást tervezett.

Tima Lászlóné lp

„Nappal kegyelmét küldte hozzám az ÚR, éjjel éneke volt velem, imádság életem Istenéhez.” (9. v.)

Van egy éneked? Van több éneked? Aminek a sorait nem feltétlenül te írtad, de azzal mélyen egyetértesz, azonosulni tudsz? Egy ima, ami kifejezi lelked állapotát, de reménységedet is egyben? A zsoltárosnak volt, s nem azért, mert ez volt a hivatása! Mit tudhatunk meg helyzetéről? Messze volt fizikailag Jeruzsálemtől, a szolgálati területétől. Gúnyolták, bajok vették körül, háborgatták, szorongatták. Ezért lelke elcsüggedt, nyugtalan volt, szabadításra vágyódott. Szomjazott és vágyódott Isten jelenlétébe. Két dolog segített neki, amit meg kell nekünk is tanulni tőle: az egyik visszaemlékezni a már megtapasztalt jókra, a másik pedig a lelkünkbe égett imaének, dicséret felidézése. Nagymamám vergődött és haldoklott. Beszélni nem tudott. Fölé hajoltam, s halkán beleénekeltem a fülébe a tőle tanult drága éneket: „Vezess, Jézusunk...” Nem sokkal később elment megnyugodva... Isten hatalmas. Kegyelmét küldi, és eszünkbe juttat egy személyes imádsággá vált éneket, így vezet át mindenben!

„Abban az időben – ezt mondja az ÚR – Izráel minden nemzetségének Istene leszek, és ők az én népemmé lesznek. ...örök szeretettel szeretlek, azért vonzottalak kegyelmemmel.” (31,1. és 3b. v.)

Jeremiásnak le kellett írnia Isten szavát, ami szólt fenyítésről, büntetésről, verésről, bűnök sokaságáról és nagyságáról.

A bűnöket szeretjük, a büntetés idejét kihagynánk. Akkor és most is előfordulnak Isten gyermekei között egészen komoly, nagy vétkek. Olyanok, amelyekbe életek, családok, gyülekezetek roppannak bele. Jók vagyunk a magyarázkodásban, hárításban, nem vesszük komolyan, hogy a bűnnek következménye van! Amikor pedig ostromoztatunk, nyafogunk, mikor lesz vége, jöjjön az a szabádítás azonnal, *„abban az időben”*. Még ezt is türelmetlenül, követelőzőve mondjuk.

Rácsodálkozunk, meg tudunk döbbenni azon, hogy milyen átgondolt, jól felépített volt a szent Isten akarata népével? Ítéletében is irgalmas és kegyelmes volt. Örök szeretete végett előre figyelmeztetett, s mert nem törődtek vele, nem hagyhatta *„egészen büntetés nélkül”* (30,11b) a bűnt. Kijelentést adott előre annak hosszáról, a végrehajtó babilóniakról és a szabádításról is. Mert így vonz magához kegyelme által ma is minket.

Ajánlott igeszakasz: Róm 5,20–21

„Vajon nem drága fiam-e Efraim? Nem kedves gyermekem-e? Hiszen valahányszor ellene szoltam, újra megemlékeztem róla. Bensőm megindult miattta, bizony könyörülök rajta – ezt mondja az ÚR.” (20. v.)

„Drága fiam! Kedves gyermekem!” Hányszor hallottuk ezt kicsiként szüleinktől. Szinte fülünkben cseng, milyen hangsúllyal ejtették ki e szavakat. Mennyi szeretet, mennyi melegség volt bennük.

Isten hangját halljuk-e? Szeretetének mélységét ismerjük-e? Tudjuk-e mennyire fáj neki, ha ellenünk kell szólnia, büntetnie kell? Tisztában vagyunk Atyánk szeretetének mélységeivel, vívódásaival? Törődünk vele? Érezzük, mennyire nem vagyunk méltók arra, hogy meginduljon irántunk? Hálások vagyunk-e, mert újra meg újra megemlékezik rólunk? Vagy ez is természetes? Hogyhogy nem fárad bele?! És mi váltotta ki akkor és ma, hogy meginduljon bensőjében, teljes szívében irántunk, hogy ki tudja mondani: „bizony, könyörülök rajta”? Az, hogy gyermeke megbánja vétkét, belátja, mit tett, és megtér.

Tegyük így mi is! Vizsgáljuk meg tetteinket!

„Azért te menj be, és az ÚR házában, a böjti napon olvasd föl az ÚR szavait a nép füle hallatára az irattekercsről, amelyet diktálásom után írtál. Olvasd föl egész Júda előtt, akik eljöttek városaikból! Hátha az ÚR elé száll könyörgésük, és mindenki megtér gonosz útjáról, mert nagy az ÚR haragja és fölháborodása, amellyel szólt az ÚR e nép ellen.” (6-7. v.)

Még csak 18 év telt el, hogy az istenfélő Jósiás király, ugyanúgy, mint Báruk, felolvasta az Isten törvényét, akaratát az egész népnek. Akkor a nép és királyuk is szövetséget kötöttek az Úrral, megtértek.

A mostani szituáció látszatra ugyanaz: a központilag elrendelt böjti alkalom miatt újra telve Isten házának udvara, és hangzik Szava is. A hallgatóság viszont másként reagál. Nem sírnak, nem szaggatják meg ruhájukat. Néhány főember ugyan megrettenve néz össze, s próbálják menteni az Írást, de királyuk kemény szívvel égeti el Isten mentő üzenetét, nem hiszi, hogy ez lenne Isten akarata, amit Jeremiáson át hallottak. A próféta tudja, hogyha őszinte bűnbánattal könyörögne a nép, megmenekülnének az ítélettől, mely készen állt. Mivel nem tértek meg, az Úr kénytelen volt rájuk bocsátani a veszedelmet. Fájt ez Jeremiásnak, fájt Istennek is.

Mi vajon, vállalunk-e részt Jeremiáshoz és Bárukhoz hasonlóan, hogy kortársainkat figyelmeztessük a közelgő veszedelemre? Fájt-e nekünk elveszett állapotuk?

„A fejedelmek pedig megharagudtak Jeremiásra, megverették őt, és fogházba vetették Jónátán kancellár házában; mert azt rendelték fogháznak. Így jutott Jeremiás a tömlöcbe, a cellájába, és sok ideig maradt ott Jeremiás.”
(15–16. v.)

Jeremiás prófétát fiatal korában hívta el az Úr a szolgálatra. Ő ment, ahová csak küldte. Hirdette, amit csak parancsolt az Isten. Ha mégis félt a próféta, bizalmát Megmentőjébe vetette, aki egykor erről győzte meg. Bűnt gyomlált és irtott, sátáni erődítményeket pusztított és rombolt, Isten szavát hintette, országát építette (Jer 1,10). *„Megerősített várossá, vasoszloppá és ércfallá”* lett (Jer 1,18).

Mai igeszakaszunkhoz érve a próféta már majdnem négy évtizede teszi dolgát hűségesen. Most elfogják, nem hisznek neki, haragszanak rá, megverik és bebörtönözik. Cidkijjá király újra meg újra faggatja Isten akarata felől, de mégsem hallgat rá. Jeremiásnak a hosszú szolgálati évek alatt kemény megpróbáltatásokkal kellett szembe néznie, de mindenek ellenére hűséggel kitartott kapott feladata mellett.

Urunk tőlünk is hűséget vár, hogy idejében adjuk tovább üzenetét, tőle kapott javait. Hűséges vagyok-e elhívásomhoz?

„Kiment azért Ebed-Melek a király palotájából, és ezt mondta a királynak: Uram, király! Gonoszul cselekedtek azok az emberek, amikor így tettek Jeremiás prófétával, és a verembe vetették; mert ott éhen hal, mert nem lesz ezután semmi kenyér e városban.” (8–9. v.)

Az ostromlott város végnapjaiban Jeremiáson keresztül még mindig hangzik Isten üzenete. A hallgatóság kétféleképpen reagál: a vezetők kételkednek, sőt dühösek, a próféta halálát kívánják. Csupán egy palotában dolgozó szolgatiszt, Ebed-Melek hiszi, hogy a prófécia az Úrtól származik. De honnan is ismerhető fel, hogy ki az Isten igazi szószólója? A város vezetői részéről, akik harcoltak volna az ostromlók ellen, valóban úgy tűnhetett, hogy Jeremiás belülről gyengíti a harcosokat. Ebed-Melek miért védte őt? Honnan ismerte fel az Úr szavát? Onnan, hogy maga is bízott Istenben, ismerte Őt és törvényét (39,18).

Aki őszintén törekszik megismerni az Urat, annak Ő Lelke által kijelenti magát. Felismeri, ki beszél helyesen az Úr szavát. Jézus mondta: *„Ha megmaradtok az én beszédemben, bizonytal az én tanítványaim vagytok, és megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz titeket.”* (Jn 8, 31–32). Ez az igazság adott szabadságot Ebed-Meleknek később, s nekünk is.

„Azt mondta Jeremiás: ...Hallgass az ÚR szavára, amelyet én mondok neked, akkor jó dolgod lesz, és élni fog a lelked! Ha pedig nem akarsz kimenni, az történik majd, amit megjelentett nekem az ÚR: ...És feleségeidet és gyermekeidet mind kiviszik a káldeusoknak, és te sem menekülsz meg a kezükből, hanem elfognak, és a babilóni király kezébe adnak. Ezt a várost pedig fölégetik.” (20. 21. és 23. v.)

Cidkijjá király, mint oly sok elődje is, „...*azt tette, amit rossznak lát Istene, az ÚR, és nem alázta meg magát Jeremiás próféta előtt, aki az Úr parancsát hirdette.*” (2Krón 36,12). „*Nem hallgatott... az Úr szavára.*” (Jer 37,2). Tudakozódik, de közben már saját menekülési tervet eszelt ki, először az egyiptomi felmentő seregben reménykedik, majd annak megghiúsulását látva, várja a pillanatot, mikor az ostromlott városból elmenekülhet. Pedig még az utolsó pillanatban is hangzik felé a kegyelem szava, felajánlja neki Isten a megmenekülés lehetőségét.: „*Hallgass az ÚR szavára,... jó dolgod lesz, és élni fog a lelked!*”, – hatalmas ígéret! – vagy pedig családot is magaddal rántva elfognak, meghalsz! A választás a saját kezében volt. Tudjuk, nem jól döntött...

Kapaszkodjunk bele a nekünk is felkínált ígéretbe: Hallgassunk Urunk beszédére, olvassuk, tanulmányozzuk, memorizáljuk, kutassuk, kérdezzük! Ő azt jelentette ki, hogy általa jó dolgunk lesz és lelkünk élni fog, megmenekülünk, velünk együtt pedig családunk is!

46. hét

„Ha oroszán ordít, ki ne félne? Ha az én Uram, az Úr szól, ki ne prófétálna?” (Ám 3,8)

Javában tombol a koronavírus-járvány Európában, nálunk, Erdélyben talán most van kibontakozóban. Amikor ezt a szöveget olvassa valaki, valószínűleg túl vagyunk már rajta. Nagyon remélem.

Rengeteg hivatalos és nem hivatalos szöveg, nyilatkozat, vélemény, kommentár olvasható, hallható és közölhető is. Nem vagyunk szűkében az interneten közzétett igehirdetéseknek, bizonyágtételeknek, az idők jelei értelmezésének, bűnbánat hirdetésnek, biztatásnak, intésnek, megnyugtató, félelmet csillapítani, reményt felkelteni szándékozó üzenetnek.

Egyszerre igaz és helyénvaló, vagy egymást kizáró, kioltó üzenetek? Talán nem a tartalom a kérdés, hanem az, hogy miért szól a szóló: szóláskényszer, mert illik neki, hivatali kötelessége szólni? A szükség oroszánjának ordítása készteti, vagy az Úr szól, és azt kell tovább szólnia?

Feszítenek ezek a dilemmák, kérdések, mert minden lehetséges motivációt felismerek magamban. Ámós bízott benne, hogy az Úr szól, és ezért ő sem hallgathat. Csendre van szükségem. Márciusban és novemberben. Járvány idején és utána.

Adrián Kálmán lp.

„*TérjeteK vissza, emberek!... Fordulj hozzánk, Uram!*” (3b és 13a. v.)

Hívó Isten. Mózes beszél múlandó voltunkról: életünk „*mint a növekvő fű: reggel virágzik és növekszik, estére megfonnyad és elszárad.*” Ámde itt nem a meghalásról van szó. Amikor Isten azt mondja „térjeteK vissza, emberek”, nem a halálba térít, hanem porba szállít, megalázkodásra int. A megalázkodás és halál nagyon közel áll egymáshoz. Éppen ezért szükséges különbséget tennünk a kettő között: alázkodj meg, hogy ne kelljen meghalnod!

Hívható Isten. Mózes eddig tűnődött, most kérni kezd: napjaink számlálása juttasson bölcsességre. Méregetjük lehetőségeinket: Elég lesz az élelem? Lesz-e kisebb a félelem? Majd tovább kér, és nem elégszik meg kevessebbel, mint Isten teljes megengesztelődésével, bocsánatával és megörvendezettő áldásával. Mózes bölcsessége a könyörgés bölcsessége. „*Fordulj hozzánk, Uram!*” Ő nemcsak hívó, hanem hívható Isten! Megbánásra hív, mert Ő maga is bánkódik a bűnös halálán, és inkább örül annak, aki segítségül hívja Őt. Örömébe fogadja és a fiúság méltóságával ruházza fel.

Ajánlott igeszakasz: 1Pt 1,13–25

„Azután Cidkijját megvakíttatta, majd bilincsbe verette, és úgy vitette el Babilonba.” (7. v.)

Megvakítása előtt, Cidkijja, fiainak és Júda nemeseinek kivégzését kellett végignézze. Ez az utolsó látvány égett bele lelkébe, meg-megjelent álmában és ébrenlétében egyaránt. Legfeljebb az előzmények képsorai váltogatták: a Jeremiással való találkozása, amelynek során a próféta megadásra intette (38,14–28), az ostrom másfél éve borzalmainak és a prófétai intés ellenére megkísérelt és végül megghiúsult szökésnek (39,1–5) emlékképei. Ítéletes helyzet: a Gonosz bűnre, engedetlenségre visz, majd nem hagy nyugodni, nem hagy egyebet látni, mint a bűnt és annak szomorú következményeit!

„...vétkem szüntelen előttem forog,” (Zsolt 51,5b; Károli) – vallja Dávid király. Hasonló lelkiállapotomban azt mondta nekem valaki: „Hagyd csak, hogy forgassa! Ő tudja, hogy meddig kell tennie!” Amikor Isten forgatja szemem előtt bűnömet, Krisztus szenvedését is elém tárja: *„...akiknek szeme előtt úgy írtuk le Jézus Krisztust, mintha közöttetek feszítették volna meg.”* (Gal 3,1) Lelke új látást ad: bűnbánatra, a bocsánat és az új élet elfogadására vezet.

Ajánlott igeszakasz: ApCsel 9,1–20

„*Beteljesítette, véghezvitte az ÚR, amit kijelentett.*” (3a. v.)

Jeremiás a hódító pogány testőrparancsnok, Nebuzaradán szájából hallja, amit nem hallott saját királya, vezetői szájából: az elismerést, hogy Isten gyakorolt ítéletet népe felett, annak bűnei miatt. Ugyancsak általa tapasztalja meg Isten iránti hűségének, szava engedelmes továbbadásának jutalmát: életben hagyják, sőt, megengedik, hogy válassza meg útját, és élelemmel látják el.

Isten következetes és hűséges: beteljesíti, amit megígér – ítéletét és kegyelmét egyaránt. Gondoskodott Jeremiásról és mindazokról, akik összegyűltek a káldeusok által kinevezett helytartóhoz. Akkor ez volt az Isten előtt való megalázkodás és a megtartatás útja: a hódítónak való engedelmesség.

„*Elvégeztetett!*” – kiáltott fel Jézus a kereszten, mielőtt meghalt volna. Isten véghezvitte mindazt, amit kijelentett. Kiöntötte haragját az Ő Fiára, hogy megváltson, megbékéltessen Önmagával. Nebuzaradán, mint eszköz ismerte el Isten cselekvését. Mi hittel, hálával mondhatjuk: Érettem történt! Beváltja többi ígéretét is!

„...Jismáél, Netanjá fia, Elísámá unokája, aki királyi származású és a király vezető emberei közül való volt.” (1b. v.)

Noblesse oblige – A nemesség kötelez. Azaz: a nemesi származású ember köteles másokkal tisztességesen, nagylelkűen bánni.

Jismáelt mi készítette, hogy Gedalját megölje? Királyi származása, a babiloniakkal szembeni hazafias harag? Gedalját az ellenség kiszolgálójának tartotta? Vagy: egyéni ambíció fűtötte, hogy ő legyen az otthon maradtak vezetője? Saját érdekeit követve az ammóni király, Baalísz érdekeinek kiszolgálójává lett?

Amikor a nemességet nem a Királyok Királyához tartozás, a Lélek által való újjászületés és vezetettség határozza meg, nemtelenség: önzés, önfejűség, gátlástalanság, gyilkos politika lesz belőle, majd menekülés, félelem. Az ábrahámi származással dicsekvő kortársait Jézus az ördögtől valóknak nevezte, mert meg akarták ölni őt, a mennyei Atyától valót. Zákeusról ezt mondta: *„Ma lett üdvössége ennek a háznak, mivelhogy ő is Ábrahám fia.”* (Lk 19,9) Ő pedig örömmel ígérte meg, hogy kegyelemből visszanyert „nemessége” szerint rendezi mindazt, amit elrontott.

Jézusé vagyok. Kötelez!

„Ne féljetez Babilónia királyától, akitől most féltek! Ne féljetez tőle – így szól az ÚR –, mert én veletek leszek, megszabadítalak és megmentelek bennete-ket a kezéből!”
(11. v.)

Mondják: a félelem nem jó tanácsadó. Hogyhogy nem? Hiszen Jóhánánt és társait arra ösztönzi, hogy Jeremiás által tanácsot kérjenek Istentől: Merre menjenek, mit tegyenek a Jismáel lázadása által keletkezett helyzetben? Babilónia királya most biztosan véresen megtorolja a lázadást, és nem nézi, hogy kiken tölti ki bosszúját! Fogadkoznak is: Bármilyen legyen a tanács, megfogadják.

Jeremiás Istennek Lelke által rátapint az „imádságos” tanácskeresés mozgatórugójára, a félelemre, amivel párhuzamosan ott van egy biztonsággal és kenyérrel kecsegtető megoldás: Egyiptom. Isten üzenetében hangsúlyos az intés: *„Ne féljetez Babilónia királyától!”* A királlyal, és a kecsegtető Egyiptommal szemben Isten Önmagára irányítja az útmutatást kérők figyelmét: *„én veletek leszek...”*

„Hitben járunk, nem látásban,” írja Pál apostol. (2Kor 5,7) Mi irányít? A félelem szülte rém- és vágyképek, vagy Isten szava? A történet figyelmeztet: Nagy a tétje az Isten iránti engedelmisségnek, és erősen veszélyeztet az önbecsapás!

„Így szólt Azarjá, Hósajá fia meg Jóhánán, Káráh fia és valamennyi kevély ember Jeremiáshoz: Hazugságot beszélsz! Nem üzente veled Istenünk, az ÚR, hogy ne menjünk Egyiptomba, hogy ott lakjunk, mint jövevények.”
(2. v.)

Mintegy negyven éve találkoztam először ezzel a történettel. Azóta is, ahányszor olvasom, megrémít: Ennyire nem ismerem magam? Ennyire nem tudom, hogy szükséghelyzetben vagy elbizakodottságban tett ígéretem, fogadalmam semmit nem ér? Az alázatos felszín alól feltör a kevélység, a bizalom leple alól a félelem. A készség helyét a vonakodás és engedetlenség foglalja el. Milyen határozottan mondják Jeremiásnak, hogy hazudik, a tíz nappal azelőtt még feltétlen engedelmességet fogadó emberek!

A csapatparancsnokok az általuk vezetett népre, sőt Jeremiásra és szolgáljára, Bárukra is ráerőltették a maguk által jónak vélt, ám Isten akaratával ellentétes megoldást: magukkal hurcolták őket Egyiptomba. Mindannyiunkra bízott valaki. Ők is részeseivé válnak a jó döntéseink nyomán járó áldásoknak, vagy ellenkezőleg: az engedetlenségünk nyomán támadó károknak ill. ítéletnek. Régészeti leletek bizonyítják: Jeremiás Egyiptommal kapcsolatos jóvendőlése beteljesedett. Nincs menekvés Isten elől, csak Nála.

„És neked nagy kívánságaid vannak? Ne legyenek! Mert most veszedelmet hozok minden emberre – így szól az Úr – ,de te ajándékul kapod az életedet, bárhová is mégy.”
(5. v.)

Bárúk látszólag mellékszereplője a Júdát ért isteni büntetésnek és minden kapcsolódó eseménynek. Íródeák, aki nem a maga véleményét veti papírra, hanem amit diktálnak neki. Ámde ez nem biztosít neki mentességet sem Isten, sem emberek előtt. Tudja, hogy Isten előtt *„Jaj a hamis határozatok határozóinak, és a jegyzőknek, akik gonoszt jegyeznek,”* (Ézs 10,1 Károli) és azt is, hogy jaj neki, aki Isten igaz üzenetét jegyezte le, azok előtt, akik Isten szavát elvetik. Határozott véleménye is lehetett az adott helyzetben: Jeremiás ellenfelei az ő izgatását vélték felismerni a próféta üzenete mögött.

Istennek gondja van a mellékszereplőknek tűnő emberekre is. Meghallja sóhajukat, panaszukat, nemcsak imáikat, látja megfáradásukat. Van üzenete hozzájuk – óhajaikat mérséklő kérdés: *„És neked nagy kívánságaid vannak?”*, vagy biztató ígélet formájában: *„ajándékul kapod az életedet, bárhová is mégy.”*

Lehet-e annál nagyobb kívánságom, hogy az Úr megtartsa az Ő szeretetében és az iránta való hűségben?

47. hét

“Mikor a fundamentomok is elrontattak, mit cselekedett az igaz?” (Zsolt 11,3; Károli)

A heti ószövetségi bibliai részek olyan embert, embereket mutatnak be, akiknek életében a tragédiák közepette hiányzik Isten. Bizony, hasonló élethelyzetekben sokan elfordulnak Jézustól. Azok maradnak meg mellette, akiket Ő választott ki, Ő keresett és talált meg – szavával Ő szült újjá élő reménységre.

A különlegesen nehéz élethelyzetek kiostálják azokat, akik békében csupán szavaikkal hirdetik Istenhez tartozásukat. Viszont a nehézségben Isten hívása olyankor is elérhet, akik békében Istennel nem törődnek, és eszükbe se veszik, hogy szükségük lenne Rá.

Szükség van a régi alapok leromboltatására...

Lupsea György és Éva

“Ott ültünk Babilón folyói mellett, és sírtunk, amikor Sionra emlékeztünk.” (1. v.)

Nagyon tud Isten hiányozni. Az igénkben szereplő zsidóknak voltak emlékeik Isten jelenlétéről, a templomról, a találkozásokról, az áldozatokról. Talán voltak emlékeik a bűnről, a bűnbánatról, a bűnbocsánatról, a hitük megújulásáról, Isten szentségéről és kegyelméről is.

A zsoltár sorai között megbújjuk az az Isten, akinek nagyon nem mindegy, hogy mit mondanak, mit tesznek a követői, és pl. mit és hogyan válaszolnak a hitetlen világnak. Mihez kezdenek Isten ígéreteivel akkor, amikor próba alatt vannak.

Sokan szeretnének ma is hallani a keresztyénektől – miről? A mindent elfogadó, a mindenkit szerető istenről, a bármilyen élethelyzetet megoldó terapeuta istenről, a Bibliát meghazudtoló istenről, de Jézus Krisztusról, az Ő küldetéséről – semmit.

“Nyelvem ragadjon az ínyemhez...” (6a. v.) Volt tartás a folyóparton, pedig valószínűleg ők is jobban jártak volna az elvárásokhoz való alkalmazkodással. Legyen tartás a mi „folyópartjainkon” is – életünkben, családunkban, közösségünkben, szövetségünkben!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 126.

“Lásd meg, URam, és tekintsd meg, milyen megvetetté lettem!” (11b. v.)

Jeremiás siratja városát, siratja népét. Saját bűnei vitték oda a népet, ahol tartott. Bár Jeremiást sok bántás, támadás, bántalmazás érte, amikor népét bűnére és annak a következményeire figyelmeztette és amikor engedelmességre szólította fel, mégis elszomorította, ami népével történt. Igazságos az Úr! Ne forduljatok el Tőle! Azt kaptuk, amit érdemeltünk! A fogságban is legyetek hozzá hűségesek, – hirdette népének Isten üzeneteként – bízzatok!

Isten szavai előre vetítették azt a megvetettséget, amihez nem fogható az, ami a zsidókkal akkor, vagy Isten népével azóta bármikor történt. Előre vetítették Krisztus szenvedését, haláltusáját, az Atyától való elhagyatottságát, pokolra szállását – pedig büntelen volt. Mégis miért lettek ezek rajta? A mi bűneinkért!

Nincs reménytelen helyzet. Nincs fájdalom, ami fogható lenne az Övéhez, és ami az Ő közelében ne könnyebbedne. Nincs bűn, amit Krisztus ne hordozott volna el a kereszten. És mindezt azért tette, mert szerette az Atyát, és mert szerette azokat, akikért az Atya küldte.

Ajánlott igeszakasz: Zof 1,1–7

“Mindig visszaemlékezik és megalázkodik bennem a lelkem.” (20. v.)

Jeremiás Isten hűséges prófétája. Híven adja tovább Isten üzenetét. Olyan időben élt, amikor senki nem volt kíváncsi Isten üzenetére, sőt, haraggal fordultak szembe vele emiatt. Nem volt könnyű ez a helyzet. Jeremiás roskadozott a terhek alatt. Kiöntötte szívét azt Úrnak.

Istennek mai gyermekei is terheket hordoznak. A bűn terhét, ami nap-nap után előtör életükben. „Annyi nap – hónap – év után még mindig itt tartok?” Igen, még mindig. Azután az Istennel nem törődő világ terhét. „Hogy lehet, hogy nem látják, hogyan lehetnek ilyen vakok?” Igen, ilyen vakok!

Mi hozott fordulatot Jeremiásnak? A visszaemlékezés Istenre. Isten bennünket is emlékeztet a Bibliában. Először is a keresztre – mindig ide kell visszamenni és meglátni, hogy honnan hoz ki Isten, és hogyan ad reménységet, világosságot, célt az életünkbe. Ennek az árát az Isten-Ember fizette meg a kereszten.

Nem kilátástalan már a szolgálatunk, hiszen láthatjuk – láttathatjuk a szerető Istent. Szeressük így a mi Urunkat, szeressük a körülöttünk élőket.

“Te perelted, Uram, lelkem perét, és megszabadítottad életemet.” (58. v.)

Isten a szabadító – a bűnből, nyomorúságból. Ő a bűnös emberért, az Istent semmibe vevő, az akaratával nem törődő, tőle elszakadva élő, reménytelenül a kárhozat felé rohanó teremtményéért, az emberért elküldte egyszülött Fiát, Jézust. A Fiú az Atyának engedelmeskedve, kereszthalálával megfizette annak az árát, hogy az ember megbékülhessen Istennel.

Krisztus ezzel a Sátán célját megghiúsítva,– hogy az embertől elzárja Istent – megváltotta az embert. Nyitva áll már az út számára Isten felé. Isten megnyerte a pert: A vádlottak padján lévő, vesztébe rohanó ember kegyelmet nyert, és helyette a Sátán lett a vesztes.

Minden tökéletesen úgy zajlott le, ahogyan a Szentháromság Isten örök időknél előtte eltervezte. Isten dicsőősége felragyogott, és minden folt nélkül ragyog ma is. Nem lehet kétség afelől, hogy minden úgy zajlik majd ezután is, ahogyan Isten a Bibliában kijelentette.

Aki hisz Krisztus áldozatában, hogy egyedül érette kegyelmet nyer, az üdvözl. Válasszuk a kegyelem útját!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 40.

“Emlékezzél meg, URam, arról, ami rajtunk esett; tekints ránk, és lásd meg gyalázatunkat!” (1. v.)

Mi is a mi legnagyobb gyalázatunk? Igen, a skarlát-piros bűneink (Ézs 1,18). Próbáljuk ugyan takargatni a magunkét és tapintatosan észre nem venni a másét. Csakhogy a bűn és annak a következményei előbb-utóbb nyilvánvalóvá lesznek.

A Biblia világossá teszi, hogy az ember boldogtalanságának elsődleges oka az, hogy Istennel nem törődik. Az Isten nélküli utat szabadság-eszményként népszerűsíti. Isten törvényétől, lényétől akar szabadulni. Nem kell neki immár az oltalma sem, hiszen az ember mindent meg tud maga oldani. Ha belebotlik valamibe, ami megoldhatatlannak tűnik – azért akad ilyen, pl. a halál – azt a pszichológia – az emberi lélek ”mindentudó és mindenható”, gyógyító – hatáskörébe utalja. Minden kipipálva.

Jeremiás tudja és hirdeti, hogy minden körülmények között Isten marad a legfőbb, a mindenható Úr, Aki egyetlen utat adott a szabadulásra, Jézus Krisztust. Mindenki, aki ehhez az úthoz igazodik, ezt munkálja, emellett áll ki, az, az Ő dicsőségét, saját és embertársai javát szolgálja.

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 51.

“Azért, testvéreim, igyekezzetek még inkább megerősíteni elhívátásotokat és kiválasztatásotokat, mert ha ezeket teszitek, soha nem buktok el. Mert így gazdagon megadatik nektek a bemenetel a mi Urunk és Üdvözítőnk, Jézus Krisztus örök országába.” (10–11. v.)

Jézus Krisztus örök országába, a menyországba tartanak azok, akik az Ő igazsága által drága hitet nyertek. Az Úr Krisztus tökéletesen igaz. Ezért küldte el Őt az Atya a földre az emberért, ezért fogadta el az Ő kereszt-áldozatát és engesztelődött meg tökéletesen. Ezért emelte Őt maga mellé a dicsőségbe és adott Neki minden hatalmat mennyen és földön, és arra is, hogy visszajöjjön e földre ítélni eleveneket és holtakat.

Az evangéliumról olvassuk, hogy Istennek ereje, és itt megtudhatjuk azt, hogy mi-mindenre erős még. Először a hívők elhívására az Ő megismerése által, de ugyanez ad erőt mindenkinek a helytállásra ott, ahova Isten helyezte. Nincs az evangéliumnál nagyobb segítség arra sem, hogy a hívő elkerülje e romlott világ csábítását, ami felé saját kívánságai által vonzódik.

Nem várhatja senki tunyán azt a napot, órát, hanem igyekeznie kell – az itt leírtakra hittel ráállva – még jobban megismerni Jézus Krisztust. Ezáltal megerősödik a Biblia igazságai és a maga hite felől, és gazdagon adatik meg számára az örök országba való bemenetel.

“Igen biztos nálunk a prófétai beszéd is, amelyre jól teszitek, ha figyeltetek, mint sötét helyen világító lámpára, amíg felvirrad a nappal, és hajnalcsillag kel fel a szívetekben.”
(19. v.)

Csodálatos összhangban van az Ószövetség és az Újszövetség. A héten láttuk, hogy az Ószövetség Krisztusra mutat előre, Benne reménykedve élték életüket hívő elődeink. Ahogyan ők, úgy mi sem tudjuk Isten akaratát, parancsait, törvényét betölteni. Szükségük volt az áldozatra, és szükségünk van az egyetlen tökéletes áldozatra, Jézus Krisztusra, akire előre mutattak az ószövetségi áldozatok.

Szüksége volt Jeremiásnak Istenre, kegyelmére, bűnbocsánatára. Láttuk, hogy e nélkül nincs visszaút Istenhez. Ezt hirdette szavaival, akár csak Péter, aki a prófétai beszédet felmagasztalta, tudva, hogy általa Krisztusban való hitre juthat az olvasó, az ígét hallgató.

Jeremiás kilátástalan helyzetben hirdette Isten ígétét, és Péter szavai is erősítésül szolgáltak a címzeteknek. Isten szolgáinak ma is nagy szüksége van a prófétai beszédre. A Krisztus által rendeződött kapcsolatban élőknek is Isten tisztogató, megújító szavára, tiszta igehirdetésre van szüksége, ami megerősödésüket szolgálja.

48. hét

“Adjatok hálát az Atyának, aki alkalmassá tett titeket arra, hogy a szentek örökségében, a világosságban részesüljete. Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába, akiben van megváltásunk és bűneink bocsánata.” (Kol 1,12–14)

Roppant módon szeretem a világosságot – külsőt, belsőt egyaránt. Valahányszor megtapasztalom, hogy a világosság legyőzi a sötétség hatalmát, ujjongok és hálát adok Istennek. Amikor ezt a verset olvasom, a hajnal győzelmére, a reggelek ujjongó örömére, Jézus Krisztus szabadítására és bűneink bocsánatára gondolok. Elmondhatatlan dolog ez: a szentek öröksége a világosság...

Drága Istenünk, köszönjük Neked, hogy ilyen ajándékban részesítesz bennünket. Egyenes utat, igaz ösvényt, hűséges szeretet-kapcsolatot ajándékozol választottaidnak. Áldass ezért! Ámen

*Berke Eszter lp. és
Müller Lóránd Bálint lp.*

„Az igaznak ösvénye egyenes, te egyengeted az igaz ember útját.” (7. v.)

Mit jelent az igaz úton való járás, miből ismerhető meg az egyenes, Isten szerinti ösvény?

1. Az igaz ember életútja Isten vezetéséhez alkalmazkodik. Egyenes vonalzó mellett haladva könnyű egyenes vonalakat húzni, de egy elgörbülttel nem fog menni. Ha az ember önmagához, vagy másokhoz mérve éli életét, hogyan járhatna egyenes úton?

2. Ítélet ideje és a reménység: az igaz ember számára az ítélet nem az Istentől való elfordulás ideje! Elfogadja Ura kezéből az ítéletet, sőt: a láthatók ellenére is megmarad a reménységben.

3. Vágyakozik Isten dicsósége, jelenléte után! Sokan ezt a vágyakozást egy érzelgős, semmittevő állapotnak tekintik, holott az ige egy nagyon is aktív magatartásról beszél: a vágyakozó mindig kereső is egyben. Ha Isten utáni vágyakozásomat nem követi a teljes szívvel való keresés, mit ér az egész?

4. Az igazságot nem birtokolni, hanem tanulni kell (9. v.). Ezt Isten ítéletei, döntései mutatják meg.

5. Isten által megszerzett békesség (shalom), aki maga a Messiás, azaz Jézus.

„De voltak hamis próféták is a nép között, ahogyan köztek is lesznek hamis tanítók, akik veszedelmes eretnokségeket fognak becsempészni, és megtagadva az Urat, aki megváltotta őket, magukra gyors pusztulást hoznak.” (1. v)

Az igaz tanúságtétel mellett mindig megjelenik a hamis, magamutogató, másokat tévútra vivő istenkáromlás is. Mik az ismérvek?

1. A hamis tanítók legtöbbször Isten népe közül kerülnek ki. Ez rendkívül elszomoríthat minket, de figyelmeztetésül is szolgál! (Fil 2,12 – félelemmel és rettegéssel)

2. Tanításaik veszedelmet csempésznek a közösségbe: nagyon nem mindegy, mi kap helyet Isten gyermekeinek körében. Bárcsak úgy vigyáznánk a tanítás tisztaságára, mint otthonaink higiéniájára. Ne legyünk könnyelműek ezen a téren sem!

3. A nyílt szembefordulás és istentagadás lényege, hogy az ember magának tulajdonítja a szabadulást. Hány bizonyágtétel történt már önfényezésből...? Pedig csak egyetlen Szabadítónk van: Jézus Krisztus. Nem módszerek, nem guruk, nem önsegélyező egyletek, csak Ő!

4. Sok követő, látványos siker, szép szavak - a hatékony marketing elmaradhatatlan. Akárcsak az ítélet, amit Isten kimond a hamisságra.

De mindig volt egy valaki, aki az Egyetlenbe kapaszkodva megmenekült. Hallelujah!

„...szabadságot ígérnek nekik, holott ők maguk a romlottság szolgái, mert mindenki rabja lesz annak, ami legyőzte.”
(19. v.)

Ha csak az áhítatot és az előtte levő egy-két verset szoktad elolvasni, most kérlek, keresd ki a Bibliádban a teljes szakaszt (2Pt 2.) és olvasd is el. Vigyázz, kemény eledel! Elfordulásról, paráznaságról, hűtlenségről, hamis szabadságról szól. Aktuális, ugye? Mi a valódi, és mi a látszat? Mi az igazi szabadság, és mi a szabadságnak álcázott, amúgy menthetetlen függőség?

Beszéljünk a hűségről! A hűség elsősorban racionális dolog. Nem érzések, nem vélemények, nem éppen aktuális „megéri – nem éri meg?” játszmák kérdése. Önmagunk odaszegezése valakihez, valamihez. De mi határozza meg elköteleződésünk irányát? A legyőzöttségünk. Ahhoz leszek hűséges, ami padlóra küld. Ha ez Isten mérhetetlen szerelme, akkor Hozzá, de ha valami egyéb, akkor az lesz a hűségem tárgya. (A görög mitológia sziréneinek éneke ellen a láncok, a viasz és a még hangosabb lantjáték volt a hatékony megoldás!)

A hűtlenségben is van szeretet: a gonoszság bérének szeretete (15. v.). Győzzön le minket a valódi Szeretet!

„...emlékeztetés által ébresztgetem tiszta gondolkozásokat, hogy eszetekbe jussanak a szent próféták előre megmondott szavai, és apostolaitoknak az Úrtól és Üdvözítőtől kapott parancsolatai” (1b-2. v.)

Az igaz ember egyszersmind emlékező ember. Te mire emlékszel szívesen?

Különös, mennyire meghatároznak bennünket az emlékeink. Folytonosan biztosítják identitástudatunkat, szerepeinket. Meghatározzák szokásainkat, viselkedésünket, szavainkat. Azt is mondhatnám: Az vagyok, amire emlékszem önmagammal kapcsolatosan és az vagy, amire veled kapcsolatosan emlékszem.

Éppen ezért a hívő embernek nagyon fontos, hogy szüntelenül Istenre és az Ő szavára emlékezzen! Ez határozza meg keresztyén öntudatunkat, vezet feladataink betöltésében, megmutatja, mit mondjunk és cselekedjünk, hogy Istennek kedves legyen az életünk. Fontos, hogy pontosan emlékezzünk Isten szavára! Miért? Mert van zavaró adás is. Vannak hamis próféták és az ördög mindent megpróbál, hogy elfeledkezzünk Istenről.

Hála, hogy van emlékeztető. A levél hallgatóit maga Péter emlékeztette. Ma lehet, e rövid áhítat emlékeztet! Akárhogy is van, a Szentlélek emlékeztet: Ne feledkezz el Isten szaváról! Olvasd, ismerd meg és éld!

„Ti tehát szeretteim, mivel előre tudjátok ezt, vigyázzatok, hogy az elvetemültek tévelygései el ne sodorjanak, és saját biztos meggyőződéseketek el ne veszítsétek. Inkább növekedjete a kegyelemben és a mi Urunk, üdvözítő Jézus Krisztusunk ismeretében...” (17–18a. v.)

Ma az igaz ember folyamatosan fejlődő hitéről olvastunk, nézzük meg, mit jelent ez.

1. Vigyázzunk a tévelygéssel! Ne ártsuk bele magunkat meddő teológiai vitákba, ne nézzünk le másokat a meglátásuk miatt. Ehelyett ragaszkodjunk ahhoz, amiről a Szentlélek meggyőzött minket. Isten ígétjén álljon hitünk, ezáltal vezeti gondolatainkat, érzéseinket.

2. Ha hitben való növekedésre vágyunk, ne ragadjunk le másoknál. A hitben elődeink, lelki testvéreink legyenek példáink a hitben, de sose bálványozzuk őket!

3. Ne ragadjunk le a megtérésnél: aki megáll a lelki fejlődésben, az visszafejlődik. Fontos hangsúlyozni a megtérést, de legalább ennyire fontos a megszentelődés útja is. Ha valaki mindig csak az esküvője emlékéből él, de leragad annál, elég hamar ellaposodik a társával való kapcsolata.

4. Szemlélődés és Jézusban való gyönyörködés – ez a hit táptalaja. Úgy ismerhetjük meg Jézust még mélyebben, ha minél több időt töltünk Vele, az Ő csendjében!

Engedelmeskedjünk Neki, így növekszünk Benne.

„Így szól az én Uram, az ÚR, aki összegyűjti a szétszóródott Izráelt: Még gyűjtök azokhoz, akiket összegyűjtöttem!”

(8. v.)

Az igaz ember közösségben él. Nagy áldás az, hogy Isten nem magánakcióként, hanem csapatjátékként találta ki a hívő életet! Ezért legyünk mi befogadóak testvéreink iránt. A tékozló fiú bátyja a hazatérőben nem öccsét, hanem versenytársát látta, a másikat, aki miatt felfordult az élete, és akiről úgy tűnt, hogy apja jobban szereti. Amikor a kapcsolatokat nem a szeretet vezeti, hanem a törvényeskedés vagy a nagyravagyás versenye, akkor eltávolodunk egymástól.

Izraelnek arról beszél Isten, hogy kegyelme még az idegeneknek, a pogányoknak is szól. Szeretetéből fakadó vágya ez: „Még gyűjtök hozzátok...”

A befogadást azonban csakis tapasztalati úton lehet megtanulni. A befogadottak befogadóvá válnak. Ez az egyház lényege! Ha ez nem megy, akkor még nem ismerjük személyesen Isten magához ölelő szeretetét. Aki Isten ölelésében „szocializálódik”, az mások irányában is féltő szeretettel és missziós lelkülettel lesz. Ha Ő gyűjt – én is gyűjteni akarok! Ha Ő szeret – én is szeretni akarok!

„Én tudom megmondani, hogyan boldogulsz. De amit te művelsz, az nem használ neked. Ha segítségért kiáltasz, tud-e rajtad segíteni bálványaid tömege? Valamennyit fölkapja a szél, a szellő is elsodorja. De aki hozzám folyamodik, az öröklí az országot, és részt kap szent hegyemen.”
(57,12–13. v.)

Egy egész héten kersztül foglalkoztunk azzal: Milyen az igaz ember? Mi felé fordul, mi után vágyódik, mi ad növekedést számára és mi az, ami visszahúzza. Ma az utolsó állomáshoz érkeztünk, melyben két dolgot tesz helyre bennünk a Lélek.

1. A bálványok nem csak hogy megakadályoznak abban, hogy Istent lássuk, kövessük, de haszontalanok is. A Biblia világában a hiábavalóság az maga a megsemmisülés. Nem egyszerűen egy kis anyagi vagy lelki veszteség, ami után ismét talpra állunk, lerázzuk magunkról a port és „leírható veszteséggént” elkönyveljük. A bálvány nem „kicsi veszteség”, hanem mélybe rántó hatalom.

2. A legveszélyesebb bálványunk ez: az „igaz-ember” nevű öntelt faragvány. Ha azt hiszed, hogy ez a hét téged faragott, akkor tévedsz. Ez a hét arról szólt, mit tett, mit tesz és mit akar tenni Isten velünk, bennünk és általunk. Az ember nem birtokolja az igazságot, csupán amennyire Krisztus él benne. Az arany minőségét a karát jelzi. A mi karátunk Krisztusban mérhető! Áldott legyen Ő!

49. hét

”Az lesz az én Atyám dicsősége, hogy sok gyümölcsöt teremtek, és akkor a tanítványaim lesztek.” (Jn 15,8)

Bartha Árpád Zsoltnak hívnak. Miskolcon lakom feleségemmel, aki tanárnő, én pedig gyógyszerészként dolgozom. Öt gyermekünk közül négy már önállóan él, egy pedig tavaly érettségizett. Hálások vagyunk az Úrnak gyermekeinkért, és négy unokánkért! Hálás vagyok azért is, hogy a szüleim nemcsak beszéltek nekem Jézusról, mint Megváltóról, hanem követték is Őt.

Egyetemista koromban olvastam egy prédikáció-sorozatot az „elveszett fiúk” példázatáról. Az „idősebb fiú” magatartása által mutatta meg az Úr azt, hogy az én szívemben is elégedetlenség és irigység volt, amivel fájdalmat okoztam Istennek és embereknek. Igazán ekkor döbbsentem rá arra, hogy Krisztus nélkül elveszett vagyok, de *„ha megvalljuk bűneinket, hű és igaz ő: megbocsátja bűneinket...”* (1Jn 1,9) Hiszem, hogy Ő Szentlelke által bennem is jó lelki gyümölcsöket tud teremni.

Bartha Árpád

”Ki mehet föl az ÚR hegyére, és ki állhat meg szent helyén?”
(3. v.)

Isten a mi Alkotónk, aki teremtette az Univerzumot, de Téged és engem is. Ki méltó arra, hogy hozzá közel legyen? Az Úr nem a hangoskodó, gúnyolódó, büszke, fennhéjázó, hatalmaskodó emberekre figyel, hanem azokra, akik nem örülnek a hamisságnak, és nem kívánják a másét. Azokra, akik hálásak a kapott javaikért, őszinték és önzetlenül segítőkészek, tiszta szívűek. Isten előtt kedves, ha ilyen életre törekszünk! Teremtőnk arra bátorít, hogy elsősorban az Ő szavára hallgassunk, az Ő tetszését keressük! Ne csüggedjünk akkor sem, ha nem vagyunk képesek tökéletesen megfelelni követelményeinek! Arra a kérdésre ugyanis, hogy ki állhat meg az Ő szent helyén, a válasz az, hogy aki tökéletes az engedelmességben. Ez a személy egyedül Jézus Krisztus! Micsoda hatalmas ajándék, hogy Jézus által mindenki Istenhez fordulhat! *„Jóllehet ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmességet, és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzőjévé lett mindazok számára, akik engedelmeskednek neki.”* (Zsid 5,8–9)

Ajánlott igeszakasz: Róm 8,1–17

"Mert a telhetetlenség vétkéért haragudtam meg, és megvertem őt, elrejtőztem és megharagudtam. Ő pedig elfordult tőlem, és a saját szíve útján járt." (17. v.)

Sokféleképpen megbánthatjuk Urunkat, Teremtőnket. A telhetetlenség is egy ilyen Őt sértő magatartás. Mikor beszélünk telhetetlenségről? Természetesen nem akkor, amikor a létszükségleteinkről (élelem, ruházat, hajlék) szeretnénk gondoskodni. Ezeknek a betöltésére bátran kérhetjük Isten és emberek segítségét. Amikor azonban a kapott lehetőségekkel, akár anyagi, akár lelki-szellemi természetű, nem elégszünk meg, akkor eshetünk a telhetetlenség vétkébe. Megjelenhet ez a nagyravágyás az ennivalóval, a ruhával, a lakással, a munkával, a tehetséggel, a szolgálattal, de még a házastárssal, családdal, gyülekezettel kapcsolatban is. A telhetetlenségben az mutatkozik meg, hogy a saját vágyaim betöltése uralják a gondolataimat, az életemet. Ekkor képtelen vagyok Istent szeretni, hisz elégedetlen vagyok vele, és képtelen vagyok az embertársamat szeretni, mert az önzésem lesz a meghatározó kapcsolataimban. Ebből a csak magamra figyelő életből tud felszabadítani Jézus arra, hogy szeretetben járjak.

Ajánlott igeszakasz: 1Tim 6,6–12

”...ha kenyeret adsz az éhezőnek, és jól tartod a nyomorultat, akkor fölragyog a sötétben világosságod, és homályod olyan lesz, mint a déli napfény.” (10. v.)

Milyen az Úr szerint való böjt? Ézsaiás próféta világosan rámutat arra, hogy Isten ebben a tekintetben is azt nézi, hogy mi van a szívben. Hiába szórok hamut a fejemre, hiába ostromozom magam, ha gyűlölet van bennem, akkor Istentől távol maradok. Ezzel ellentétben, ha a rámbízottak terheit csökkentem, ha észreveszem és foglalkozom is a rászorultakkal, akkor az Úr is közel lesz hozzám. Meg tudom-e osztani az ennivalómat a valóban éhezővel? Megkeményedett-e a szívem a nyomorulttal szemben, vagy érzek még részvétet? Észreveszem a lehangoltságban sínylődőt, a bátorításra szorulót? Munkahelyemen meg tudom-e dícsérni a kollégámat, a beosztottamat, vagy csak hibáikat veszem észre? Tudok-e családom körében is szolgálni, vagy azt várom el, hogy ők szolgáljanak ki? Kész vagyok észrevenni a gyülekezeti tagok problémáit, vagy csak kritizálom őket?

Jézus Krisztus tudja elvégezni bennem, hogy a jót tudjam tenni, ami az Úr eredeti terve az életünkkel. (Ef 2,10)

„Nem az Úr keze rövid ahhoz, hogy megsegítsen, nem az ő füle süket ahhoz, hogy meghallgasson, hanem a ti bűneitek választottak el titeket Istenetektől, a ti vétkeitek miatt rejtette el orcáját előletek, és nem hallgatott meg.” (1–2. v.)

Egyszer egy havas téli reggel, mikor autóval a munkahelyemre mentem, megláttam egy embert az út szélén, aki hevesen integetett a kezével. Egyértelmű volt, hogy segítséget kért. Lassítottam, majd megálltam a jeges úton. Kiderült, hogy ez az ember lecsúszott az útról a kocsijával a nagy hóba, és nem tudott visszakapaszkodni rá. Gyorsan elővettem a vontatókötelemet, és az autómmal megpróbáltam kihúzni a kocsiját. Hiába próbálkoztam azonban többször is, a jeges út, és a másik autó súlya megakadályozta, hogy segítsek. A férfit végül egy traktoros tudta kiszabadítani a hó fogságából.

Ézsaiás arról beszél a fenti igénkben, hogy Istennek „elég hosszú a karja”, hogy kiszabadítson abból a bajból, mélységből, amibe kerültünk. Nekünk azonban vigyáznunk kell, mert ha engedetlenek vagyunk az olyan, mintha hátunkat fordítanánk az Úr felé. Így viszont hiába nyújtja felénk a karját, nem tudjuk megragadni. Milyen jó, hogy Jézus neve azt jelenti, hogy az Úr a Szabadító! Csak forduljunk felé, és hívjuk segítségül az ő nevét!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 50.

„Amikor látta, hogy nincs ott senki, és elámult, hogy nincs, aki közbelépjen, saját karja segítette őt, saját igazsága támogatta.” (16. v.)

Bármilyen háborúság esetén, legyen az házastársak, szomszédok, vagy népek között, óriási kincs egy közbenjáró, aki békét teremt. Ez csak egy mindkét fél által tisztelt személy lehet. Erre jó példának látom szüleimet, akik emlékszem, hogy több alkalommal is segítséget nyújtottak baráti és házassági konfliktusokban. Híres politikusok közül kitűnő példa lehet Benjamin Franklin, akit úgy jellemeztek, hogy bölcs békítő.

Arra a kérdésre viszont, hogy ki méltó az ember és Teremtője közt a vétkeink miatt megromlott kapcsolat helyreállítására, csak Urunk ad biztató választ: Maga az Atya gondoskodott a köztünk lévő „szakadék” áthidalásáról egyszülött Fia áldozata által. Jézus Krisztus méltó egyedül arra, hogy közbenjárjon értünk! Az Ő értünk vállalt kereszthalála, Isten felénk kinyújtott szabadító karja az, amit ha megragadunk, akkor Isten az ő Fiának igazságát nekünk tulajdonítja. Így állhat helyre a kapcsolatunk Istennel.

Ajándékba kapod az életet, az örök életet! Áldott legyen az Úr érte!

„Kelj fel, tündökölj, mert eljött világosságod, rád ragyogott az ÚR dicsősége. Bár még sötétség borítja a földet, sűrű homály a nemzeteket, de fölötted ott ragyog az ÚR, dicsősége meglátszik rajtad.” (1–2. v.)

Néhány éve hallottam a televízióban a hírekben, hogy kínai történészek kutatták azt, hogy a középkor után Európa nyugati része miért előzte meg Kínát tudományos, gazdasági, szociális és kulturális téren. Vizsgálódásuk alapján arra jutottak, hogy a reformáció szellemisége volt az a mozgatórugó, ami az újkori európai fejlődésnek lendületet adott. Ennek a hatása érződött a társadalmi élet minden területén. Kínában ezért elkezdtek tanulmányozni Kálvin műveit azt gondolva, hogy ezekből bizonyos alapelveket átvehetnek, amik által sikeresebb lehet a társadalmuk.

Okos tanácsokat, erkölcsi útmutatást talán Isten nélkül is kaphatunk, de igazi megújulás akkor történik, amikor Jézus Krisztus világosságot gyújt egy ember, egy közösség, egy nép életében. Ez a lelki ébredés zajlott le a tanítványok életében, amikor Jézus emberként közöttük járt. Ilyen megújulást tapasztaltak hitvalló őseink, és mi is átélhetjük, ha engedjük, hogy az Úr világossága teret nyerjen szívünkben és elménkben.

Ajánlott igeszakasz: Ef 5,1–17

“Nem a nap lesz többé napvilágod, és nem a hold fénye világít neked, hanem az ÚR lesz örök világosságod, és Istened lesz ékességed.” (19. v.)

A Nap fénye alapvető számunkra. Ha sokáig nélkülözünk, például borongós időjárás esetén, mélabúsak, lehangoltak leszünk. A „fényhiány-depresszió” főleg a téli hónapokban, és főként az északi országokban – ahol még rövidebbek ilyenkor a nappalok – jelent egyre komolyabb problémát az embereknek. Nem kell különösebben ecsegetni, hogy a sötétség mindannyiunk számára félelmetesebb, mert ekkor bizonytalanabbak leszünk, már csak azért is, mert kevésbé tudunk tájékozódni.

Mai igénk megerősíti, hogy az égitestek csak teremtmények, az Úr alkotásai. Isten az, aki a világosság birtokosa. Ehhez hasonló kijelentést olvashatunk a Jel 21,23. versében: *“Napra sincs szüksége a városnak, sem holdra, hogy világítsanak neki, mert az Isten dicsősége világosította meg, és lámpása a Bárány.”* Talán nehéz elképzelnünk ezt a mennybéli állapotot, de alázattal fogadjuk el, hogy *„most még tükör által homályosan látunk,”* de az eljövendő országban mindenre fény derül, mert a világosság Fejedelme lesz velünk! Áldott az Úr!

50. hét

“Mert ahogy az ifjú elveszi a hajadont, úgy vesz el téged, aki felépít; ahogy a vőlegény örül menyasszonyának, úgy örül majd neked Istened.” (Ézs 62,5)

„Várj reám és én megjövök, hogyha vársz nagyon”-énekelte annak idején Darvas Iván Konsztantyin Szimonov szerzeményét. Az orosz katonák között nagyon népszerű volt ez a dal. A második világháború idején sokan hitték, hogy menyasszonyuk szeretete őrzi meg őket. Kicsit én is azonosulni tudok ezzel az érzéssel, hisz miután megkértem a menyasszonyom kezét, el kellett őt hagynom egy évre. Engem az orvos rezidens állásom várt Amerikában, őneki pedig folytatnia kellett a tanulmányait Magyarországon. Hosszú volt ez a várakozás mindkettőnknek, de emlékszem mennyire örültem a szép menyasszonyomnak! Szimonov úgy sejtette, hogy a menyasszonyok mentik meg a vőlegényeket. Igaz, hogy a szeretet tart meg minket, de igazából csak a nagy Vőlegény, Jézus szeretete tud megtartani minket hűségben (2 Kor 11,2) mindaddig, amíg el nem jön az ideje a nagy lakodalomnak, amikor vele együtt ünnepelünk majd.

Dr. Bodonyi-Kovács Gábor

“Fölmentél a magas hegyre, foglyokat ejtettél, - embereket kaptál ajándékul, mégpedig lázadókat. Most már ott laksz, URam Isten!” (19. v.)

Csizma, ablak, ajándék. Mit is jelenthet ez a pár szó? Első olvasatra semmit sem, de aztán eszünkbe jut a Szent Miklós által ihletett hagyomány és az, hogy hogyan várják majd ma este a gyerekek a Mikulást.

Magasság, foglyok, lázadók? Pál az efézusi levélben egyértelművé teszi, hogy miről, pontosabban kiről szól igeversünk (Ef 4,7–10). Jézus az, aki felment a magasságba, de csak azt követően, hogy először lejutott hozzánk a mélységbe. Mikor diadalmasan felemelkedett ismét a magasba, akkor foglyokat vitt magával. A 2Kor 2,14 talán megmutatja, hogy kik ezek a foglyok: *„De hála legyen Istennek, aki Krisztus ereje által mindenkor diadalra vezet bennünket.”*

A diadalmenetek a győztes római hadvezér dicsőségét szolgálták és a hadifoglyok kiemelt helyen menelttek a végzetük felé. Mi vagyunk tehát a fogságba esett, de megmentett lázadók. Milyen végzetet szán nekünk Jézus? *“Isten hazahozza az elhagyottakat, kihozza a foglyokat boldog életre, csak a lázadók maradnak sivár helyen.” (7. v)*

“Uramnak, az ÚRnak lelke nyugszik rajtam, mert felkent engem az ÚR. Elküldött, hogy örömhírt vigyek az alázatosoknak, bekötözsem a megtört szíveket, szabadulást hirdessek a foglyoknak, és szabadon bocsátást a megkötözötteknek.” (Ézs 61,1)

Tolkien: A babó című könyvében a főhőst és barátait a gonosz manóktól szabadítják meg a sasok. Később úgy beszélnek róluk, mint a foglyokról, de kiderül, ezen csak azt értik, hogy a manóktól kiszabadított foglyok, nem pedig azt, hogy a sasok foglyai lennének. Hasonlóképpen mi sem csak Krisztus foglyai vagyunk – mint ahogy ezt tegnap láthattuk – hanem szabadítottjaink is.

Mitől szabadított meg minket Jézus? Kortársai közül sokan csalódtak Jézusban, mert nem szabadította meg őket a rómaiaktól, akiket ők legnagyobb problémájuknak láttak. Mi is csalódhatunk, mert Jézus esetleg nem szabadít meg minket az általunk legnagyobbnak vélt bajunkból. De Isten tulságosan szeret minket ahhoz, hogy ne a legnagyobb bajunkban segítsen meg minket a legbiztosabban. Ahogy az angyal mondta: *„mert ő szabadítja meg népét bűneiből.”* (Mt 1,21).

Te is úgy látod mint az Úr, hogy a bűn a legnagyobb baj az életedben? Ha igen, akkor te is elmondhatod, hogy: *„Nagy örömöm telik az Urban, víg örömeire indít Istenem, mert az üdvösség ruhájába öltöztetett, az igazság palástját terítette rám...”* (10.v)

„Vonuljatok, vonuljatok ki a kapukon, készítsetek utat a népnek! Töltsétek, töltsétek föl az országutat, hányjátok le róla a köveket, állítsatok útjelzőket a népek között! Hírül adta az Úr a föld széléig: Mondjátok meg Sion leányának: Jön már Szabadítód!” (Ézs 62,10–11a)

Antonio Salieri bécsi udvari zeneszerzőként a legenda szerint igen féltékeny volt a fiatal szupertehetségre, Mozarra. Sokan azt hiszik, hogy Salieri mérgezte meg Mozartot, aki ezért halt meg már fiatal korában.

Keresztelő János viszont nem volt féltékeny Jézusra, amikor az emberek Jézust kezdték követni és nem őt. Tudta, hogy hol az ő helye és tette a dolgát. János feladata kettős volt. Egyrészt ő mutatta be a Megváltót Izraelnek (Jn 1,29–31), másrészt ő hívta bűnbánatra az embereket és így készítette elő az utat Jézusnak. (Ézs 40,3). János tehát nem csak Jézus útját készítette elő az emberek felé, hanem az emberek útját is Jézus felé.

Vajon mi is készítjük-e a körülöttünk lévőknak az útját a Szabadító felé? Tudjuk-e Jézus királyságát építeni, vagy inkább a magunkét akarjuk? Tudjuk-e Jánossal ezt mondani, *„Neki növekednie kell, nekem pedig kisebb lennem”* (Jn 3,30).

„Mert bosszúállás napja van a szívemben, eljött a megtorlás esztendeje.” (4. v.)

Talan Dumas: Monte Cristo grófja minden idők legsikeresebb bosszúállós története. A bosszúállós filmek sorozata megállíthatatlan, legyen bár Charles Bronson vagy Liam Neeson a főszereplő. Nyilvánvaló, hogy az emberi szív elvárja a gonosz büntetését.

Mégis, sokan felteszik a kérdést, hogyan lehet egy szerető Isten egyszerre egy bosszúálló és büntető Isten is? De milyen Isten lenne az, aki nem haragudna az igazságtalanság miatt és nem büntetné meg a gonoszt? A Biblia Istene igazságosan büntető Isten, aki kiürítetteti a gonosszal haragja poharát. (Ézs 51,17) Épp ez az, ami felszabadíthat mindenkit arra, hogy ne akarjunk mi magunk elégtételt venni a minket ért sérelmekért.

Mi más állíthatna meg egy bosszút szomjazó apai szívet, mint az a tudat, hogy Isten kiosztja majd az ítéletet. *„Enyém a bosszú és a megtorlás”* (5Móz 32,35a).

Lássuk meg, hogy milyen kegyelmes hozzánk az Atya Isten, amikor kiüríttette helyettünk Jézussal haragja poharát (Mt 26,39).

Ajánlott igeszakasz: Róm 12,17–21

„Nem követ vagy angyal, hanem ő maga szabadította meg őket: szeretetével és könyörületével ő váltotta meg őket. Felkarolta és hordozta őket ősidőktől fogva.” (9b. v.)

Grover Cleveland amerikai elnök szorgalmas ember volt, aki mindenre igyekezett maga figyelni. Például ő vette fel a telefont, amikor a Fehér Házat tárcsázta valaki. Lehet, hogy ez a részéről nem volt helyes felhasználása az időnek, de akadhatnak olyan fontos feladatok, amit nem szívesen bíz másra az ember.

Milyen jó látni, hogy a zsidók kivezetése az egyiptomi rabságból és bevezetésük a nyugalom helyére, ilyen fontosságú feladat volt Isten számára. Milyen megnyugtató látni azt, hogy Jézus az, aki kivezette az egyiptomi rabságból a hitelődeinket és ő volt az is, aki az ígéret földjéig vezette őket. (1Kor 10,4).

Hasonlóképpen Jézus az, aki kivezetett minket a bűn rabságából és Ő az, aki bevezet majd minket a mennyei nyugalom helyére. Így hát biztassuk egymást, hogy ne térjünk le a bizalom útjáról, ahogy figyelmeztet is minket erre az írás: *„...hanem intsétek egymást minden nap, amíg tart a ma, hogy egyikőtök se keményedjék meg a bűn csalárdsága által.” (Zsid 3,13).*

„Miért engeded, Uram, hogy letévedjünk utaidról? Miért engeded, hogy a szívünk kemény legyen, s ne féljen téged? Fordulj szolgálidhoz, örökséged törzseihez!” (Ézs 63,17)

A második világháború után a vezető náci háborús bűnösök ügyét Nürnbergben tárgyalták. Sok vádlott azzal védekezett, hogy amit tett, azt parancsra tette. A parancs az parancs, mondták. Bár a parancsok megtagadóit háborús időben általában kivégzik. A bíróság mégsem találta ezt a védekezést megfelelőnek és a vádlottak többségét elítélték.

Ézsaiás hitt abban, hogy Isten felül tudja írni az emberi akaratot, hisz csak Isten megengedő akarata mellett tudtak hitelődeink letérni az Úr útjairól. Mégsem gondolhatjuk azt, hogy Isten megengedő akarata a bűn kérdésében felmentené a bűnöst a következmények alól, hisz a bűnök mégis megemésztették elkövetőiket: *„Elhervadunk mindnyájan, mint a falevél, bűneink elsodornak bennünket, mint a szél.” (Ézs 64,5b).*

Ézsaiás ebben a reménytelen helyzetben mégis az Úrhoz fordul és tőle vár szabadítást: *“Fordulj szolgálidhoz, örökséged törzseihez!”* Kérünk Urunk, írd felül a mi tévelygő akaratunkat és tarts közel minket magadhoz!

„Kitártam kezemet naphosszat a lázadó nép felé, amely nem a jó úton jár, hanem saját gondolatai után.” (2. v.)

Gyerekeim valahogy mindig jobban tudják mint én, hogy mikor kéne lefeküdni. Bármikor mondom, hogy eljött az ideje az ágyba menésnek, azt mondják ez korai, először még videót kellene nézni, vagy olvasni. Ha már minden veszni látszik és apa kifejezetten komolynak tűnik, akkor legalább még egyszer el kell menni pisilni. Mi is valahogy mindig jobban tudjuk, hogy mit kellene tenni, mint Isten.

Vannak, akik nem törődnek azzal, hogy mit mond a Biblia. Mások, minden a tetszésüknek ellentmondó szakaszcsoportról megmagyarázzák, hogy ez a bibliavers specifikusan csak arra a konkrét helyzetre vonatkozott, amiben született és az ő nagyon hasonló helyzetükre semmiképpen sem. Nem mondom azért le arról, hogy időben ágyba kerüljenek a gyerekeim és Isten se mond le rólunk. Ő tárt karokkal várja azokat, akik úgy döntenek, hogy megbíznak benne. Meg is mutatta ezt a nagyvonalú szeretetét azzal, hogy Jézus is kitárta karjait mi felénk, értünk bűnösök felé még a kereszten is.

51. hét

“Mert nem a félelem lelkét adta nekünk Isten, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét.” (2Tim 1,7)

Nagyon szeretem ezt az igét, sokszor felidézem magamban, amikor félek, gyenge, erőtlén vagyok, nem tudom szeretni azt, aki átgázol rajtam, vagy elveszítem a fejemet. Ma reggel úgy jött haza a férjem éjszakai műszakból, hogy soha nem látott még ilyen sort a bolt előtt... Félnék az emberek nagyon sok mindentől, most különösen is a koronavírusról. Elgondolkodtam azon milyen nagy ajándék az istenfélelem megelégedéssel! Krisztusban mindenem megvan és a holnapom sem bizonytalan, mert kereszthalála által helyet készített nekem a mennyben. Legyünk erősek, legyünk józanok, mert egyre nagyobb szüksége van ennek a világnak Isten szeretetére és a hit embereire!

Tokodiné Baji Tímea

„Áldott az Úr! Napról napra gondot visel rólunk szabadító Istenünk.” (20. v.)

Ennek a zsoltárnak a címe: „Isten megjelenése”. Adventben vagyunk, várjuk a karácsonyt. Hamarosan ünnepeljük Isten Fiának megszületését, aki azért jött, hogy üdvözítsen és az ördög munkáját lerontsa az életünkben, *„mert megjelent az Isten üdvözítő kegyelme minden embernek”*. A karácsony üzenete az, hogy velünk az Isten! Nem hagy el minket, napról-napra gondot visel rólunk. Tegnap arról írtam, hogy aki hisz, annak nem kell félnie semmilyen betegségtől. Ma tovább megyek. Aki hisz, annak nem kell félnie még a haláltól sem! Minden változik körülöttünk, betegségek, járványok, gazdasági válságok jönnek, mennek, azonban Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz marad. Az emberré lett isteni szeretet, aki azért jött, hogy megszabadítson minket a kárhozattól és örök élettel ajándékozzon meg. Őszintén tudsz örülni Isten karácsonyi ajándékának? Ha igen, akkor hirdesd Isten szeretetét, hatalmát, fenségét! Hogyan? *„Izráel Istene ad hatalmat és erőt a népnek. Legyen áldott az Isten!” (35b. v.)*

Ajánlott igeszakasz: Tit 2,11–15

“Ezért örvendjetekek és vigadjatok mindörökké annak, amit majd teremtek! Mert Jeruzsálemet vigasságra teremtem, népét pedig örökre.” (18. v.)

Az új ég és új föld ígérete igazán csak azt az embert tudja „felvillanyozni”, aki meghalt önmagának és engedte, hogy Isten új élettel ajándékozza meg. Nikodémus, Izráel tanítója – aki ismerte az ézsaiási próféciákat – elment Jézushoz, mert érdekelte az Isten által megígért ország, a mennyek országa, az új Jeruzsálem. Itt hangzik el Jézus kijelentése: *„Bizony, bizony mondom neked: ha valaki nem születik újonnan, nem láthatja meg az Isten országát.”* (Jn 3,3) „Kell ott fenn egy ország, mely talán ránk is vár, kell ott fenn egy ország, amit senki nem talál” – énekli Zorán. Nagyon szép ének, de nem kell találgatni, bizonytalankodni... Minden készen van, Isten elkészítette ezt az országot az őt szeretőknek. Aki hisz a Fiúban, annak örök élete van! Nem kell találgatni, mert Isten megmutatta az odavezető utat: Jézus az út! Ma még ember, embernek farkasa, itt ezen a földön „felfaljuk egymást”, de ott majd *“farkas a báránnyal együtt legel”*. Hiszed-e ezt?

Ajánlott igeszakasz: Jn 3,1–21

„Hiszen mindent az én kezem alkotott, így keletkezett minden – így szól az Úr. Mert én arra tekintek, aki elesett és megtört szívű, és aki igéimet tiszteli.” (2. v.)

Egyszer minden embernek számot kell majd adnia az életéről Isten előtt. Egyszer minden térd meg fog hajolni Jézus Krisztus előtt, mert ítélni fog élőket és holtakat. Nem a „fizikálisan” halottak állnak majd Isten ítélőszéke elé, hanem azok akik lelki értelemben halottak, akik nem születtek az Ige és a Szentlélek által újonnan. Akik az Úr nevét emlegetik, templomba járnak, tartják a vallást, még sincs megtartójuk, szabadítójuk, mert nem ismerik Jézust. Sokan ma is ki akarják „fizetni” az Istent, meg akarnak dolgozni az üdvösségükért. „Ingyen nincs semmi ezen a világon” – mondják, és ez részben igaz. Ezen a világon mindennek ára van, de Isten ingyen kegyelméből, Jézus vére árán bűnbocsánatot és örök életet lehet kapni! Nem a „templomban kell hinni”, hanem Istenben, hiszen mindent tőle kaptunk, mindent az ő keze alkotott, még az embert is. A Mindenható nem az érdemeinkre, ajándékainkra, szolgálatainkra tekint, egyedül az ő Fiára, Jézusra. Megadtad már magad Istennek, elfogadtad új szövetségét, melyet az Úr Jézus vérével szerzett a benne hívőknek?

Ajánlott igeszakasz: Mt 7,21–23

“Örüljetek Jeruzsálemmel! Vigadjatok vele mindnyájan, akik szeretitek! Szívből örüljetek vele mind, akik gyászoltatok!” (10. v.)

Elgondolkoztam, hogy mikor tudtam utoljára szívből örülni?! Persze tudom, hogy az Úr Jézusban van az én örömöm, de mi/ki az, aki elveszi, elrabolja azt tőlem? Elsősorban a saját akaratom, gondolataim, érzelmeim; másodsorban mások akarata, gondolata, érzelme. Olyan sok bánat, gyász, nyomorúság van ebben a világban, nemde? Én mégis hiszem, hogy boldog ember az, aki az Úrban bíz! Maga Jézus mondja, hogy „*A világon nyomorúságotok van, de bízzatok: én legyőztem a világot!*” (Jn 16,33b) A világ vajúdása már elkezdődött; háborúság (népvándorlás), éhínség, földrengés, járvány pusztítja az emberiséget, de ez még nem a vég... Nem attól kell félnünk, aki a testünket elpusztítja. Azt az Istent kell félni, akinek van hatalma arra, hogy megmentse az embert a teljes (testi-lelki) pusztulástól!

Ma jön haza a fiunk és kedvese az egyetemről, amit bezárnak előreláthatólag két hónapra a vírus terjedésének megelőzése miatt, de olyan jó, hogy vasárnap (még) hirdetheti az evangéliumot a gyülekezetben! Evangélium, örömhír kell!

“Felállítok majd köztük egy jelet, és akik megmenekültek közülük, elküldöm azokat a népekhez: Tarsísba, Pút és Lúd íjászaikhoz, Túbalhoz és Jávánhoz, a messzi szigetekre, amelyek még nem hallották híremet, és nem látták dicsőségemet: vigyék hírül dicsőségemet a népeknek!” (19. v.)

Hasonló üzenete van ennek az ígének, mint a keresztelekor mindig elhangzó jézusi parancsnak: *„Menjetek el tehát, tegyetek tanítvánnyá minden népet, megkeresztelve őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében.” (Mt 28,19).*

Ma már tudjuk mi/ki a “jel”: A golgotai kereszt annak jele, hogy Jézus Krisztus annyira szeret: meghalt a mi bűneinkért, de harmadnapon feltámadt a mi megigazulásunkért! Tart még Istennek irántunk való türelme, szeretete, kegyelme. Ma még lehet, ma még szabad, leborulni a kereszt alatt! Ne válogass, hirdesd az ígét, tégy bizonyosságot mindenféle embernek. Isten előtt nem a bőrszín, nemzetiség, vagyoni helyzet számít, hanem az őszinte keresés, a nyitott szív. Nagyon jó Isten szeretetéről beszélni az embereknek, de azt is el kell mondani, hogy egyszer mindenki meg fog állni Isten ítélőszéke előtt, hogy számot adjon életéről... Ma már mindenki látja azokat a jeleket, amelyek a pusztulás felé mutatnak, de meglátják-e az életünkön a golgotai kereszt jelét, a megváltottság reménységét, örömét?

„...és őelőtte jár Illés lelkével és erejével, hogy az atyák szívét a gyermekekhez térítse, és az engedetleneket az igazak lelkiületére, hogy felkészült népet állítson az Úr elé.” (17. v.)

Az Ézsaiás által Krisztus előtt kb. 700 évvel megjövendőlt messiási próféciaák beteljesedéséhez érkeztünk. Az Istenhez visszavezető út készítésének szolgálatát végezték az atyák és a próféták. Ennek az útkészítő munkának befejezésével bízta meg Isten Keresztelő Jánost, aki azon munkálkodhatott, hogy az Istentől elfordult, engedetlen népet visszatérítse az Úrhoz, és a megígért Messiás megjelenésének közvetlen előkészítője legyen. János születésétől kezdve Istennek volt szentelve, az ő ereje nem emberi erő volt. Az Illés lelke és ereje, az Isten Szentlelke munkálkodott benne. Nagy szükség van arra, hogy gyülekezeteinkben sok újjászületett ember legyen! Csak az az ember tud útkészítő lenni, aki maga is a keskeny úton jár. Csak az tud az Úr Jézusról bizonyosságot tenni, akinek Ő már a személyes Megváltója.

Olyan jó lenne, ha nem csak karácsony ünnepére készülnénk, hanem könyörögnénk azért, hogy a megígért Messiás, Jézus Krisztus útkészítői lehessünk a körülöttünk élők életében.

„Az Illésnek lelkével ruházz fel engem is,
Szent szerelmed tüzével égjen én lelkem is.”

(MRÉ 304.)

„A nép várta Zakariást, és csodálkozott, hogy olyan sokáig marad a templomban.” (21. v.)

A fenti igéről az alábbi zsoltár vers jutott eszembe: *„Bizony jobb egy nap a te udvaraidban, mint máshol ezer.”* (Zsolt 84,11a.) Mielőtt nem ismertem Isten bűnbocsátó szeretetét, bizony a templomon kívül „ezer” helyen megfordultam, mégsem volt békességem, örömöm. Isten nélkül a legjobb hely is pokollá tud válni, mert a bűn terhét mindenhová magával cipeli az ember. Emlékszem, rajtam is csodálkoztak barátaim, ismerőseim – miután megtértem –, hogy tudok annyit a templomban lenni. A hit nem egy elvont fogalom, hanem élő kapcsolat Istennel. Hogyan? Nyitott szívvel hallgatom (olvasom) Isten üzenetét, a Szentírást és engedelmeskedem, hogy szóljon hozzám, hasson rám, átformáljon. Hagyom, hogy Jézus vezessen a hétköznapijaimban, életem minden területén. Holnap a fiam – akit Istennek ajánlottam – tartja a délelőtti istentiszteletet gyülekezetünkben és én leszek a „liturgusa”. Most rajtam van a sor.

„Csodálva, imádva tekintek
kegyelminek tengeribe,
és hallgatom édes örömmel,
mit róla tanít az ige.”

(32. Halleluja)

52. hét

„Hát annak az ideje van most, hogy ezüstöt szerezz, és ruhákat, olajfákat és szőlőket, juhokat és marhákat, szolgálókat és szolgálókat végy?” (2Kir 5,26b)

Most az Úr napja van, amikor írom ezt a bizonyoságtételt. Most az Úr napja van, amikor olvasod. Lehet, hogy már véget ért a járvány, de most még a koronavírus szedi áldozatait a világban, idehaza is. Most sokan felhívnak és kérdezik: „Feri mit mond ezzel kapcsolatban az Ige? Istentől jön ez? Csapás?” Persze sokan azonnal kezdik is megválaszolni, hogy bizony annyira elfordult Istentől ez a világ, hogy kell ez a járvány és egyéb nagy nehézség, hogy az emberek megálljanak a rossz úton, hogy Istenhez, a kegyelem, az irgalom Istenéhez forduljanak. Valóban, sokan tesznek bizonyoságot, akik eddig téves úton járva életútjukat, most látva – megélve a nem mindennapi nehézségeket – Istenhez fordulnak, de ha megállnak itt, és nem ismerik fel, hogy Jézus Krisztusra, mint Megváltóra van igazán szükségük, mert csak általa kap kegyelmet az ember, akkor csak félútig jutottak. Némelyek pedig még most is nyereszkedni akarnak, felemelik az árakat, mert a megijedt emberek minden áron megvásárolják a dolgokat. Minek is van itt az ideje? Ezt kérdezi Elizeus szolgájától és tőlünk is a mi Urunk.

Takács Ferenc

„De nálad van a bocsánat, hogy féljenek téged!” (4. v.)

Isten testté lételének ünnepére készülünk. A legnagyobb ajándék, amelyet ezen a világon megkaphatunk, amely az eljövendőre biztos reményt ad, az a bocsánat. Bocsánat az Istentől elszakadt voltunkra, ennek minden következményére. Isten eljövételét várjuk személyes életünkre nézve azzal a félelemmel, hogy jaj, csak ezt el ne veszítsem, mert akkor mindent elvesztettem. Jézus Krisztus a Megváltó, aki megbocsátó Isten. A világi ember az orvosi rendelőben várakozva félelemmel várja sorra kerülését, hogy a megelőző vizsgálatok eredményét közölje vele kezelőorvosa. Emlékszem, hogy fiatalemberként az államhatárhoz egyre közelebb kerülve még a gyomrom is összeszorult, pedig semmi tiltott dolgot nem műveltem, nem vittem. Az autó is rendben volt, és mégis ott volt egyfajta félelem a határátlépéskor. Ezek más félelmek, mint az istenfélelem, amely épít, előre visz a jó úton, és visszatart a rossztól. Így készülünk ma is, örömteli, hálaadó, karácsony előtti utolsó vasárnapunkon az Úr előtti megállásban!

Ajánlott igeszakasz: Ézs 50,10

„Bement hozzá az angyal, és azt mondta neki: Örülj, kegyelembe fogadott! Az Úr veled van, áldott vagy te az asszonyok között.” (28. v.)

Karácsony nagyhetén már elérhető közelségben az ünnephez, lélekben készülünk a szentestére. Várjuk, hogy bejöjjön hozzánk az angyal, és megszólítson. Várjuk, hogy Isten megajándékozzon bennünket a Benne, a Tőle való örömmel, hogy kegyelembe fogadottak vagyunk. Ott akkor Izraelben egy szűz leánynak adatott egyedül ez a lehetőség, ma már nekünk a mai modern világban élő sokaknak is. Az Úr velünk (gyermekeivel), áldását tapasztaljuk, környezetünkre is kiárad, és még a hitetlen világ is meglátja, mint annak idején Lábán: *„Megtudtam a jelekből, hogy teérted áldott meg engem az ÚR.”* (1Móz 30,27b) Jézus Krisztusban megáldottak vagyunk tehát, és mint Pál apostol, vigyük és adjuk tovább ezt az ajándékot: *„Tudom pedig, hogy amikor hozzátok megyek, a Krisztus áldásának teljességével érkezem”* (Róm 15,29) Ha tehát bejött hozzánk az angyal, megszólított, elhívott az Ige, akkor legyünk immár mi is az Ő angyalai megfelelő akaratának: *„...elmenjete és gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon...”* (Jn 15,16b)

Ajánlott igeszakasz: Kol 1,9–15

„Mert íme, mihelyt a te köszöntésednek szava fülemhez jutott, a magzat örövendéssel repesni kezdett méhémben.” (Lk 1,44)

Egy nappal ismét közelebb vagyunk karácsony ünnepéhez és az Úr eljövételéhez. Ha semmi más nem lenne elegendő az örömré, ez nekünk, akik Megváltónként nézünk rá, elég kell, hogy legyen. Isten megerősítette Máriának a számára lehetetlent, hogy ő gyermeket fog hordani a szíve alatt anélkül, hogy férfi érintené. Ennek a ténynek a megerősítése egy másik lehetetlen eseménnyel történik meg: Erzsébet, aki meddő volt, mikor már nem volt meg az asszonyi természete, mégis gyermeket kapott az Úrtól. Újabb lehetetlenség, hogy a méhében lévő gyermek kifejezi örömét a magzat Jézus közelségére. Hányszor kapjuk meg egy-egy bizonyoság-tételünk után, hogy: ez pedig lehetetlen. Mi pedig – ebben a „hiszem, amit látok” világban – ilyen lehetetlenségek sora között éljük napjainkat, emlékezve a legnagyobb lehetetlenségekre: 1, Isten emberré lett, 2, vállalta a szenvedést, 3, a halált, hogy 4, nekünk – az erre teljesen érdemteleneknek – örök életet szerezzen vére által.

Repes a lelkem, hogy ilyen reménységem lehet!

Ajánlott igeszakasz: Zsolt 25,1–14

„Amikor elérkezett Erzsébet szülésének ideje, fiút szült.”
(57. v.)

Visszaemlékszem gyermekkoromra, amikor még az időt nem tudtam érzékelni. – Hányat kell még aludni addig? – tettem fel a kérdést a várva várt napra vonatkozóan. Várákozás volt a szívemben, akartam volna, hogy hamarabb legyen, ne kelljen addig várni.

Mikor lesz már gyermekünk? – tehették fel oly sokszor a kérdést János szülei. Mikor jön el a Messiás? – hangzott megszámlálhatatlanul a kérdés Izraelben. Mikor lesz már Karácsony? – kérdik mai kicsinyeink, mint én régente. Az Úr pedig békességet, és az időpont tekintetében is türelmet ad az övéi szívébe, mind az időkkel, mind a nevekkel kapcsolatban, mint ahogyan az olvasott részből is kitűnik. Zakariás is kijelentette a gyermekről: *„János a neve”* (63b) Milyen jó, hogy majd ezer évvel ezelőtt már megíratott a Prédikátor könyvében, hogy *„Mindennek megvan a rendelt ideje, és megvan az ideje az ég alatt minden eseménynek. Ideje van a születésnek...”* (Préd 3,1–2a)

Milyen nagy ajándék, hogy mi tudhatjuk és mondhatjuk, hogy holnap lesz szenteste, és ahogyan EZT tudatta velünk az Úr, úgy MÁSBan sem hagy tudatlanságban. Meg van-e benned ez a bizalom?

Ajánlott igeszakasz: Péld 3,1–8

„Áldott az Úr, Izráel Istene, hogy meglátogatta népét, és váltságot szerzett neki.” (68. v.)

Itt van a nagy nap, elérkezett az idő, beteljesedett ígérete. Ünnepre ébredünk és repes a szívünk, lelkünk, mint Zakariásnak, aki prófétaival szóval dicsőítette az Urat, előre látva Krisztust, a megváltást. Ez van a mi szívünkben is? – ilyen öröm, hálaadás, dicsőítés, magasztalás? Vagy örülünk a korai ébredésnek, mert még gyorsan számba vehetjük, mit is kell ma még szenteste előtt megtenni, hogy estére áhítatos szívvel állhassunk az Úr elé? Igen, tudom, rend, tisztaság, minden legyen meg mindenkinek, hogy felhőtlenül örülhessen minden családtag a mai nagy napon: SZENTESTE. Talán már megint én akarok adni, és akkor ez a mai nap az ÉN ünnepem, pedig ez a mai nap annak az ünnepe, hogy Isten adott nekünk – önmagát adta – felbecsülhetetlen ajándékként, hogy vállalta az emberré lételt, a testté lételt, ahogyan János írja: *„Az Ige testté lett, és közöttünk lakozott, és látuk az ő dicsőségét, mint az Atya egyszülöttjének dicsőségét, aki teljes volt kegyelemmel és igazsággal.”* (Jn 1,14)

Ilyen SZENT napot kívánok mindannyiunknak örömben!

„...megszülte elsőszülött fiát, és bepólyálva a jászolba fektette, mert nem volt számukra hely a vendégfogadó háznál.” (7. v.)

Megérkezik ebbe a fizikai világba a Megváltó. Már ez fájdalom számára, Mária számára is, Józsefnek pedig ijedelem, hiszen nincs bába, még normális környezet sem – *„nem volt számukra hely”*. Azonban átjáró nyílt menny és föld között, előbb egy angyal, majd angyalseregek jelentek meg, és dicsőítették Istent olyanoknak, akiknek szintén nem volt egy jó helyük ebben a társadalomban. Pásztornak lenni már akkor sem volt az egzisztencia csúcsa. Isten azonban a semmiket teszi valamikké: *„a világ nemteleneit és megvetettjeit választotta ki magának...”* (1Kor 1,28a) Ők megláthatták Isten angyalait, megfélemledve hallhatták az Úr számukra küldött üzenetét, amelyben először a félelmükről rendelkezett az Úr: *„Ne féljete, ... ma megszületett nektek az Üdvözítő, aki az Úr Krisztus.”* (10.–11. v.) Félelem nélküli, Istent dicsőítő élet, ez várt a továbbiakban a pásztorokra és ez vár rád is. Ez karácsony igazi üzenete: *“Dicsőség a magasságban Istennek, és a földön békesség, és az emberekhez jóakarati!”* (14. v.)

Ajánlott igeszakasz: Jn 1,1–14

„Elmentek hát nagy sietve, és megtalálták Máriát és Józsefet és a jászolban fekvő kisgyermeket.” (16. v.)

A pásztorokban a félelem elvétele után, a békesség és jóakarat beteljesedésével, azonnal megjelenik a meggyőződés iránti igény. Nem is akárhogyan, hanem „nagy sietve”. Azt hiszem, magunkra ismerhetünk, mert sokunk emberi természetének sajátossága ez: meggyőződni, minél gyorsabban. Valahogyan akkor jobban a miénk lesz a dolog. Nagy ajándékot tartogatott a *„lássuk meg e dolgot”* (15.v.) valló pásztoroknak, mert elsőik között láthatták meg a világ Üdvözítőjét. Sőt a földi emberek közül az elsőik lehettek, akik hirdethették az evangéliumot, amikor tovább adták, amit az angyal által üzent nekik Isten. *„Amikor meglátták, elmondták a gyermek felől kapott kijelentést.”* (17. v.) Reménykedem, hogy az Istentől neked küldött evangéliumi üzenetben, beállsz te is az örömhírt hirdetők sorába. Ne bánd, hogy most nem az elsőik között, – mert közel 2000 év eltelt azóta – de akkor neked is ott lesz az az öröm a szívedben a jól végzett feladat után, mint a pásztoroknak, *„akik visszatértek, dicsőítve és dicsérve Istent...”* (20. v.)

53. hét

„Akik látták, elmondták nekik: hogyan történt a dolog a megszállottal és a disznókkal.” Mk 5,16

Negyedéves lelkes szakos hallgató vagyok a Károli Egyetemen Budapesten, bár gyülekezetem, múltam, családom és szívem továbbra is Miskolchoz köt. Sokszor kapjuk a felszólítást: „legyetek készek mindenkor számot adni a bennetek levő reménységről” – viszont a fenti ige azt mondja, hogy akik csak látták, de nem élték át, mit tesz Krisztus szabadító hatalma –, azok is hírül vitték a történeteket. Az az élet, amelyben Krisztus munkálkodik, az téma, az terítéken van a nem hívő emberek között is. Amikor nincsenek szavaink, az Úrnak szánt szívünk cselekedetei akkor is célhoz tudnak érni. Ez sok erőt ad újra és újra, amikor szembenézek saját korlátaimmal: ha Krisztus cselekszik, az el fogja érni a hatását.

Tokodi Konrád

“Csókoljátok a fiút, hogy meg ne haragudjék, és el ne pusztuljatok az úton. Mert hamar föllángol haragja, de mind boldog, aki hozzá menekül!” (12. v.)

Nem tudom, melyikünknek „van meg” – akár Holman Hunt festménye, akár egy ahhoz hasonló kép –, amin Jézus áll egy takaros kis ház ajtaja előtt, és kopogtat. De bizonyára sokan ismerik az „Ó Jézus, árva csendben az ajtón kívül állsz” kezdetű éneket (Ref. Énekeskönyv 475.), amely az Úr Jézus szomorúságát fejezi ki az ő szabadítását el nem fogadók, azt visszautasítók miatt. Ő szelíd és alázatos, nem tör be erőszakkal az életünkbe, de felajánlja ingyen kegyelmét és hív mindenkit az ő országába. Ugyanakkor Ő Úr, győztes vezér, aki majd ítéletet tart a világ felett, és vasvesszővel fogja tanítani a népeket. Igen, szeret, de nekünk van még lehetőségünk meghajolni előtte, és elfogadni Őt személyes Megváltónak, aki leírhatatlanul megható szeretettel lehajolva hozzánk nem elpusztítani, hanem maga mellé akar állítani minket. Lába zsámolyául szolgáló ellenség helyett fiává akar fogadni.

Most így az év végén vessünk számot: Vajon ott állunk-e az oldalán, vagy még mindig magunk körül forogva várjuk, hogy Ő lépjen felénk – miközben már megtette?

“Amikor leteltek a tisztulásnak a Mózes törvényében megszabott napjai, felvitték Jézust Jeruzsálembe, hogy bemutassák az Úrnak...” (22. v.)

Jézussal kapcsolatban az egyik legmeglepőbb tény az, hogy engedelmes – emberként. Sok helyen úgy tűnhet, hogy törvényen felül áll – gondoljunk csak a szombati kalásztépésre, vagy a kézmosásra. Viszont Jézus a manapság népszerű vélekedések ellenére sem anarchista, sem forradalmár nem volt. Gyermekek, majd a római hatalomnak alárendelt állampolgár, tanító, vándorpróféta volt. Miért keresztelkedett meg? Miért engedelmeskedett a római hatóságoknak? Miért hallgatott az édesanyjára, amikor visszahívta őt a templomból 12 évesen? Mert mindig az Atya akaratát kereste. *„Mert jóllehet Ő a Fiú, szenvedéseiből megtanulta az engedelmisséget, és miután tökéletességre jutott, örök üdvösség szerzője lett...”* (Zsid 5,8–9a) Tökéletes engedelmissége bizonyítéka volt Isten-ségének, másrészt mindig minden cselekedetét a szeretet motiválta. Ennek inspirációjából mondta Augustinus egyházatya: „Szeress és tégy, amit akarsz!”.

Azt tehát, hogy minek, mikor és hogyan engedelmeskedjünk valójában az dönti el: Ez-e az Isten akarata, a szeretet útja?

Ajánlott igeszakasz: Zsid 5.

“Azt a kijelentést kapta a Szentlélektől, hogy nem hal meg addig, amíg meg nem látja az Úr Krisztusát. A Lélek indítására elment a templomba...” (26–27a. v.)

Ennek a részletnek egy igen csodálatos, fantasztikus elemét szeretném kiemelni, ami mindig örömmel és békességgel tölt el engem: Amire Isten elhív, arra késszé is tesz. Tudom, tudom... ez az egyik legnagyobb keresztyén közhely, amit már sokszor hallottunk. Csakhogy itt kézzelfoghatóvá válik, mit is jelent ez valójában. Isten kijelentette Simeonnak, hogy meg fogja látni testben a Messiást és be is teljesítette ígéretét. Arra indította, hogy menjen a templomba és reménységgel várja ígéretének beteljesülését... Soha nem hagyta magára! Szeretném, ha megjegyeznénk ezt: Isten nem hagyja csak úgy magára azt, akit megszólít. Simeont a kellő pillanatban arra indította a Szentlélek által, hogy menjen a templomba... Ha attól tartanánk, hogy lemaradunk erről az indítatásról, legyünk ettől szabadok! Amikor a Lélek indít, arra nem lehet nem odafigyelni! Amit Jeremiás csontjaiba rekesztett tűzként ír le, azt nem lehet nem észrevenni.

Bizakodjunk! Amire Isten elhívott azt tényleg beteljesíti rajtunk!

„Volt ott egy prófétanő is, Anna, Fánuel leánya, Ásér törzséből. Nagyon előrehaladott korú volt; csak hét évig élt férjével hajadonkora után,...” (36. v.)

Ez egy rendkívül meglepő igevers. Adott egy prófétanő – Anna –, egy olyan korban, amikor Isten évszázadok óta nem szól a zsidó néphez a „klasszikus” próféták által. Az Anna név jelentése: „kegyelem, kedves-ség”. Anna, Fánuel leánya, ami annyit tesz lefordítva: „Isten tekintete.” Ha ezeket összetesszük, kijön, hogy Isten kegyelmesen tekintett népére egy prófétanő által egy olyan korban, amikor senki sem hallgatott Istenre. Ráadásul egy 84 éve özvegy, idős asszony által szólt... Érezzük az ellentmondást, ugye? Ez is egy példa arra, hogy Jézus valóban felragyogott a sötétségben ülő népének. Nem ismerhetjük Annának a lelki világát, de talán elképzelhetjük, hogy özvegyként súlyos terheket cipelhetett. Feltehetjük a kérdést: Hol volt Isten tekintete, kegyelme, a prófécia beteljesülése az ő életében? Szinte úgy tűnhet, sehol. Aztán élete legvégén megjelent Krisztus! Az első emberek között lehetett, aki testben megláthatta a Messiást.

„Olvashatjuk az igében: *„Engedjétek hozzám jönni a kisgyermekeket...”* (Mk 10,14) Itt Isten arra biztat: engedjétek hozzám jönni a sok terhet cipelő, sokat megélt időseket! Ők is az enyéim.

„Ők azonban a nekik adott választ nem értették.” (50. v.)

Ezeket a sorokat a koronavírus terjedésének közepén írom, amikor rendkívül aktuális érzés lehet az értetlenség. A minap olvastam egy cikket, aminek az volt a szalagcíme: „A keresztyénségnek nincs válasza a koronavírusra”. Mi mindenre nincs válaszunk még, és mennyi olyan választ kapunk életünk során, amit nem értünk, nem tudunk felfogni. Talán megnyugtató lehet, hogy maga az istenszülő Mária sem értette, a 12 éves Jézus válaszát. Meddig nincs válasz és meddig tart az értetlenség? Krisztus keresztyéig. Ott hull le a lepel a válaszokról, és az élet kérdéseiről is. Egyetlen szó a válasz: „Elvégeztetett!” Ma már valószínűleg a koronavírus után, egy gazdasági válság közepén olvassuk e sorokat, aminek a miértjére – a sablonválaszokon kívül – a többi katasztrófához hasonlóan, nem érkezik válasz. Az „elvégeztetett” nem a „miért”-re, hanem a „hogyan tovább”-ra ad választ. Aki Krisztusban hisz, az el van rejtve Őbenne, bármit hozzon is a jövő... És semmi el nem választhat már Tőle!

Ezzel az üzenettel és az ajánlott igeszakasszal induljunk neki az új esztendőnek!

Bevezetés Mikeás próféta könyvéhez

Mikeás a Mihály név kissé rövidített formája, nevének jelentése: „Kicsoda olyan, mint Isten?” Mikeás fellépése Jótám és Ezékiás Júdai királyok uralkodása idejére (Kr.e. 756-697) tehető, kb. egyidőben Ézsaiással. Munkásságának súlypontja inkább Ezékiás uralkodása alatt volt. A próféta Móresetből származott (1,1), ami valószínűleg azonos Móreset-Gáttal (1,14). Ez az egyébként nem túl ismert helyiség Jeruzsálemtől 35 km-re délnyugat felé feküdt. Közvetlen közelében fontos erődítmények voltak, többek közt Lákis, ami akkor Judea második legnagyobb városa volt. Mikeás életét az erről a vidékről való származása döntően befolyásolta. Az Asszírok támadása idején ez az ő hazája, a háborús események során sokat szenvedett (1,8-16). Emiatt is szenvedélyesen szembeszáll a hazai nagybirtokosokkal a helyi lakosság védelmében, az egyszerű nép kizsákmányolása és földjeik eltulajdonítása ellen (2,1-11).

A könyv az ítéletmeghirdetés és üdvígéretet váltakozásának leírása során három részre tagolható:

1,1 – 2,13: Hallja meg minden nép! – Júda fölött elhangzó ítéletet, majd a záró üdvösség ígéretere: 2,12-13.
3,1 – 5,14: Halljátok meg Jákob fejedemei – Ítélet a nép felelős vezetői felett, majd az üdvígéret a 4-5 fejezetekben.
6,1 – 7,20: Halljátok meg amit az Úr mondott! – Ítélet Júda fölött, majd reménykedés a megbocsátásban: 7,8-20.

Amiképpen Ámos és Ézsaiás felpanaszolja a szociális igazságtalanságokat, ugyanezt teszi Mikeás is.

Nyomatékosan megítéli a gazdagok földbitorlását (2,1-5), majd a semmirekellő, megvesztegethető vezetőket (3,1-12) és pénzért jósló (hamis)prófétákat. Kritizálja azt a bízakodást (3,11-12), ami hibásan feltételezi Isten jelenlétét Sion/Jeruzsálemben. A 4-5 fejezetekben a különböző korszakok eseményeinek leírását találhatjuk meg.

Az „utolsó napok” leírása a jövő perspektívájával fejeződik be. De a 4,9.11.14 versekben kimondottan az akkori „most” nyomorúságairól olvashatunk. Az 5. fejezetben megint a jövőről szóló próféciai kijelentések szerepelnek. A 6,1-7,7 ben a 3.fejezetben található ítélethirdetések újból megtörténnek.

Minden fő fejezetben Mikeás Istennek arról a gyógyításáról, üdvéről beszél, ami az ítélet végrehajtása után eljön: Isten összegyűjti népét (2,12-13). Az utolsó napokban az Úr Sionnon lakik és onnan oktatja majd a népeket. Ő maga állít új uralkodót, aki egészen más lesz, mint a próféta idejében élő felelős vezetők (5,1; Mt 2,6). A könyv legvégén áll Istennek átfogó ígérete, hogy az ő könyörülő bocsánata minden bűnt el fog törölni (7,18-20). Milyen csodálatos távlat és kitekintés ez nekünk!

*Dr. Christoph Rösel,
a németországi Bibliaszövetség főtitkára,
Stuttgart*

Bevezetés Pál apostol korintusiakhoz írt második leveléhez

A korintusiakhoz írt második levél nem sokkal az első levél után az 56. évben keletkezett. Ebben a levélben különösképpen megérthető lesz, hogy Pál hogyan értelmezi feladatát mint apostol és mennyire odaáldozta magát munkája során létrejött gyülekezeteiért.

A levél előzménye Pál apostolnak Korintusban korábban tett látogatása. Azidőben ott egy káros közbenső esemény történt. Pált a gyülekezet egyik tagja hevesen támadta és megsértette (2,5; 7,12; 13,2). Ezért írt Pál - „könnyek között” - egy újabb levelet, amely sajnos ma már nincs meg (2,1-4).

Ezt a levelet Pál munkatársának, Titusznak adta kézbe, kinek Korintusba – egy békéltetési megoldás – kellett odautaznia. Ebben a gondjában úgy látjuk Pált, mintha vele utazna (2,13). Miután azonban jó híreket kapott Korintusból (7,5-7), megírta ezt a „második” korintusi levelet a gyülekezetnek. Ebben tekint vissza azokra a nehézségekre, amelyeken sikerült felülkerekedni. A nehézségeket az ottani zsidókeresztyén misszionárius-csoport működése váltotta ki (11,22). Ezek a misszionáriusok kérkedtek különlegesen kapott kijelentésekkel és büszkélkedtek csillogóan fénylő írásmagyarázataikkal. Eközben ellene szóltak Pálnak, megkérdőjelezték apostolságát és erkölcsi minőségét (10,2.7). Kritizálták az ő féltékenységét, bátortalanságát (10,10) és feltételezték lelki-ajándékokban való hiányosságát (12,1.7).

Arra is hivatkoztak, hogy Pál nem tud nekik a többi apostol által írt ajánlólevelet bemutatni (3,1). Különösen támadták Pált azért, hogy lemond az apostolsága jogán neki járó gyülekezeti gondoskodásról, arról, hogy tőlük személyes ellátást kapjon (11,7-12; 12,14-15). Sőt, azt is feltételezték, hogy a gyűjtött pénzbeli adományokból elsikkaszt (12,16-18).

Pál éppen mindezekkel szemben egyértelműen állítja, hogy egyáltalán nem saját erejében bizakodik, egyedül csak Istenre támaszkodik (1,9; 4,7). Ennek bizonyítására teljes részletességben ismerteti, hogy mennyi szenvedést, veszélyt vállalt magára az igehirdetés szolgálatában (11,24-31).

Noha hivatkozhatna a kapott kijelentések különleges voltára (12,17), mégsem erre büszke, hanem gyengeségeire, mert ebből derül ki, hogy sikereit nem saját erejének köszönheti, hanem annak az erőnek, ami Krisztus által benne hat (12,7-10).

(Újszövetség és Zsoltárok magyarázata).

Német Bibliaszövetség,

Stuttgart

Bevezetés Jeremiás próféta könyvéhez

Jeremiást és könyvét az ótestamentumi nagypróféták közé soroljuk. Jeremiás a Kr.e. 626 és néhány évvel később a Kr.e. 587 években munkálkodott.

Ezekben az években érte el Júdeát a babilonai nagyhatalom fenyegetése. Ezzel járt együtt a politikai bizonytalanság. Az a feszültség, hogy Júda a babiloni nyomás körülményei között Egyiptom segítségével ellent tud-e állni, évtizedeken át tartott. A végleges politikai megoldás Kr.e. 587-ben következett be, amikor Jeruzsálemet és a templomot lerombolták, Júda mint állam elvesztette az önállóságát, és a lakosság jelentős részét babiloni száműzetésbe hurcolták. Ez a történelmi esemény erősen rányomta Jeremiás próféta működésére és a kijelentésekre a bélyegét. A néki adott isteni kijelentés szava semmi kétséget nem hagyott számára afelől, hogy a szerencsétlenség Júda számára be fog következni. Emiatt tanácsolja, hogy a Babilonnal szembeni Egyiptommal folytatott szövetségszövetségpolitika helyett adják meg magukat a babiloniaiaknak. Ez számára a hazaárulás vádját vonta maga után, amiért személyes üldözést és szenvedéseket kellett vállalnia.

Jeremiás szenvedő próféta volt, kijelentett szavaiért gyilkossági kísérletekkel és börtönnel találta szemben magát.

Mik a különleges jellemezői Jeremiás prófétának? Elhívásának nyomatékos leírását mindjárt a könyve kezdetén (Jer 1,4-10.) olvashatjuk. Ez a próféta számára

– aki külső és belső támadásoknak van kitéve – a legfontosabb. Az ő benső megkísértettsége a JerSir imádságaiban jut kifejezésre, ilyen más próféták esetében egyáltalán nem ismerünk. Kijelentése igen kemény és félreérthetetlen. Miután a király és maga a nép ismételen bűnösen vétkezik Isten figyelmeztetéseivel szemben, az ítélet visszavonhatatlanul be fog következni. Jeremiás számára nincs más alternatíva. E világos ítélethirdetés miatt, korának többi álprófétáival szemben egy állandóan fennálló összeütközés keletkezett, akik a helyzetet egyáltalán nem tartották olyan tragikusnak.

Jeremiásnak a szavai ezekkel a hamis prófétákkal szemben egyre keményebbek lettek (Jer 23). Ítélethirdetésében azokkal a jeruzsálemi templomban folyó kultikus szolgálatokkal szemben lép fel, amik ott a mindennapos istentiszteletekben folynak, amikből éppen az Istenhez való igazodás hiányzik (Jer 7). Ezek ellenére Jeremiás mégsem csupán ítélethirdető próféta volt. Beszélt egy új kezdetről Izráel számára. Csatlakozva az előtte szóló prófétákhoz emlékeztet a messiási ígéretekre és hirdeti az új király eljövetelét (Jer 23,5-6). De nemcsak új királyról szól, hanem arról az új szövetségről, aminek Isten és Izráel között kell létrejönnie (Jer 31,31-34). Ezekre az ígéretekre mi már úgy tekinthetünk, mint ami Jézus miközénk érkezésével megvalósult.

Hartmut Schmid
Liebenzelli Közösség elnöke

Bevezetés Jeremiás Siralmi könyvéhez

A könyv az eredeti héber nyelvű írásmű sorrendjében még nem közvetlenül Jeremiás Könyve után következik. A mai bibliakiadásokban már más a sorrend. Ennek magyarázata az, hogy a legrégebbi „Siralmakban” valóban sehol nem találunk utalást a szerzőre. De ha a két könyv tartalmát, kijelentésformáját összehasonlítjuk, mögötte megláthatjuk Jeremiás prófétát, így a legnagyobb valószínűség alapján tartjuk őt a „Siralmak könyve” szerzőjének. E könyv a szó igazi értelemben siralmakat tartalmaz. Azokra a legsötétebb időkre tekint vissza, amit Isten ószövetségi népének át kellett élnie.

Miután az északi izráeli királyság Kr.e.722-ben politikai önállóságát elveszítette és Asszíria provinciájává süllyedt, Kr.e.587-ben ugyanez a sors érte Júdát, a déli királyságot is. Júdát a babiloniaiak hódították meg, a királyt megfosztották hatalmától. Jeruzsálemet és magát a templomot is lerombolták, továbbá a királyság sok más városát is lerombolták, a nép egy jó részét babiloni állami hatalom területére, száműzetésébe hurcolták. A Siralmak-ban annak a kétségbeejtő helyzetnek a panaszleírása található, amelybe az akkori lakosság belekerült.

Megrázó eseményeket ismertetnek az 5,1-18 versek. A szenvedések leírásán felül az igazi kérdés végül is az, hogy miért történhetett meg mindez? Emiatt kezdődnek az 1. 2. és 4. fejezetek a „jaj” panasz-szóval. Ez a szó alapján lelki kérdést fejez ki. Isten volt az, aki az ő

népét ide, ebbe az országba behozta, megígérte, hogy velük és védelmezőjük lesz, ha parancsolatait megtartják. De ők ezeket nem tartották fontosnak. Így Isten sem fogja többé ígéretét betartani. A Siralmaknak erre a kérdésre adott válasza így szól: Isten megvonta támogatását Izráel népétől mert a nép újra és ismételten megtörte a szövetséget: Isten ajándéka kötve van az engedelmes-séghez. Emiatt lesz oly erős a Siralmakban a bűnbeismerés hangja. Izráel egyáltalán nem ártatlan, sorsának rosszra fordulásában. Isten engedte őket át bűneik következményeinek. Ebben a bűn be- és elismerésben kapja meg az egész helyzet a legmélyebb magyarázatát.

Az akkori nagyhatalmak politikai szövevényeiben Izráelnek egyszerűen nem is volt módja a babiloni katonai leveretést elkerülnie. Itt Isten maga fordult szembe népével (1. 2.fej.) A Siralmak túlnyomó részét a fájdalmas panaszok hangja uralja. De a 3. fejezet közepétől kezdve kezd a reménység hangja megjelenni. Innen Isten jóságáról, könyörületességéről van már szó. Isten nem örökre taszít el, újra felénk fog fordulni.

Hartmut Schmid
a Liebenzelli Közösség elnöke

Bevezetés Péter apostol 2. leveléhez

Péter apostol második levele az apostol végrendel-kezéseként is értelmezhető, melyet ő nem sokkal halála előtt szerzett (1,12-15).

Azonban a levél mondanivalójának középpontja Jézus Krisztus visszajövele. Az első keresztyének komolyan számítottak rá, hogy az Úr Jézus visszajövele hamarosan be fog következni. Ahogyan azonban az idő egyre múlt, olyan mértékben nőtt a bizonytalanság. Tévtanítók léptek színre kihasználva az alkalmat a keresztyén tanítás jó hírének kiforgatására. Vitatták, hogy Jézus még egyszer eljön, helyette azt terjesztették, hogy az ő lelkük már most hozzátartozik a mennyei világhoz. Ezért bujálkodva szabadon kihasználhatják a testi kívánságok minden gyönyörűségét (2,12-22). Ezzel szemben Péter apostol második levele erősen hitet tesz arról, hogy Jézus visszajövele mindenképpen bekövetkezik. Ennek valóságára bizonyítékként utal arra, amit a megdicsőülés hegyén, az akkor jelenlévő tanítványok már láthatták (1,16-18). Ma az emberek türemetlenkedve elfeledkeznek arról, hogy Isten időértelmezése teljesen más: Nála ezer esztendő olyan, mint egy nap. Ezért amit az emberek késlekedésnek tartanak, az sokkal inkább Isten nagy türelmének jele (3,8-9). Ez a világ Isten ítélete alá kerül és elmúlik. Ez előkészíti annak az új világnak a helyet, ahol Isten igazsága mindenütt jelenvalóvá válik (3,10-13). Erre lehet és kell a keresztyén embereknek türelmesen várakoznia,

*Németországi Bibliaszövetség
Stuttgart*

Bevezetés Ézsaiás próféta könyvéhez

Ézsaiás próféta a Kr.e.740 és Kr.e.700 években volt aktív Jeruzsálemben. Különleges látomásban kapta meg prófétai elhívását Istentől (6,1-13). Prófétai működése szoros összefüggésben volt korának politikai eseményeivel. Izráel már kettéválasztva él, két külön államban, egy északi és egy déli országrészre felosztva, Jeruzsálemet az északi ország 733-ban meg akarta szállni és magához csatolni (7,1-9) még mielőtt az asszír nagyhatalom 722-ben őt magát is leigázta volna. Az asszírok megszállták a déli országrész nagy részét és 701-ben Jeruzsálemet is körülfalták.

Ebben az időben bírálja és ostromozza Ézsaiás a szociális visszaéléseket, a hitetlenséget és bűnöket (1,1-18; 3,1 kk.). Figyelmeztet az Istenükben való hit létfontosságára (7,9) és hirül adja a déli országrész pusztulását (1,21-31,- a „szőlőének”-et 5,1-7). Ugyanekkor az egész könyv Isten vigasztalását és az ő üdvét is hirdeti (1,18; 4,2-6). Szól az 587-538 években elhurcolt zsidóság hazájába való visszatérésről is (44,21-28). A könyv több részében, Izráel népén túl, megnyitja a szemet Istennek minden népre kiterjedő üdv-ígéretére.

Miután Ézsaiás könyve annyira eltérő történelmi körülmények között keletkezett, egyes írásmagyarázók abból indulnak ki, hogy a könyv írása a későbbi időkben még folytatódhatott. Ézsaiás az első részben (1-39 fej.) a babiloni száműzetésben lévőkről szól, utána a második a „Deutero Ézsaiás” (40-55 fej.) majd később a „Trito

Ézsaiás“ (56-66 fej.) a száműzetés utáni eseményeket aktualizálja és folytatja. Más írástudók az (1,1) alapján bizonyítékát látják annak, hogy a könyv szerzősége a Kr.e. 8.században élt Ézsaiásra vezethető vissza.

Nekünk mai újszövetségi keresztyén embereknek a Messiásról (9,11) és az Úr szolgájáról (42,1-7; 49,1-6; 50,4-9; 52,13-53,12) szóló kijelentések a legértékesebbek, mivel ezek egyértelműen Jézusra utalnak. Az Ótestamentumból Ézsaiás próféta könyve a Zsoltárok könyve az, amiből a legtöbb idézet található az Újtestamentumban.

Ézsaiás könyvének a tagolása nem könnyen tekinthető át: Ítélethirdetések, vigasztaló szavak és az ígéretek váltakozva következnek benne elbeszélésekkel. Nem is mindig azonnal érthető, hogy a jövődölésekből melyik teljesedett be: Sok közülük már az Izráel népét érintő történelem során megvalósult, de több közülük Jézus eljövetelével történt meg. Mi keresztyének ma is átéljük, hogy Isten ígéretei életünkben ismételten hogyan teljesednek be. Több ígélet még előttünk áll, mint pl. az új ég és új föld (Ézs 65). Isten ígéretei valószínűleg többször is megvalósulnak, más ígéretek pedig több egymás utáni időkből. Bár Ézsaiás könyvét nem is olyan egyszerű olvasni, mégis nagyon megéri: Éppen Ézsaiás könyvéből ismerheted fel, hogy Istennek milyen nagy a hatalma, Ő tesz ígéreteket és azokat a történelem során hogyan valósítja meg. Megélheted azt, hogy személyesen szólít meg és ígéreteit életedben hogyan teljesíti be.

*Johannes Bauer,
Bamberg, Németország*

A könyv elkészítésében közreműködtek:

Szerzők nevei, akik a vasárnaptól szombatig terjedő hetek igéihez a magyarázatokat írták, olvashatók a vasárnapal kezdődő hét előtti rövid bevezető alatt.

Szerzőkkel és lektorokkal való koordinációban, lektorálásban, a bibliai könyvek ismertetőinek összeállításában, a javítások számítógépes kezelésében, a nyomdai szerkesztésben („tördelésben”), a címlista összeállításában közreműködtek még:

Czirbusz Endre

Miklóssy József

Miklóssy Józsefné

Nagy Zsolt Zoltán

Tokodiné Baji Tímea

és még sokon mások, akik a postázásban, a terjesztésben, szállításban vesznek részt.

Munkánkat nagy mértékben segítik olvasóink észrevételei. Ezért kérjük, mindenképpen ossza meg velünk javaslatait a könyvvel kapcsolatban a Bethánia CE Szövetség címére (1094 Budapest, Angyal u. 30.) vagy a fenysugarak@ce-union.hu e-mail címre küldött levélben.

A könyv beszerezhető:

Bethánia CE Szövetség iratterjesztésében
1094 Budapest, Angyal u. 30. Tel: 06-20-3816062

CE Szövetség Románia Központjában
540181 Tg. Mures, Hegyi Lajos u. 9.

CLC Keresztény Irodalmi Alalpítványnál
1074 Budapest, Hársfa u. 19.

DRESZKK Bibliás Könyvesboltban
Budapest, Ráday u. 28.

Good News Kft.-nél
1073 Budapest, Dob u. 74.

Huszár Gál Kft. Papír és Könyvesboltban
1052 Budapest, Deák tér 4.

Luther Kiadónál
1085 Budapest, Üllői út 24.

Pro Credo Könyvesboltban
4400 Nyiregyháza, Színház u. 12.

A Fénysugarak olvasható a világhálón:

Parókia - a református portál:
www.parokia.hu

Bethánia CE Szövetség hivatalos weboldala:
www.ce-union.hu